

TAO ĐÀN
Văn chương kinh điển
Tanizaki Junichiro
HAI CUỐN NHẬT KÝ
Thanh Điền dịch
NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

HAI CUỐN NHẬT KÝ
Tác giả: **Tanizaki Jun'ichiro**
Dịch thuật: **Thanh Điền**
Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật **- Kagi -** theo bản in của **Chũkõ Bunko, 1973**.
Phát hành: **CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH TAO ĐÀN**

Nhà xuất bản: **HỘI NHÀ VĂN**

TÁC GIẢ

Tanizaki Jun'ichiro

(24/7/1886 - 30/7/1965)

Tanizaki Junichiro là một thiên tài văn chương với một văn nghiệp đồ sộ. Ông là người kể chuyện có duyên nhất trong những cây viết tiền chiến, nội dung các tác phẩm của ông phẩn nhiều khai thác cảnh sống hoan lạc, đổi phế của xã hội cũ đang suy tàn và miền sâu thẳm phong kín của địa ngục nội tâm con người muôn thuở. Văn chương Tanizaki vừa thâm trầm, cổ kính, vừa bóng bẩy, diễm tình, vừa đồi phế bệnh hoạn nhưng không kém phần tinh tế.

Tác phẩm Tao Đàn đã xuất bản:

-Chữ Vạn

- Hai cuốn nhật ký

- Tuyển tập truyện ngắn Tanizaki

ĐÔI LỜI GIỚI THIỆU

Trong nguyên tác, *Hai cuốn nhật ký* - Tanizaki để người chồng viết nhật ký bằng kiểu chữ *katakana* hiện đại hơn, còn người vợ dùng kiểu chữ *hiragana* truyền thống. Điều này có thể có dụng ý riêng, liên quan đến tính cách của hai người. Người chồng rất thích khám phá và thử nghiệm những cái mới, trong khi người vợ lại rất e dè, thủ cựu.

Để truyền đạt phần nào đó dụng ý của tác giả, trong tác phẩm này, chúng tôi xin phép sử dụng hai font chữ khác nhau, font Palatino Linotype cho những đoạn nhật ký của *người* chồng, những đoạn nhật ký của người vợ chúng tôi sử dụng font Cambria.

Muốn truyền tải cho hết được ý nghĩa tác phẩm nhưng "tâm hữu dư mà lực bất túc", rất mong quý độc giả rộng tình lượng thứ!

BBT Tao Đàn

NHẬT KÍ

Ngày mùng một tháng Giêng...

Tôi quyết định từ năm nay sẽ bắt đầu ghi lại tất cả những điều chưa từng dám viết vào nhật ký. Trước giờ, những việc phòng the, sinh hoạt vợ chồng, tôi thường không dám ghi chép tỉ mỉ lại, bởi e ngại vợ mình đọc trộm mà sinh tức giận. Nhưng từ đầu năm nay trở đi, tôi quyết không lo lắng nữa. Nàng chắc chắn cũng biết cuốn nhật ký này được đặt đâu đó trong ngăn kéo tại thư phòng tôi. Nhưng vốn xuất thân từ một gia đình quyền quý ở Kyoto, coi trọng những giá trị đạo đức, lễ giáo cổ xưa, nàng đích thực là một tiểu thư con nhà gia giáo, thậm chí còn tự hào về điều ấy nữa, thế nên những chuyện như lén đọc nhật ký của chồng, chắc sẽ hiếm khi làm, dĩ nhiên chẳng có gì là không thể cả. Từ nay trở đi, tôi sẽ phá bỏ lệ cũ mà ghi lại sự tình ẩn mật trong những lần sinh hoạt vợ chồng. Liệu nàng có cưỡng lại nổi sự cám dỗ của việc rình lén những bí mật của chồng mình không? Nàng là người bẩm sinh kín đáo, đặc biệt hiếu kỳ với những bí mật. Nhưng dù có biết vẫn vờ như không, giữ kín ở trong lòng, chẳng dễ dàng nói ra miệng, tệ nhất là nàng nghĩ phụ nữ thì phải như thế.

Trước giờ, tôi vẫn thường giấu chìa khóa ngăn kéo chứa cuốn nhật ký ở một nơi kín đáo, hơn nữa lại thường xuyên đổi chỗ giấu, thế nhưng với lòng hiếu kỳ phi thường ấy, nàng thừa sức dò được mỗi khi tôi thay đổi. Kỳ thực, đâu cần phải phiền phức đến vậy, chỉ cần đánh thêm một chiếc nữa là được mà...

Mới rồi, tôi viết "từ đầu năm nay trở đi, tôi quyết không lo lắng nữa", nhưng thú thực tôi đã dự tính chuyện nàng sẽ đọc, thậm chí còn mong nàng đọc ấy chứ. Thế thì tại sao tôi còn phải trăm phương nghìn kế để giấu giếm chìa khóa đi? Có lẽ là để thỏa mãn tính tò mò của nàng. Giả như tôi cố ý đặt ngay cuốn nhật ký ở nơi dễ thấy, hẳn nàng sẽ không tín mà cho rằng "chồng mình cốt viết nhật ký cho mình xem đây mà". Thậm chí lại cho rằng "chắc là còn cuốn nhật ký thật khác đang giấu ở đâu đó"...

Ikuko, vợ yêu của tôi ơi, tôi chẳng biết mình đã đọc trộm cuốn nhật ký chưa. Mà dẫu tôi có hỏi thẳng mình chuyện ấy, hẳn mình cũng chối phắt "em chẳng xem trộm nhật ký ai bao giờ", rõ tốn công vô ích. Bất quá nếu mình có đọc mấy dòng này, thì tôi hy vọng mình sẽ tin rằng đây không phải là cuốn nhật ký giả, những gì viết trong đó đều là sự thật. Đương nhiên với những người đa nghi Tào Tháo, thì càng nói như vậy càng chẳng đáng tin. Nên tôi sẽ chẳng nhiều lời nữa, đọc hết nhật ký rồi, thực hư thế nào ắt mình sẽ hiểu.

Đương nhiên tôi sẽ không chỉ viết những điều sướng tai nịnh mắt nàng, nhất định là sẽ có những điểm khiến nàng chướng tai gai mắt. Chính vì con người tôn thờ bí mật chủ nghĩa như nàng mà tôi viết nên cuốn nhật ký này. Ở chốn khuê phòng, nàng thường xấu hổ mỗi khi nhắc tới chuyện ân ái, nếu tôi có buột miệng thốt ra đôi câu khiếm nhã, nàng bèn bịt chặt hai tai rất "kiểu cách", rõ là giả vờ giả vịt "yểu điệu thục nữ", ra vẻ ta đây thanh tao cao nhã.

Chúng tôi lấy nhau đã hơn hai mươi năm, có một con gái đã đến tuổi cập kê, mỗi khi lên giường đều yên lặng mà hành sự, chưa từng có lấy một câu ân ái, vợ chồng nào mà lại như vậy cơ chứ? Nàng cấm đoán đề cập tới chuyện phòng the khiến tôi cực kỳ bất mãn, nên quyết ghi hết lại trong nhật ký. Từ nay trở đi, bất kể nàng có đọc trộm hay không, tôi cứ cho là nàng đã đọc, những gì tôi viết ra cũng coi như đang gián tiếp đàm luận cùng nàng.

Thực tâm tôi yêu nàng nhất trần đời, trước đây tôi vẫn luôn nói vậy, mà nàng cũng biết rõ điều ấy. Chỉ là trong vấn đề chăn gối thì tôi không được sung mãn, khó bề đáp ứng được nhu cầu của nàng.

Tôi năm nay đã năm mươi sáu (còn nàng bốn mươi lăm), cũng chưa tính là quá già, nhưng chẳng hiểu nguyên cớ làm sao, mỗi khi làm chuyện ấy đều luôn cảm thấy lực bất tòng tâm. Thành thực mà nói, nếu chúng tôi ân ái mỗi tuần một lần... hay có lẽ mười ngày một lần thì hợp cho tôi hơn. Thế nhưng về phương diện này, nhu cầu của nàng lại mạnh mẽ một cách phi thường, bất chấp việc mắc bệnh tim bẩm sinh (nàng rất ghét nhắc đến việc này). Đây là điều khiến tôi lâu nay thực buồn rầu, lo lắng. Mình là chồng, lại

không hoàn thành được nghĩa vụ với vợ, nên luôn nghĩ làm cách nào để bù đắp những thiếu thốn cho nàng. Nhưng nếu đề cập đến chuyện ấy, hẳn vợ tôi sẽ nổi cơn tam bành lục tặc. Mặt khác, giả như... chỉ giả như thôi nhé, nàng mơ tưởng tới chuyện ong bướm, thì tôi lại khó lòng mà chịu nổi. Cứ nghĩ tới chuyện đó thôi là tôi đã nổi cơn ghen đùng đùng lên rồi. Mà cũng phải suy xét cho sức khỏe của nàng nữa chứ, ít nhiều cũng nên kiềm chế bớt cái ham muốn quá độ đến bệnh hoạn ấy lại.

Một việc khiến tôi khốn khổ là thể trạng của tôi mỗi năm một kém hơn. Gần đây, chuyện phòng the lại càng khiến tôi muôn phần mệt mỏi. Suốt cả ngày bơ phờ bải hoải không làm nổi việc gì ra hồn... Tôi chán ghét cái việc chăn gối này chăng, không, hoàn toàn ngược lại là khác. Tuyệt nhiên không phải vì nghĩa vụ mà tôi phải gắng gượng lên dây cót để đáp ứng nhu cầu của nàng. Chẳng biết cái việc cuồng si ấy là may mắn hay bất hạnh cho tôi nữa.

Tới đây, tôi xin bật mí một bí mật, rằng nàng có cái thiên phú cực kỳ đặc biệt mà chính bản thân cũng không nhận ra. Ví thử trong quá khứ, tôi chưa từng qua lại với nhiều đàn bà, thì hẳn khó lòng mà nhận ra được điểm ấy, kinh nghiệm thời trai trẻ cho tôi biết rằng nàng đang sở hữu một cái *hĩm* cực kỳ tuyệt diệu hi hữu hiếm có. Nếu là thời trước, giả như bị bán vào xóm bình khang vùng Shimabara, nhất định nàng sẽ danh nổi như cồn, bắt hết ba hồn bảy vía khách làng chơi, tất cả đàn ông trong thiên hạ đều vì nàng mà thao thức canh chầy. (Việc này không nói cho nàng thì hơn, nàng biết, chỉ tổ tôi chịu thiệt thòi. Nhung nếu đọc những dòng này, nàng sẽ âm thầm tự đắc, sẽ e ngại thẹn thùng, hay lấy đó làm nhục nhã? Nhưng tôi đoán nàng sẽ giả bộ nổi giận, nhưng thâm tâm lại cực kỳ đắc ý.)

Chỉ nghĩ đền cái thiên phú ấy, lòng tôi đã cuộn sóng ghen lừng. Chẳng may ai đó biết tới, hoặc tệ hơn nữa còn biết rằng tôi chẳng có khả năng hưởng thụ cái diễm phúc đó một cách hoàn toàn, thì cơ sự gì sẽ xảy ra đây? Ý nghĩ đó làm tôi bất an, lại tự thấy mình đối với vợ nghiệp chướng nặng nề. Tôi bèn tìm trăm phương ngàn cách để kích thích bản thân. Tỷ như tôi cầu xin nàng chạm vào

những nơi nhạy cảm trên người - tôi nhắm nghiền hai mắt, để nàng hôn lên đôi bờ mi và bừng lên khoái cảm. Hay ngược lại tôi sẽ chạm vào chỗ nhạy cảm của nàng, hôn vào nách khiến nàng thích thú mà tôi cũng thấy mình được kích thích. Dẫu vậy, ngay cả yêu cầu này nàng cũng chỉ miễn cưỡng đáp ứng thôi. Nàng không sẵn lòng tham gia vào "mấy trò phi tự nhiên", luôn luôn đòi hỏi tôi phải đơn giản và truyền thống. Tôi cần những trò ấy đế đạt được trạng thái hưng phấn, nàng thì ngược lại, luôn đòi giữ vẻ đoan chính "tiểu thư đài các" của mình.

Nàng biết rõ là tôi là kẻ fetishist [1*] bàn chân phụ nữ, nàng càng biết mình có đôi bàn chân tuyệt mĩ (hoàn toàn không giống ở những người đàn bà tuổi bốn lăm), thế nhưng lại cố tình không cho tôi ngắm nhìn. Giữa mùa hè nóng nực nhất, nàng vẫn đi đôi tất tabi. Tôi nài nỉ xin nàng cho hôn lên mu bàn chân thôi, nàng liền bảo thế thì thô bỉ quá, rồi kiên quyết không nhượng bộ. Nàng một mực khước từ như vậy khiến tôi chẳng biết làm gì hơn...

Tôi cũng thấy xấu hổ khi mà ngày đầu năm đã trút ra bao nhiêu lời ta thán thế này, dẫu vậy tôi vẫn thấy mình cần phải viết hết ra mới được. Tối mai là lễ Hime hajime [2*] , trước giờ vợ tôi vẫn tuân thủ những phong tục xưa cũ, nhất định nàng sẽ long trọng thực hiện nghi lễ này...

**Tác giả dùng tiếng Anh trong nguyên tác, có nghĩa là kẻ tôn sùng, kẻ sùng bái. *Lễ Hime hajime của Nhật Bản được tổ chức vào ngày mùng hai tháng Giêng hàng năm. Theo phong tục, đây là sẽ ngày đầu tiên trong năm mà hai vợ chồng ân ái cùng nhau.*

Ngày mùng bốn tháng Giêng...

Ngày hôm nay mình bắt gặp một việc hi hữu. Bình thường thư phòng cứ ba ngày lại được quét một lần, chiều nay nhân lúc chồng mình ra ngoài tản bộ, mình bèn tới dọn dẹp, thì thấy bên cạnh bình hoa thủy tiên trước giá sách có rớt một chiếc chìa khóa. Chuyện ấy có lẽ cũng không có gì bất thường, thế nhưng chồng mình mấy khi sơ ý để bị rơi chiếc chìa khóa xuống đất như vậy. Anh ấy vốn là người cực kỳ cẩn thận. Hơn nữa, đã nhiều năm rồi, ngày nào anh ấy cũng viết nhật ký, nhưng chưa lần nào quăng quật chìa khóa cả...

Tất nhiên mình đã sớm biết chồng viết nhật ký, cũng rõ việc anh cất cuốn sổ trong ngăn kéo cái bàn kia, và chiếc chìa có lúc được kẹp giữa mấy quyển sách, có lúc lại giấu dưới tấm thảm. Thế nhưng mình hiểu điều gì mình nên biết, điều gì không. Mình biết cả nơi giấu cuốn sổ lẫn nơi giấu chìa khóa. Nhưng mình tự hứa với lòng sẽ chẳng bao giờ đọc trộm xem nhật ký viết cái gì cả. Khổ một nỗi là trời sinh chồng mình có tính đa nghi, luôn luôn đem cuốn nhật ký khóa chắc lại, rồi đem chìa giấu kín đi, chưa xong thì đứng ngồi chẳng yên... Hôm nay anh ấy để rơi chìa khóa xuống đất là có ý gì nhỉ? Lẽ nào anh có biến động về tâm lý, muốn mình đọc cuốn nhật ký đó chăng? Hay là anh biết nếu trực tiếp bảo mình đọc, thì mình hẳn sẽ chối từ, nên dùng đến cái cách này để ngỏ ý rằng "mình ơi, em muốn đọc lén à, chìa khóa đây này”. Nếu quả thực như vậy, chứng tỏ chồng mình đã sớm nhận ra rằng mình đã biết chỗ giấu chìa khóa rồi, đúng không? Ồ không, hẳn anh ấy ám chỉ là "từ nay trở đi, anh ngầm cho phép mình coi lén nhật ký này đấy, nhưng anh sẽ vờ như không biết gì hết!" Phải thế chăng?

Mặc kệ thế này hay thế nọ, mình cũng quyết chẳng liếc mắt vào. Mình chưa từng nghĩ đến việc vượt qua lằn ranh mong manh ấy, để đi vào thế giới nội tâm của chồng. Cũng như bản thân chẳng mong ai đó soi thấu tận sâu thẳm cõi lòng mình, mà chính mình cũng nào ưa đào xới phanh phui bí mật của người khác cơ chứ. Huống chi muốn cho mình đọc nhật ký này à, chắc trong ấy sẽ có vài phần hư cấu, chứ không hoàn toàn là những điều mình thích đọc đâu. Cứ để anh ấy muốn viết gì thì viết, mình có nguyên tắc riêng của mình nhé. Kỳ thực năm nay mình cũng bắt đầu viết nhật ký. Những chuyện không biết thổ lộ cùng ai thì chỉ còn biết tự nói với chính mình. Đương nhiên mình sẽ không làm việc ngu ngốc là để anh ấy phát giác ra việc này. Mình thường viết nhân lúc chồng đi vắng, xong giấu ở một nơi anh ấy khó mà nghĩ tới được. Lý do đầu tiên để mình viết là mình thì biết chỗ chồng giấu nhật ký, trong khi ngược lại anh chẳng hay biết gì, cái cảm giác vượt lên trên ấy thật khiến mình sung sướng...

Đêm hôm kia, chúng mình theo phong tục cổ mà ân ái... ôi, cái

chuyện này mà viết ra cũng thật là ngại ngùng. Cha mình hồi còn tại thế thường dạy dỗ mình phép *"thận độc"* [3*], nếu người mà biết những gì mình đang làm, không biết sẽ thở dài mấy mươi lần nữa... Chồng mình như mọi khi đã sớm lên đỉnh, còn mình cũng như thường lệ lại chưa thỏa mãn. Mà cái cảm giác sau đó thì cực kỳ là khó chịu. Anh ấy cũng hiểu bản thân thế lực sút kém không duy trì nổi, nên lần nào cũng nói lời xin lỗi, nhưng đồng thời lại trách mình thiếu nồng nhiệt. Thiếu nồng nhiệt ấy à, phải nói là ở phương diện này mình *bất tri lao* đến mức hầu như bệnh hoạn, nhưng tư thế thực hiện lại quá "nghĩa vụ", quá "xoàng xĩnh", và chỉ theo "công thức duy nhất”, chẳng chịu thay đổi gì cả, trong khi các phương diện khác thì mình tích cực hơn nhiều. Hai chục năm nay vẫn cùng một thể cách, cùng một tư thế...

**Thận độc: một tư tưởng Nho giáo, dạy người ta phải cẩn thận ngay cả những khi chi có một mình.*

Tuy vậy, chồng mình cũng chưa từng bỏ qua những khao khát thầm lặng, vì những biểu cảm cực kỳ vi tế của mình cũng khiến anh nhận ra ngay lập tức. Có lẽ anh ấy đối với mình luôn nơm nớp lo sự bởi những đòi hỏi quá thường xuyên. Trong mắt anh, mình quá ư là thực dụng mà thiếu đi chút ít phong vị đàn bà. Anh ấy bảo giá như mình chỉ yêu anh bằng nửa anh yêu mình. Rằng mình chỉ coi anh như một công cụ để thỏa mãn, hơn nữa lại là một công cụ không hoàn thiện. Và nếu quả mình yêu anh ấy như vẫn thường nói, thì mình phải nồng nhiệt hơn, phải đáp ứng những gì anh yêu cầu. Việc mình không được thỏa mãn cũng có nửa phần trách nhiệm của bản thân trong ấy, giá mình chịu làm cho anh thêm chút hứng thú, hẳn là anh sẽ không đến nỗi bất lực đến thế. Mình chẳng chịu cố gắng gì cả, không chịu chủ động phối hợp cùng anh. Mình ham muốn thật nhiều, nhưng chỉ há miệng chờ sung thôi. Thậm chí anh còn cho rằng mình là loại động vật máu lạnh, một mụ đàn bà xấu xa.

Anh ấy nghĩ vậy thì mình cũng chẳng dám trách cứ. Từ thủa còn thơ, cha mẹ đã dạy dỗ mình theo khuôn phép cũ, rằng đàn bà trong bất cứ trường hợp nào cũng phải tỏ ra thụ động chứ tuyệt

không được chủ động. Mình đâu phải là không nồng nhiệt, cái nồng nàn cháy bỏng nó ẩn sâu trong lòng mình, chỉ không phát lộ ra đấy thôi. Nếu cứ cưỡng ép phải hiện ra, nó sẽ tự lụi tắt trong chớp mắt. Cái nồng nhiệt trong mình nó mang sắc thái nhàn nhạt chứ không phải kiểu ngọn lửa hừng hực cháy, nhưng anh ấy lại không hiểu.

Gần đây, mình thường suy nghĩ không biết vợ chồng mình có phải đôi lứa xứng đôi chăng? Biết đâu còn có người đàn ông khác hợp với mình hơn. Phía anh ấy cũng vậy. Vợ chồng mình khác biệt về phương diện sinh lý quá nhiều. Mình lấy chồng cũng bởi cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, cứ ngỡ chuyện sinh hoạt vợ chồng chỉ là như vậy. Bây giờ nghĩ lại, mới thấy anh ấy chẳng phải người chồng phù hợp với mình về mặt tình dục. Nhưng mình cũng đành miễn cưỡng chấp nhận vì ván đã đóng thuyền rồi. Thế nhưng cứ mỗi lần mặt đối mặt cùng chồng là mình lại vô duyên vô cớ thấy buồn nôn.

Cái cảm giác khó chịu này không phải gần đây mới xuất hiện mà đã có từ ngay đêm tân hôn, lần đầu chung chăn gối cùng anh ấy. Đến tận bây giờ mình vẫn còn nhớ như in, đêm đầu tiên của tuần trăng mật... Nhìn anh ấy gỡ cặp kính ra, mà chân tay mình run rẩy phát khiếp. Bất cứ ai thường xuyên đeo kính, lúc bỏ xuống đều trông hơi khang khác, tuy nhiên với chồng mình thì gương mặt lại tự nhiên tái xanh nhợt nhạt, chẳng khác chi xác chết cả. Anh ấy ghé sát mặt tới gần, nhìn mình chồng chọc như muốn soi thủng một lỗ, mình cứ mặc nhiên để cho anh nhìn ngắm vậy. Nhưng đến khi nhìn rõ làn da mặt nhẵn nhụi, trắng nhởn như đúc từ nhôm, mình lại sởn hết cả gai ốc. Ban ngày mình chưa thấy rõ ràng, hóa ra phía dưới mũi và quanh miệng anh có một vệt sẫm dài của hàng râu mới cạo (lông tóc anh mới rậm làm sao), khiến mình sợ nổi da gà. Đó cũng là làn đầu tiên mình nhìn gần đến vậy một khuôn mặt đàn ông, bởi vậy mà từ đó về sau, mỗi làn thấy mặt chồng dưới ánh sáng, trong lòng mình lại khởi lên nỗi sợ hãi. Vì thế, để tránh phải nhìn mặt anh, mình thường đòi phải tắt hết đèn ngủ đi. Chồng mình thì ngược lại, mỗi khi làm việc ấy cứ muốn bật sáng

choang hết cả đèn đóm. Thế rồi nhìn ngắm mình từ đầu tới chân một lượt (dù mình rất hiếm khi chiều theo, chỉ khi nào anh hết mực nài nỉ, bất đắc dĩ mới cho nhìn chân mình). Mình chưa từng biết tới người đàn ông nào ngoài chồng, hay là đàn ông nào cũng cố chấp như vậy nhỉ? Cứ một mực đòi hỏi nọ kia, ép đối phương phải tham gia mấy trò hoa nguyệt, chẳng lẽ đàn ông là cứ phải vậy?...

Ngày mùng bảy tháng Giêng...

Hôm nay, Kimura qua chúc Tết, khi ấy tôi đang chuẩn bị đọc cuốn tiểu thuyết *Sanctuary* của Faulkner, nên chỉ chào hỏi cậu ta qua loa rồi lên thư phòng. Kimura trò chuyện cùng vợ tôi và Toshiko ở phòng khách. Hơn ba giờ chiều, ba người cùng rời nhà đi xem bộ phim *Mỹ nhân Sabrina.* Đến sáu giờ, Kimura cùng vợ con tôi trở về, mọi người quây quần cùng nhau ăn tối rồi trò chuyện vãn tới chín giờ hơn. Lúc dùng bữa, ngoại trừ Toshiko, cả ba chúng tôi đều uống chút rượu brandy. Thời gian gần đây, tửu lượng của Ikuko tiến bộ rõ rệt, tôi cứ rót đầy ly là nàng chẳng nói chẳng rằng một hơi uống cạn. Dầu nàng cũng có khi say, nhưng cơn say lặng lẽ, lắng vào trong chứ không lộ ra ngoài, nên mọi người ít khi nhận ra.

Tối nay, Kimura đã rót cho vợ tôi hai ly rưỡi, sắc mặt nàng đã có chút tái nhợt, nhưng không giống như đã say. Ngược lại, tôi và Kimura đều mặt đỏ phừng phừng. Kimura tửu lượng loàng xoàng, còn thua cả vợ tôi. Mà đây cũng là lần đầu tiên nàng uống rượu cùng một người đàn ông khác.

Ban đầu, Kimura bảo Toshiko rót rượu, nhưng con bé đáp: "Em không được uống rượu, để mẹ em rót đi ạ." Tôi đã sớm nhận ra Toshiko có ý lảng tránh Kimura, dường như con bé mơ hồ cảm thấy Kimura yêu quý mẹ hơn mình. Tôi cứ ngỡ do mình ghen tuông mà tưởng tượng ra, nên cố gắng gạt đi suy nghĩ ấy. Nhưng hiện giờ xem ra cái linh cảm đó lại có phần đúng. Vợ tôi thường nhật rất lãnh đạm với khách khứa, chẳng bao giờ muốn tiếp chuyện người đàn ông nào, duy với Kimura thì lại niềm nở. Chẳng ai trong ba chúng tôi từng đề cập đền, nhưng quả là Kimura trông

khá giống nam tài tử James Stewart mà vợ tôi rất hâm mộ (nàng không nói ra, nhưng có lẽ đã xem tất cả các phim của anh chàng đó). Dĩ nhiên việc nàng qua lại với Kimura là do tôi có ý gả Toshiko cho cậu ta, cho nên cũng hay mời Kimura qua nhà và dặn vợ ngầm quan sát hai đứa. Thế nhưng Toshiko đối với cuộc hôn nhân này lại ra chiều rất miễn cưỡng. Con bé cố tình lảng tránh những cơ hội hai đứa một mình với nhau. Lúc nào ngồi tán gẫu cũng phải có thêm Ikuko, nếu đi xem phim thì cũng bắt mẹ phải đi cùng.

Tôi bảo: "Mình đừng đi theo làm gì, cứ để mặc hai đứa nó" thì nàng lại viện cớ rằng mẹ thì phải đi kèm để giám sát chứ.

Tôi lại nói: "Mình suy nghĩ cổ hủ quá, nên tin tưởng vào bọn trẻ," nàng đáp: "Em cũng muốn vậy lắm, nhưng Toshiko cứ đòi ấy chứ."

Nếu quả thực Toshiko nói vậy, rất có thể là con bé đã nhìn ra mẹ nó có cảm tình với Kimura nhiều hơn tình cảm nó dành cho cậu ấy, nên vì bọn họ mà bắc cầu. Tôi luôn cảm thấy giữa vợ mình, Toshiko và Kimura như có một thỏa thuận ngầm nào đó. Có thể nàng chưa tự nhận ra, tiếng là đi theo giám sát bọn trẻ, kỳ thực chính bản thân lại đem lòng cảm mến Kimura...

Ngày mùng tám tháng Giêng...

Đêm qua mình uống quá chén, nhưng chồng mình xem ra còn say túy lúy hơn. Trái với dạo gần đây, lần này anh ấy lại một mực nằn nì đòi mình hôn lên mi mắt. Mình thì lâng lâng vì men rượu, nên cũng chiều theo. Cái này chẳng tính là gì, nhưng lúc hôn chồng, mình lại sơ ý mà nhìn trúng cái chẳng nên nhìn nhất: khuôn mặt không đeo kính của anh. Những lần trước, mình thường nhắm tịt mắt lại. Thế mà đêm qua lại mở tròn đôi mắt. Làn da mặt trắng trơn như đúc từ nhôm lù lù hiện ra, phóng to trước mắt. Rợn hết cả người, mặt cắt không còn giọt máu. May mà chồng mình nhanh chóng đeo kính vào để tỉ mỉ ngắm nghía cơ thể mình như mọi lần... Mình lặng lẽ tắt ngọn đèn ngủ. Anh vươn tay muốn bật lên nhưng mình đã kịp đẩy nó ra xa.

"Ôi, xin mình đấy, hãy chiều tôi một chút..."

Anh quờ quạng trong bóng tối để tìm cây đèn nhưng không thấy, đành bỏ qua vậy... Đã lâu lắm rồi, chúng mình mới ghì siết nhau...

Với anh ấy, mình nửa thì ghét cay ghét đắng, nửa thì rất mực đắm say. Vợ chồng mình tuy không hòa hợp về mặt tình dục, nhưng mình chưa từng mơ tưởng đến chuyện trăng gió. Quan niệm tiết trinh cổ hủ đã bén rễ trong đầu mình rồi, sinh ra là để phục tùng. Những kiểu vuốt ve mơn trớn biến thái của anh ấy khiến mình khổ sở, nhưng biết chồng cực kỳ cuồng si mình, nên nếu không đáp ứng lại ít nhiều thì lại thấy áy náy. Ôi, giá mà anh ấy được như thời thanh xuân, thể lực sung mãn tràn trề... Mà sao tinh lực anh dạo này sút kém nhiều thế?

Như anh ấy thường bảo, là do mình quá hiếu dâm, làm cho anh không cầm lòng nổi trước vẻ dụ hoặc của mình nên dẫn tới kết quả thảm hại ấy. Đàn bà ở phương diện này vốn là “bất tri lao", trong khi đàn ông mà phải lao động trí óc, thì chuyện chăn gối lập tức cũng bị ảnh hưởng. Bị anh ấy nói như vậy, mình cũng cảm thấy xấu hổ, bản tính của mình trời sinh đã hiếu dâm, anh ấy phải thông cảm chứ.

Nếu quả thật chồng yêu mình như vẫn nói, thì anh ấy nên tìm mọi cách để làm mình sung sướng. Mình chỉ mong anh hiểu cho một điều, những trò hoa dạng vô tích sự kia khiến mình không thể chịu nổi. Ngược lại, còn làm mất hứng thêm thôi. Mình là con người truyền thống, chỉ cầu tắt đèn lên giường, chăn ấm đệm êm, chẳng ai trông thấy mặt ai, cùng im lặng ân ái. Vợ chồng mình ở phương diện này mà khác nhau một trời một vực thì thực là bất hạnh khủng khiếp, lẽ nào đôi bên không thể cùng nhau tìm kiếm giải pháp chung sao?...

Ngày 13 tháng Giêng...

Kimura đến lúc bốn giờ rưỡi mang theo một ít trứng cá muối. Ba người bọn họ tán gẫu hơn một tiếng đồng hồ, khi Kimura đứng lên chuẩn bị ra về thì tôi từ thư phòng bước xuống, tiện thể mòi anh ở lại dùng bữa tối. Kimura không khách khí mà nhận lời ngay rồi lại ngồi xuống. Trong khi chờ dọn cơm, tôi quay về thư phòng,

Toshiko một mình lúi húi trong bếp, còn vợ tôi ngồi tiếp chuyện Kimura.

Bữa tối là một bữa cơm bình thường, chỉ có món trứng cá muối, cùng với sushi cá diếc vợ tôi mua hôm trước ở chợ Nishiki, rồi chúng tôi cùng uống brandy. Vợ tôi không ưa đồ ăn vị ngọt, chỉ thích vừa ăn vừa nhâm nhi, đặc biệt thích sushi cá diếc - tôi cũng thích lai rai, nhưng không mê sushi chút nào nên món đó mình vợ tôi dùng. Kimura tuy là dân Nagasaki, chỉ ăn trứng cá muối, và cũng xin kiếu món sushi cá diếc.

Kimura không nhất thiết phải mang quà tới tặng, nhưng có thể cậu ta cũng chuẩn bị sẵn tâm lý được mời dùng bữa. Tâm tư Kimura thế nào, tôi chịu không hiểu nổi, cũng chẳng biết rốt lại là cậu thích Ikuko hay Toshiko nữa. Nếu tôi là Kimura thì nhất định tôi cũng có hứng thú với người mẹ đầy phong vận hơn. Nhưng Kimura thì không biểu hiện gì cả, phải chăng mục tiêu cuối cùng của anh ta vẫn là Toshiko. Hay bởi con bé tỏ ra miễn cưỡng với hôn sự này, nên cậu chàng muốn chiếm cảm tình của người mẹ trước, rồi nhờ đó mà chinh phục Toshiko...

Cơn cớ tối nay tôi lưu Kimura lại? Bản thân tôi cũng không hiểu nổi nữa. Hôm trước, ngay tối ngày mùng bảy, một chút ghen tuông với Kimura đã nảy sinh trong tôi (có lẽ chẳng phải một chút thôi đâu) - ồ không, có lẽ phải từ cuối năm ngoái - nhưng mặt khác, phải thừa nhận là tôi cũng có hân hoan mà gặm nhấm cơn ghen này. Cái cảm giác ghen tuông làm tôi thấy kích thích, xét về một mặt nào đó, ghen cũng có thể đem lại sự hưng phấn.

Đêm ấy, nhờ ghen với Kimura, tôi đã làm cho nàng được thỏa mãn. Và để cho sau này duy trì được phong độ đó trong mỗi lần sinh hoạt vợ chồng, thứ *thuốc kích thích Kimura* là không thể thiếu được. Dẫu vậy, tôi cũng phải nhắc nhở nàng rằng không nên vượt quá giới hạn với thứ *thuốc kích thích* này. Vợ tôi có thể thoải mái cuồng khấu, càng cuồng khấu càng tốt. Tôi hy vọng nhờ thế cơn ghen của tôi sẽ càng điên cuồng. Thậm chí nàng có thể phóng túng tới mức làm tôi nghi ngờ rằng nàng đã vượt quá giới hạn, bởi tôi tin rằng nàng sẽ chẳng dám vượt thật đâu. Tôi muốn nàng hiểu

rằng, càng kích thích tôi nhiều bao nhiêu, thì hạnh phúc nàng nhận về càng lớn bấy nhiêu.

Ngày 17 tháng Giêng...

Mấy hôm nay không thấy Kimura lại chơi, thế nhưng từ hôm ấy đến giờ, vợ chồng tôi đã thành thói quen tối nào cũng uống chút brandy. Tôi cứ rót là nàng uống cạn. Tôi vui sướng nhìn khuôn mặt nàng trở nên tái nhợt che giấu con say. Khi ấy trông nàng thật mê ly, hấp dẫn chết người. Tôi muốn chuốc nàng cho say khướt rồi cùng nhau lên giường, nhưng vợ tôi không hề mắc bẫy, ngược lại toàn mượn cớ say mà cấm chỉ tôi không được động tới chân nàng. Nàng chỉ quan tâm đến ham muốn riêng của mình thôi...

Ngày 20 tháng Giêng...

Nguyên một ngày hôm nay đầu mình nhức như búa bổ. Tối qua tuy chưa tới mức say mềm, nhưng mình cũng uống tới độ... Kimura lo lắng vì mình uống rượu càng ngày càng nhiều, chỉ rót hai ly rồi can rằng "Chị nên uống thế thôi ạ". Chồng mình thì ngược lại, càng chuốc mình thêm. Anh ấy biết mình không bao giờ cự tuyệt rượu mời, cứ liên miên bất tuyệt châm rượu vào ly. Khi ấy mình cũng chuếnh choáng rồi, tuy rằng chưa có gì thất thố trước mặt chồng cùng Kimura, nhưng uống xong rồi trong đầu sẽ rất khó chịu. Lần sau phải có chừng có mực hơn mới được...

Ngày 28 tháng Giêng...

Tối hôm nay, đột nhiên vợ tôi bất tình nhân sự. Ban ngày Kimura tới chơi. Khi bốn người chúng tôi quây quần dùng bữa, nàng rời bàn ăn một lúc lâu chưa thấy quay lại. Kimura hỏi: "Có chuyện gì xảy ra chăng?"

Biết vợ mình khi quá chén thường hay trốn vào nhà vệ sinh, thế nên tôi đáp: "Không sao đâu, chắc một lát là quay lại ngay."

Chờ một hồi lâu, Kimura không yên tâm, đứng dậy đi tìm. Một lát sau, có tiếng cậu ta gọi Toshiko từ hành lang: "Tiểu thư, có việc lạ lắm, mau lại đây!" Khi ấy, Toshiko cơm nước xong xuôi đã sớm trở về phòng.

Kimura nói: "Lạ thật, không thấy mẹ em đâu cả".

Thế rồi Toshiko tìm thấy vợ tôi trong phòng tắm, nằm trong

bồn, hai tay gác lên thành mà ngủ- Con bé lay gọi: "Mẹ à, chỗ này không ngủ được đâu." Nhưng nàng vẫn bất động.

"Giáo sư, không ổn rồi," Kimura chạy lại báo cho tôi. Tôi đến phòng tắm, bắt mạch cho nàng, mạch nàng đập rất yếu và nhanh, một phút từ chúi mươi đến một trăm lần. Tôi bèn cởi quần áo, bước vào bồn tắm bế nàng ra đặt trên sàn nhà. Toshiko lấy chiếc khăn tắm lớn quấn quanh người mẹ, nói: "Không nên để mẹ nằm dưới sàn đâu ạ," rồi đi tới phòng ngủ.

Kimura chẳng biết phải làm gì, bước tới bước lui ngoài cửa. Tôi bèn gọi: "Giúp tôi một tay nào", lúc ấy cậu chàng mới bạo dạn đi vào phòng tắm.

"Mau lau người cô ấy khỏi ướt, không thì cảm lạnh mất, cậu phụ tôi với." Tôi cùng Kimura lấy khăn lông mau chóng lau khô nước trên người nàng (tuy tình huống lúc ấy khẩn cấp, tôi vẫn không quên "lợi dụng" Kimura, để cậu ta lau nửa người trên, còn tôi phụ trách nửa dưới, từng kẽ ngón chân cũng được tôi chăm chút như ly như lau. Tôi lại sai Kimura: "Cậu nhớ thấm cả kẽ ngón tay nữa nhé," vừa nói vừa quan sát biểu cảm của anh chàng).

Lúc ấy, Toshiko đem áo ngủ quay lại, thấy Kimura đang giúp tôi, bèn nói: "Con đi chuẩn bị túi chườm đây," đoạn quay người đi liền. Tôi cùng Kimura mặc áo cho Ikuko, rồi khiêng nàng trở về phòng ngủ.

Kimura bảo: "Có lẽ do máu lên não kém, không dùng túi chườm thì hơn chăng?"

Ba người chúng tôi bàn bạc một hồi xem có nên gọi bác sĩ tới hay không. Lúc này mời bác sĩ Kođama tới thi cũng không vấn đề gì, nhưng tôi lại chẳng muốn ông ấy trông thấy vợ mình trong tình trạng thất thố tệ hại như thế. Tuy nhiên, tình trạng mạch đập rất yếu, thì không có cách nào khác cả. Bác sĩ chẩn đoán quả nhiên thiếu máu lên não, ông bảo tôi: "Không có gì đáng lo lắng cả." Rồi tiêm cho nàng một liều long não xong mới về. Bấy giờ đã là hai giờ đêm...

Ngày 29 tháng Giêng...

Tối hôm qua mình uống hơi nhiều nên khó chịu, phải tới nhà vệ

sinh, lúc ấy mình vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Sau đó còn chút ấn tượng loáng thoáng rằng đi vào phòng tắm và ngất đi. Còn lại thì không nhớ gì hết. Sáng nay tỉnh dậy, đã thấy ở trên giường, nhất định là ai đó đã đưa mình về phòng ngủ. Cả ngày hôm nay đau đầu không ngóc dậy nổi trên giường. Mình cứ mơ mơ màng màng rồi lại thiêm thiếp suốt một ngày trời. Mãi chiều tối mới thấy người khá hơn, gượng dậy chỉ để viết nhật ký, sau đó lại về ngủ tiếp...

Ngày 29 tháng Giêng...

Từ tối hôm qua tới giờ vợ tôi vẫn chưa rời khỏi giường. Lúc tôi và Kimura đưa nàng về giường là khoảng mười hai giờ đêm, chừng mười hai rưỡi tôi gọi cho bác sĩ Kođama và khi ông ra về đã là hai giờ sáng. Tiễn ông bác sĩ ra cửa, tôi ngước nhìn lên, thấy một bầu trời đầy sao lấp lánh, sương lạnh giăng giăng quanh mình.

Phòng ngủ của tôi có lò sưởi, trước khi đi ngủ chỉ cần bỏ một nắm than vào là đủ ấm áp. Kimura nói: "Chắc thây nên để lò sưởi cả đêm nay," tôi nghe lời và nhờ cậu ta cho thêm ít than vào.

"Thầy nhớ giữ gìn sức khỏe, em xin phép về ạ."

Tuy Kimura nói vậy, nhưng đêm đã khuya thế này, tôi liền bảo: "Chăn đệm, màn gối đều sẵn sàng, cậu cứ ngủ tạm ở phòng khách một đêm hẵng hay."

"Thôi ạ, nhà em cũng ngay đây, thầy không phải lo lắng cho em đâu."

Sau khi giúp tôi đưa Ikuko về phòng, Kimura vẫn đứng loay hoay bên giường. (Trong phòng không có ghế, nên cậu ta đứng giữa hai chiếc giường của vợ chồng tôi.) Còn Toshiko đã rút lui ngay lúc chúng tôi bước vào phòng. Nhưng Kimura cuối cùng vẫn nói: Không vấn đề gì đâu ạ, rồi cậu ra về.

Trong thâm tâm, tôi cũng mong cậu về sớm cho. Đột nhiên tôi nghĩ ra một kế hoạch trong đầu và thầm hy vọng Kimura sẽ không ở lại.

Kimura khuất dạng rồi, tôi cũng tin chắc là Toshiko sẽ không trở lại nữa, tôi đến bên giường vợ mình, bắt mạch cho nàng. Mũi tiêm long não đã phát huy tác dụng, mạch đã trở lại bình thường. Rõ ràng nàng đang ngủ say sưa - với tính cách của nàng thì việc ngủ

thật hay chỉ giả vờ ngủ khó mà biết chắc được, nhưng kể cả nàng có giả vờ đi nữa thì cũng không làm tôi quản ngại.

Trước tiên, tôi khai lại lò sưởi cho ngọn lửa cháy bừng lên, tiếng than nổ lép bép. Sau đó lại gỡ miếng vải đen chụp trên chao cây đèn bàn xuống, cả gian phòng liền bừng sáng. Tôi đặt cây đèn bên giường vợ tôi, để ánh sáng tràn lên khắp cơ thể nàng. Tôi nhận ra trái tim mình đột nhiên đập thình thịch, ước mơ ấp ủ bấy nhiêu năm trời rốt cuộc đêm nay đã thành sự thật, không có gì phấn khích hơn thế. Tôi lại rời phòng ngủ lần nữa, rón rén trở lại thư phòng đem về thêm một ngọn đèn huỳnh quang, đặt trên tủ đầu giường. Toan tính này tôi đã ấp ủ từ lâu.

Mùa thu năm ngoái, tôi mua cây đèn huỳnh quang về thay cho chiếc đèn bàn cũ kỹ, bởi tôi tín chắc rằng sớm muộn gì cơ hội này cũng tới. Vợ tôi và Toshiko phản đối vì đèn huỳnh quang làm nhiễu sóng radio, nhưng tôi bảo rằng thị lực mình kém nên bắt buộc phải dùng đèn huỳnh quang để đọc sách, sự thực cũng gần như vậy. Tuy nhiên, lý do chủ yếu là tôi khao khát được ngắm nhìn thân thể trần truồng của vợ mình dưới ánh sáng trắng chói lòa. Đó cũng là mộng tưởng bấy lâu của tôi khi lần đầu tiên nghe nói đến ánh sáng huỳnh quang.

Mọi việc đều diễn ra đúng theo kịch bản. Tôi cởi bỏ y phục của nàng, để cơ thể không còn một mảnh vải che thân nằm ngửa dưới ánh sáng của ngọn đèn bàn và cây đèn huỳnh quang. Rồi tôi tỉ mỉ quan sát tấm thân trần truồng ấy như đang xem một tấm bản đồ. Tấm thân mỹ miều tinh khiết phơi bày trước mắt khiến hồn tôi ngây ngốc một hồi lâu. Dẫu sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi được ngắm nàng hoàn toàn khỏa thân.

Rất nhiều ông chồng đối với cơ thể bà xã đều rõ ràng tới từng chân tơ kẽ tóc, thậm chí gan bàn chân có bao nhiêu chỉ cũng thuộc làu làu. Thế mà vợ tôi chẳng cho phép điều ấy bao giờ. Những khi thân mật nàng cũng chỉ cho tôi nhìn nửa người trên, còn lại đều cấm tiệt. Tôi đành bằng lòng với việc vuốt ve để tưởng tượng ra từng đường nét, rồi mơ màng rằng cơ thể nàng đẹp tuyệt vời. Chính vì cái nguyên do này mà ý tưởng chiêm nghiệm một lần thân

hình nàng dưới ánh đèn mới nảy sinh trong đầu tôi. Và những gì tôi nhận được còn hon cả mong đợi.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi kết hôn, tôi được hưởng cái thú ngắm nhìn vợ mình khỏa thân, mà lại là hoàn toàn trần truồng. Tôi liền nghiên cứu khám phá thật kỹ từng chút một, đặc biệt là hạ thân của vợ mình. Nàng sinh năm Minh Trị thứ bốn mươi bốn1, vóc dáng không cao ráo, Âu hóa giống như thiếu nữ tân kỳ hiện đại. Thế nhưng thủa thanh xuân, nàng thường xuyên bơi, đánh tennis, nên so với phụ nữ Nhật Bản ngày nay, hình thể nàng không hề sút kém.

Ngực nàng hơi phẳng, vú và mông không nở nang, chân nàng dài nhưng hai bắp chân hơi cong vào hình chữ o, không được thẳng lắm. Đặc biệt là cổ chân hơi thiếu thanh tú. Dẫu vậy còn hơn khối lần kiểu chân thon dài Tây Dương. Tôi rất mê đôi chân cong cong kiểu truyền thống Nhật Bản, giống như mẹ và dì tôi. Chứ thẳng tắp như cây gậy từ trên xuống, chẳng ưa nhìn gì cả. Còn bộ ngực ngồn ngộn với cặp mông cong tớn nữa chứ, tôi chỉ thích những đường cong mềm mại như pho tượng Quan Âm ở ngôi đền Chũgũ-ji. Tôi cũng mường tượng ra cơ thể vợ mình giống như vậy, và sự thật đúng y những gì tôi nghĩ. Thậm chí còn vượt hơn thế, da thịt nàng tinh khiết hơn nhiều. Người bình thường trên thân hình kiểu gì cũng có nốt ruồi này, ban điểm nọ, thế mà tôi tìm tòi mãi trên người nàng chẳng thấy chút tì vết nào. Tôi lật sấp nàng xuống, xem xét cả vùng thăm thẳm kiến tạo bởi những đường cong của đôi bờ mông trắng mịn. Diệu kỳ thay, một người đàn bà ở tuổi bốn mươi lăm, đã qua một lần sinh nở, mà da dẻ không có lấy một chút dấu ấn của thời gian. Kết hôn đã hơn hai chục năm rồi, chỉ được phép vuốt ve nhau trong bóng tối, giờ ông chồng này mới kinh ngạc biết đến thân mình óng ả của bà xã, mùi vị ấy có khác chi đêm động phòng hoa chúc. Cái thời kỳ chán chường hậu hôn nhân lần thứ nhất đã rời xa, ngọn lửa đam mê thứ hai lại bùng lên gấp bội...

Tôi lại lật ngửa nàng lên, tham lam nhìn ngắm cơ thể ấy mà cảm thán không thôi. Hốt nhiên, tôi nghĩ hay vợ mình không hề

ngủ say, mà chỉ giả bộ như vậy. Lúc trước hẳn nàng đang ngon giấc rồi, nhưng chợt tỉnh lại. Và vì vừa bất ngờ, vừa thẹn thùng nên đành phải làm như vẫn ngủ. Đấy chỉ là cảm nghĩ của tôi thôi, chứ chưa chắc đã là sự thực, mà cũng có thể chỉ là vọng tưởng, nhưng tôi lại bấu víu vào cái ảo tưởng ấy. Cái tấm thân da thịt trắng ữẻo ngọc ngà này, cứ nằm yên như đã chết mặc cho tôi đùa bỡn mà thực ra vẫn còn nguyên ý thức, ý tưởng ấy nảy ra trong đầu làm tôi cực kỳ thống khoái. Nhưng nếu nàng thực sự ngủ say, không biết tôi có nên viết hết lại trò nghịch ngợm tai quái này vào nhật ký không? Chẳng may đúng là nàng đọc ữộm nhật ký này, thì từ nay về sau đừng hòng nàng phóng tâm quá chén nữa... Ồ không, hẳn nàng sẽ không thể ngưng uống, bởi như vậy sẽ chứng tỏ rằng nàng đọc trộm nhật ký của tôi. Còn nếu không đọc thì nàng sẽ chẳng biết sự tình gì đã xảy ra trong lúc hôn mê...

Suốt một tiếng đồng hồ từ lúc ba giờ sáng, tôi đắm mình trong niềm hoan lạc ngắm nhìn vợ mình khỏa thân. Dĩ nhiên tôi không chi trơ mắt ra thế. Tôi muốn khám phá xem nàng sẽ để tôi tiến xa tới đâu nếu cứ tiếp tục giả vờ đang ngủ. Và tôi còn muốn đẩy nàng vào tình huống phải thẹn thùng tới mức chỉ còn biết phải giả bộ tới cùng. Từng chút một, tôi thử mọi trò xấu xa mà nàng ghê tởm - những thứ nàng thường xem là bệnh hoạn, hạ lưu, vô sỉ. Và cuối cùng, mộng ước bấy lâu của tôi đã được thỏa nguyện, mon trớn bao nhiêu tùy thích bằng cái lưỡi của mình, trên bàn chân xinh đẹp của nàng. Tôi làm mọi trò có thể tưởng tượng ra trong đâu, nói theo cách cổ hủ của vợ tôi là "phát buồn nôn".

Tôi nhổm lên hôn vào nơi nhạy cảm nhất của người đàn bà, tự nhủ không biết nàng sẽ phản ứng ra sao, nhưng rồi bất cẩn làm rớt đôi kính xuống bụng nàng. Mắt nàng liền hấp háy, vẻ như giật mình tỉnh giấc. Tôi cũng giật mình, theo phản xạ vội vươn tay tắt ngọn đèn huỳnh quang. Rồi tôi rót lưng lửng ly nước, chế thêm nước nóng trong phích cho vừa ấm, lấy một viên Luminal cùng nửa viên Quadro- nox, nhai và mớm vào miệng nàng. Ikuko nuốt xuống như vẫn đang mê ngủ. (Với liều lượng nhỏ như vậy, thuốc thường không có tác dụng, nhưng tôi cũng không có chủ ý đó, mà

chỉ tạo cớ để nàng tiếp tục giả vờ ngủ mà thôi.)

Khi thấy nàng chìm vào giấc ngủ trở lại (hay chí ít là giả bộ thế), tôi liền chuẩn bị cho kế hoạch cuối cùng. Những bước khởi động tỉ mỉ này làm tôi kích thích, hứng tình đến cao độ, lại chẳng bị vợ ngăn trở, nên cái sức mạnh tưởng chừng đã hỏng bét trong tôi liền hồi sinh trở lại. Tôi không còn là anh chồng èo uột, rụt rè nữa, tình lực trong tôi tràn trề đủ chinh phục những ham muốn nhục dục của nàng. Từ giờ trở đi, tôi nghĩ mình nên thường xuyên chuốc cho Ikuko say mềm ra.

Còn bây giờ, sự thực là vợ tôi đã vài lần đạt cực khoái, có vẻ như nàng chỉ còn hơi mơ màng. Thi thoảng, đôi mắt có hơi chơm chóp, nhưng ánh mắt bơ thờ hướng vào chốn vô định. Tay nàng máy động chầm chậm, vô lực như người trong cơn mộng du. Thế rồi, nàng đưa tay lên như muốn mơn trớn lồng ngực, cánh tay, hai má, cần cổ, cả chân tôi nữa... điều chưa bao giờ xảy ra. Trước nay, Ikuko luôn né tránh phải nhìn ngắm hay tiếp xúc bất cứ chỗ nào trên người tôi.

Thế rồi, đôi môi nàng khe khẽ bật ra cái tên "Kimura". Âm thanh ấy khẽ khàng như một tiếng ậm ừ, thoang thoảng như một hơi thở, nhưng rõ ràng nàng đã thốt lên. Tôi không biết là nàng đang mê sảng hay là giả vờ mê sảng để nói cho tôi nghe. Phải chăng trong giấc mộng nàng đang ân ái cùng Kimura, hay nàng muốn thể hiện "em muốn được thân mật với Kimura như vậy", cũng có thể nàng muốn cảnh cáo tôi "nếu anh còn bày trò chuốc rượu, em sẽ luôn mơ thấy cảnh được ân ái cùng anh Kimura, vì vậy hãy dẹp ngay cái trò quỷ ấy đi"...

Tám giờ tối, Kimura gọi điện tới hỏi: "Sức khỏe của cô nhà sao rồi ạ? Em muốn qua thăm một chút."

Tôi liền bảo: "Cô ấy mới uống thuốc an thần nên đã đi ngủ. Ổn cả rồi, không phải lo lắng gì đâu."

Ngày 30 tháng Giêng...

Từ hôm say rượu đến giờ, mình chưa bước chân xuống giường. Bây giờ là chín giờ rưỡi sáng. Hôm nay là thứ Hai, hình như nửa tiếng trước chồng mình đã đến trường. Trước khi đi, anh ấy khẽ

khàng đến bên giường nghe ngóng hơi thở, mình giả vờ còn ngủ, anh liền hôn nhẹ lên chân mình rồi mới trở ra.

Bà Ya, bà giúp việc, bước vào và hỏi: "Bà chủ thấy thế nào ạ?” Mình bèn bảo mang tới một chiếc khăn nóng, lau mặt qua loa, rồi lại sai mang thêm một ly sữa cùng một quả trứng luộc lòng đào làm bữa sáng. Mình hỏi "Toshiko đâu?”

Bà ấy đáp: "Tiểu thư đang ở trong phòng riêng.” Con bé chẳng hề thấy ló diện.

Mình thấy trong người đã khá hơn, có thể đi lại được, nhưng vẫn nán lại trên giường viết nhật ký, âm thầm hồi tưởng lại những việc xảy ra từ khuya hôm qua tới giờ. Sao mình có thể say đến thế cơ chứ! cố nhiên một phần do thể trạng của mình, nhưng chai brandy ấy tựa hồ không giống loại Ba Sao mình thường uống, chồng mình hôm qua mới mua chai này, trên nhãn có ghi *Courvoisier - rượu Brandy của Hoàng đế Napoléon.* Mình thấy ngon, không khỏi uống hơi nhiều một chút.

Thường mình không muốn bị người ta thấy lúc chuếnh choáng, nên cứ ngấm hơi men là vội lánh vào nhà vệ sinh. Tối hôm qua cũng vậy. Mình tự hỏi đã ở trong đó bao lâu, mười phút? Không, có lẽ phải tới một tiếng, hai tiếng ấy chứ. Mình không thấy có gì khó chịu, ngoài cảm giác lâng lâng ngây ngất. Nhưng mình chẳng nhớ được gì cả, chỉ mơ mơ hồ hồ có chút ấn tượng. Cũng do ngồi xổm lâu trong nhà vệ sinh nên chân và lưng mình đau nhừ không đứng lên được. Bất tri bất giác chống hai tay để nhổm dậy, thì chợt té nhào xuống đất. Mình thấy khắp người đầy mùi nhà vệ sinh hôi hám, liền loạng chà loạng choạng bước sang phòng tắm, và cởi cái áo kimono ra. Rồi sao nữa thì chịu không nhớ nổi, tất cả như một giấc mơ xa vời mờ ảo (có một mẩu băng dính dán trên bắp tay bên phải, ai đó đã tiêm cho mình trong lúc đang ngủ, bác sĩ Kođama chăng?] Khi mình tỉnh dậy thì ánh ban mai tươi sáng đã tràn ngập căn phòng.

Chắc là khoảng sáu giờ sáng gì đó, nhưng mình chẳng dám chắc vì vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn. Cả ngày hôm qua, đầu mình nhức như búa bổ, thân thể chơi vơi yếu ớt, không cất mình dậy nổi - từ

sáng tới tối cứ mơ mơ màng, hết mê rồi tỉnh, dứt tỉnh lại mê. Mặc dù đàu óc quay cuồng nhức nhối, nhưng rõ ràng có một cảm giác gì đó tựa như đưa mình vào một thế giới kỳ ảo, gột rửa sạch mọi đớn đau. Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng mình tự hỏi sao nó lại rõ ràng và chân thực đến vậy. Lần đầu tiên, mình nhận được cái nhục cảm vừa đau đớn dữ dội vừa khoái lạc tột đỉnh. Mình ngạc nhiên bởi chồng mình chưa từng mạnh mẽ như vậy, tinh lực quá ư tràn trề. Trong một thoáng, mình có cảm giác bên trên không phải anh ấy mà chính là Kimura. Đêm qua, anh ở lại chăm sóc mình chăng? Thế chồng mình ở đâu nhỉ? Mình như vậy liệu có vượt quá ranh giới đức hạnh không?... Tuy nhiên, khoái cảm tột đỉnh không để mình trăn trở thêm nữa. Chồng mình chưa một lần làm mình thỏa mãn đến vậy. Hai mươi năm trường kể từ lúc kết hôn, anh ấy chỉ làm mình có cảm giác nhàm chán, thậm chí dạo gần đây lại sinh lãnh đạm, hời hợt, tan cuộc rồi chỉ còn lại chút dư vị ngán ngẩm hẩm hiu đọng lại. Hôi tưởng lại cái khoảnh khắc kia, mình mới hiểu thế nào là hương vị ái ân chân chính. Anh Kimura đã đem lại điều ấy cho mình...

Dần dàn mình nhận ra đó chỉ là giấc mơ thôi. Người đàn ông mình ngỡ là anh Kimura, đã ôm mình trong vòng tay, thực ra chính là chồng mình - thực ra mình đang trong vòng tay của chồng, nhưng lại tưởng tượng ra anh Kimura. Có lẽ đêm hôm trước, chồng đã bế mình về phòng ngủ, rồi nhân lúc mình đang mê man mà vầy vò thân thể mình. Một lúc nào đó, anh hôn lên nách mình hơi mạnh, khiến mình tỉnh giấc trong chốc lát - khi đôi kính anh đeo rớt xuống người mình trong lúc hành động, ngay lập tức mình cũng mở choàng hai mắt - và nhận ra mình không một mảnh vải che thân, nằm ngửa dưới ánh đèn huỳnh quang. Có hai ngọn đèn, một đặt dưới sàn, và một là cây đèn huỳnh quang đặt trên tủ đầu giường. Phải rồi, hẳn là do ánh sáng huỳnh quang quá chói mắt đã đánh thức mình dậy. Lúc ấy mình chưa tỉnh táo hẳn, loáng thoáng thấy anh ấy nhặt kính đeo lên, rồi rời khỏi nách mà hôn dần thấp xuống, tận vùng bụng dưới.

Mình thoáng rùng mình theo phản xạ, bàn tay quờ quạng tìm

tấm chăn để che chắn thân hình. Anh ấy nhận ra mình đã tỉnh, liền kéo chiếc chăn lông đắp cho mình, rồi tắt đèn ngọn đèn huỳnh quang, lại lấy miếng vải phủ lên cây đèn bàn. Phòng ngủ của mình vốn không có cây đèn huỳnh quang này. Chắc là chồng mình đã mang tới từ thư phòng, chỉ dùng để soi sáng cơ thể mình. Vừa nghĩ đến cảnh anh ấy dưới ánh đèn huỳnh quang rực rỡ, tỉ mỉ ngắm vuốt từng điểm trên cơ thể mình, thậm chí cả những nơi ẩn mật chính mình còn chưa từng nhìn kỹ, khiến mình đỏ rần cả mặt.

Hẳn là chồng mình đã để mình khỏa thân rất lâu - bằng chứng là để cho mình khỏi mắc cảm mạo hay vì lạnh mà thức dậy - nên lò sưởi được đốt đỏ rực. Mình vừa tức giận vừa hổ thẹn vì những gì anh ấy đã làm trên người mình, mặc dù lúc ấy mình đang phải chịu cơn đau đầu khủng khiếp. Rồi anh ấy nhai mấy viên thuốc - mình không rõ là thuốc ngủ loại gì, Luminal, Quadro- nox hay Isomytal - rồi mớm cho mình cùng ít nước, vì muốn dịu cơn nhức đầu đang hành hạ, mình liền ngoan ngoãn nuốt xuống. Thế là ý thức trong mình lại nhạt nhòa dần, tiến nhập vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Trong quầng ảo giác ấy, mình tưởng như đang ở ưên giường với anh Kimura chứ chẳng phải chồng. Ảo giác ư? Đó không phải là một cảm giác mơ hồ chập chờn trong hư vô mà nó chân thực vô ngần. Mình viết là "ảo giác" chứ không phải "dường như" bởi mình thực sự cảm nhận "đang trong vòng tay" ai đó. Đến bây giờ mình vẫn còn nhớ xúc cảm ấy đọng trên da thịt, chân tay. Hoàn toàn khác biệt với cảm giác đụng chạm da thịt của chồng. Mình ghì siết cánh tay trẻ trung của Kimura, vùi đầu vào lồng ngực phập phồng mạnh mẽ của anh. Kimura có nước da quá trắng trẻo, hiếm thấy với một người Nhật Bản. Thêm nữa... ôi mình thẹn chết mất... chồng mình chẳng biết cuốn nhật ký này có mặt trên đời, nên mình mới dám nghĩ gì viết đó... giá mà anh ấy sung mãn đến vậy... Trời ơi, tại sao anh lại không mạnh mẽ được như thế chứ... Mà kể cũng quái lạ, mình vẫn nghĩ đó là một giấc mơ, hoặc nói là... nửa thực nửa mơ... Nhưng sâu thẳm trong tâm thức, người chồng đang ôm ấp mình, cứ làm mình liên tưởng đến anh Kimura. Kỳ lạ nữa là

cảm giác dồn nén, rồi thỏa thuê ấy... mình chưa từng được nếm trải cùng chồng...

...Nếu chỉ nhờ chai rượu *Courvoisier* mà được chừng ấy ảo giác, mình nguyện uống nó hàng ngày. Mình phải cảm tạ chồng vì điều đó. Nhưng dẫu thế nào đi nữa, mình vẫn băn khoăn không biết anh Kimura trong thực tế sẽ như thế nào. Mình bao giờ cũng thấy anh ấy lúc quần áo chỉnh tề, chưa từng thấy anh khỏa thân dù chỉ thoáng qua, thế mà anh lại xuất hiện trong ảo giác. Không biết anh Kimura, người tình trong mộng, có khác gì chăng với con người thực. Ước gì mình được nhìn cơ thể trần truồng của anh...

Ngày 30 tháng Giêng...

Buổi trưa, Kimura gọi điện thoại từ trường tới hỏi: "Sức khỏe cô nhà thế nào rồi ạ?"

Tôi đáp: "Hồi sáng trước khi tôi đi thì cô ấy vẫn ngủ, tình hình ổn cả rồi. Tối nay mời cậu qua, làm vài ly nhé."

"Vậy sao được ạ? Như đêm trước thì nguy hiểm quá, thầy cũng nên khuyên nhủ cô một chút. Em chỉ ghé thăm tình hình cô thôi ạ."

Bốn giờ chiều, Kimura tới. Vợ tôi khi ấy đã dậy, đang ngồi trong phòng khách. Kimura nói: "Em chỉ tới một lát rồi có việc phải đi ngay ạ."

Nghe vậy tôi giữ cậu ta lại. Vợ tôi ngồi bên chỉ cười, không có điểm nào phản đối cả. Kimura tuy miệng nói vậy nhưng không hề có ý đứng lên cáo từ. Hiển nhiên cậu ta không biết những gì đã xảy ra nơi phòng ngủ sau khi ra về đêm ấy (tôi đã đem trả cây đèn huỳnh quang về thư phòng sáng hôm sau), lại càng không thể biết mình đã xuất hiện trong ảo giác của Ikuko, khiến nàng mê đắm, thế thì tại sao gương mặt cậu ta lại biểu lộ vẻ muốn được ngồi uống cùng chúng tôi đến vậy. Dường như Kimura thầm biết Ikuko mong muốn điều gì. Nếu quả như vậy, là thần giao cách cảm hay vợ tôi đã ngầm ám thị lúc nào đó? Chỉ có Toshiko là không hài lòng khi chúng tôi lôi chai rượu ra, con bé tỏ vẻ khó chịu, ăn uống quáng quàng rồi nhanh chóng rời bàn...

...Tối nay Ikuko lại đứng lên, và lánh vào nhà vệ sinh, rồi tới nhà tắm và rồi bất tỉnh ở đó. (Bình thường, chúng tôi tắm nước

nóng cách nhật, nhưng vợ tôi đã dặn bà Ya giúp việc rằng từ giờ trở đi ngày nào cũng sẽ tắm. Bà Ya không sống cùng nhà nên cứ trước khi ra về, bà lại lấy đầy nước vào bồn, chúng tôi sẽ bật lò ga bên dưới khi cần đến. Đêm nay, chính Ikuko đã nhóm lò.) Mọi việc lại xảy ra hệt như đêm trước, bác sĩ Kođama đến và tiêm cho nàng một mũi long não; Toshiko lánh đâu đó bên ngoài, Kimura đỡ tôi một tay đưa nàng về phòng rồi cáo từ. Rồi tôi làm những trò giống y lần trước. Kỳ lạ nhất là vợ tôi cũng y hệt đêm trước... miệng nàng lại thốt ra cái tên "Kimura". Phải chăng nàng lại mơ tới giấc mộng cũ, lại rơi vào ảo giác cũ... Tôi có nên ngờ rằng mình đang bị nàng gạt gẫm chăng?

Ngày mùng chín tháng Hai...

Hôm nay, Toshiko xin phép mình được ra ở riêng. Lý do là con bé muốn một nơi yên tĩnh để học tập và vừa hay đã tìm được một chốn thích hợp. Đó là căn phòng trong ngôi nhà của bà Okada, một bà giáo già người Pháp, từng dạy con bé hồi còn ở trường Đại học Doshisha, và nay thi thoảng nó vẫn tới học thêm. Chồng của bà giáo là người Nhật Bản, nhưng bị trúng gió ốm liệt giường. Trước kia, bà trợ giảng cho chồng ở trường Doshisha, hoặc làm gia sư tiếng Pháp, nhưng từ khi chồng ốm, bà không nhận học sinh nào đến nhà nữa ngoại trừ Toshiko.

Căn nhà chỉ có hai vợ chồng sống với nhau, tuy không quá rộng, nhưng gian phòng tám chiếu [4*] trước kia là thư phòng của ông giáo giờ bỏ không. Nếu Toshiko chịu đến ở cùng, hẳn bà cũng thấy yên tâm hơn khi đi ra ngoài. Ngôi nhà này đã mắc điện thoại, có cả lò ga trong buồng tắm. Bà giáo chính là người gợi ý cho con bé tới ở. Nếu muốn, Toshiko có thể mang theo chiếc piano, chủ nhà sẽ lát gạch trên sàn nhà để gia cố, một lối đi riêng tới nhà vệ sinh và nhà tắm cũng sẽ được làm để con bé không phải bước qua phòng bệnh nhân để tới đó. Rồi điện thoại cũng có thể sẽ chuyển sang đặt ở phòng Toshiko. Tất cả mọi thứ chẳng tốn kém bao nhiêu, và khi bà giáo đi vắng, hiếm có ai gọi điện thoại tới cho ồng chồng, vì vậy Toshiko sẽ không cần phải bận tâm. Giá thuê phòng thì lại rất rẻ, bởi bà giáo chỉ mong Toshiko đến ở cùng. Nên con bé nói là muốn

đến sống thử một thời gian.
**Một tấm chiếu tatami thường có kích thước 910x1820mm. Người Nhật thường dùng số lượng chiếu này để nói về diện tích phòng ở.*

Gần đây, cứ ba ngày một lần Kimura lại tới nhà uống rượu, chai *Courvoisier* đã sớm cạn sạch, và mỗi lần như vậy mình lại bất tỉnh nhân sự trong nhà tắm, hẳn là con bé cũng thấy mỏi mệt vì lo lắng. Chắc nó cũng để ý và ngạc nhiên vì đôi khi phòng ngủ của vợ chồng mình đèn đóm thâu đêm, mà lại là ánh đèn huỳnh quang nữa chứ. Nhưng rốt lại mình không chắc Toshiko muốn dọn ra ở riêng vì lý do này hay còn ẩn tình nào khác mà con bé không nói ra nữa. Mình liền bảo rằng: "Xin phép cha ấy, nếu cha đồng ý thì mẹ cũng không phản đối."...

Ngày 14 tháng Hai...

Hôm nay, nhân lúc vợ tôi đang lúi húi trong bếp, Kimura kể tôi nghe vài thứ mới lạ.

Bên Mỹ có một loại máy ảnh, hiệu Polaroid, cho ảnh ngay lập tức. Tỷ như trên truyền hình đang chiếu trận đấu Sumo, bình luận viên sẽ phân tích trận đấu, dùng ngay vài tấm ảnh chụp từ máy Polaroid làm minh họa. Máy ảnh này sử dụng rất đơn giản, không khác gì máy bình thường, đi đâu mang theo cũng tiện, chỉ cần thêm đèn flash là có thể chụp mà chẳng cần phơi sáng lâu, chân máy cũng không cần tới. Loại máy ảnh này hiện chưa thông dụng ở Nhật Bản, chỉ có người sành điệu mới dìmg. Phim của nó cũng chính là giấy in ảnh, đút sẵn vào trong máy, đều phải nhập khẩu từ Mỹ về. Và Kimura có một người bạn chơi máy ảnh loại này, có khá nhiều phim, 'nếu thầy muốn thử, em có thể mượn giúp/ anh ta nói vậy.

Một ý tưởng lập tức nảy sinh trong đầu tôi. Nhưng tôi băn khoăn làm thế nào mà cậu ta lại đoán rằng tôi sẽ vui mừng khi nghe nói về loại máy ảnh này cơ chứ. Có vẻ như Kimura rất am tường những bí mật giữa hai vợ chồng chúng tôi...

Ngày 16 tháng Hai...

Khoảng chừng bốn giờ chiều, có một chuyện xảy ra khiến mình lo lắng. Cuốn nhật ký mình thường cất trong ngăn kéo tủ ở phòng

khách [nơi chẳng ai đụng đến ngoài mình cả), dưới chồng thư từ giấy má cũ. Thường thì mình chờ dịp thuận tiện là lúc chồng mình đi vắng mới viết, nhưng đôi khi muốn viết ngay cho khỏi quên, thì đành đợi anh ấy vào thư phòng đóng cửa lại, mình liền lấy nhật ký ra.

Thư phòng vốn ở ngay trên đầu phòng khách, tuy âm thanh từ đó không thể vọng tới đây, nhưng mình có thể đoán được lúc này anh đang làm gì, đang đọc sách, hay đang viết nhật ký, hoặc ngồi không mà trầm tư mặc tưởng, và mình tin chắc anh ấy cũng biết rõ như vậy về mình. Thư phòng thường xuyên tĩnh lặng, nhưng cũng có khi chồng mình dường như nín thở, tập trung tâm trí hướng về phòng khách bên dưới mà nghe ngóng - hay do mình tưởng tượng nhỉ. Đặc biệt là những lúc lấy nhật ký ra ghi chép mà tâm trí lại đặt cả trên tầng hai, mình đa nghi quá chăng? Để giảm thiểu mọi tiếng động, mình không dùng giấy bút giấy kiểu Âu châu, mà dùng giấy *ganpi* truyền thống Nhật Bản đóng thành một cuốn sổ, cùng một ngọn bút lông nét mảnh.

Chiều nay, quá chuyên chú vào việc viết lách nên mình đã buông lơi sự cảnh giác trong chừng một vài giây. Không biết vô tình hay cố ý, chồng mình bước nhẹ như ru tới nhà vệ sinh, lướt ngang qua phòng khách rồi trở về ngay thư phòng ở tầng hai. Mình nói "bước nhẹ như ru” bởi ấy chỉ là cảm tưởng của mình thôi, chưa chắc anh ấy đã có ý định nào khác ngoài việc tới nhà vệ sinh. Có lẽ là anh bước xuống bình thường, nhưng mình quá chuyên tâm nên chẳng nghe thấy tiếng bước chân. Tựu chung lại là mình chỉ nhận ra khi chồng mình đã xuống dưới cầu thang. Khi ấy mình đang tựa vào bàn để viết, liền vội vàng giấu ngay cuốn sổ và bút mực vào ngăn kéo, nên tránh bị bắt quả tang tại trận. (Vốn hay lo xa nên ở đây mình không dùng nghiên đá mà dùng bút *yatate* [5*]. Đây là một cổ vật giá trị, có lẽ của Trung Hoa, làm từ gỗ *karaki* do cha mình để lại.] Dầu vậy, trong lúc vội vàng cất đi cuốn sổ, có vài tiếng sột soạt phát ra từ những trang giấy *ganpi.* Âm thanh đặc trưng này có thể chồng mình đã nghe thấy.

**Yatate: loại bút lông có kèm luôn nghiên mực, nhỏ gọn và tiện dụng,*

thường làm bằng tre, gỗ.

Ồ không, chắc chắn là anh ấy đã nghe thấy. Và sẽ nhận ra ấy là tiếng giấy *ganpi,* rồi sẽ đoán ra nó được dùng vào việc gì. Từ nay mình phải cảnh giác hơn mới được, nếu chẳng may anh ấy phát hiện ra cuốn nhật ký, mình biết ỉàm gì đây. Giờ cũng quá muộn để đổi chỗ giấu rồi, mà cũng chẳng còn nơi nào kín đáo hơn căn phòng nhỏ này nữa. Cách duy nhất là mỗi khi chồng ở nhà, thì mình chớ ra khỏi cửa. Gần đây, những cơn đau đầu càng ngày càng nặng, mình không thường xuyên ra ngoài như trước nữa, việc tới chợ Nishiki mình sẽ giao hẳn cho Toshiko hoặc bà Ya. Anh Kimura hỏi mình có đi xem bộ phim *Đỏ và Đen* đang được chiếu ở rạp Asahi không? Mình cũng muốn đi, nhưng cuốn nhật ký thì sao, phải nghĩ cách gì đó mới được...

Ngày 18 tháng Hai...

Đêm qua là lần thứ tư tôi nghe vợ mình thốt ra cái tên "anh Kimura". Không còn là chuyện nói mớ nữa rồi. Nhung vì sao nàng làm vậy nhỉ? Hay ý nàng là "em đâu có thực sự ngủ, chỉ giả vờ thế thôi", và rằng "em không thích anh xuất hiện trong giấc mơ. Em muốn mơ thấy Kimura mà không có anh xen vào. Tất cả đều là muốn tốt cho anh thôi" hoặc là "chẳng qua em chỉ muốn anh thêm chút hứng tình vì ghen tuông thôi. Dù gì đi nữa, em vẫn là người vợ thủy chung"...

Hôm nay là ngày cuối cùng Toshiko ở nhà trước khi dọn sang ở cùng bà giáo Okada. Lối dẫn từ phòng ngủ tới nhà tắm và việc lát gạch sàn nhà đã sắp hoàn thành, riêng điện thoại thì chưa kéo lên. Hôm nay là ngày Xích khẩu, không tốt cho việc chuyển nhà, Ikuko khuyên con bé nên chờ tới ngày 21 hẵng dọn đi, nhưng Toshiko nhất quyết không chịu. Cây đàn piano sẽ được chuyển tới vài ngày sau đó. Các hành lý khác phần lớn đã được Kimura dời đi giúp (sau bữa ân ái đêm qua, Ikuko nằm lịm từ sáng tới tận chiều tối, nên chẳng đỡ đần được gì).

Địa chỉ mới của con bé là ở Tanaka Sekiden- chõ, Kimura ngụ tại Hyakumanben thuộc khu Tanaka Monzen-chõ, cách chỗ đó khoảng năm, sáu phút đi bộ, nghĩa là gần Sekiden-chõ hơn cả

chúng tôi. Sáng nay, khi Kimura tới giúp, anh gọi với từ lưng chừng cầu thang: "Làm phiền thầy một chút ạ," rồi lên thư phòng của tôi, "em mang tới vật đã hứa đây ạ."

Nói rồi đặt chiếc máy ảnh Polaroid xuống...

Ngày 19 tháng Hai...

Mình khó lòng nắm bắt được tâm lý của Toshiko. Con bé có vẻ vừa ghét, nhưng lại vừa yêu thương mẹ nó. Nhưng Toshiko hận cha mình, điều ấy khỏi phải nghi ngờ. Con bé hiểu lầm chuyện phòng the của vợ chồng mình, dường như cho rằng cha bẩm sinh dâm đãng, chứ không phải là mẹ. Toshiko nghĩ rằng thể chất mình liễu nhược, làm sao chịu nổi việc giường chiếu quá độ, rằng cha cứ một mực cưỡng ép, khiến cho mình ngày càng chìm đắm trong những thứ biến thái ấy, dẫn tới bị mê hoặc (kỳ thực chính mình dẫn dụ con bé nghĩ như vậy.) Hôm qua, khi trở về lấy nốt chỗ hành lý, Toshiko tới phòng ngủ chào từ biệt và cảnh báo mình: "Cha sẽ làm mẹ chết mất thôi", đoạn bỏ đi luôn.

Điều này là hiếm thấy ở một người kín đáo như con bé. Có lẽ Toshiko thầm lo cho bệnh tim của mình vì thế mà càng nặng lên, và cũng do vậy mà hận bố nó. Nhưng chất giọng lạnh lùng khi thốt ra lời cảnh báo lại như vừa giễu cợt, vừa độc địa. Mình chẳng nhận ra được chút cảm giác quan tâm nồng ấm nào của con gái dành cho mẹ hiền. Từ sâu thẳm cõi lòng nó, con bé có một loại mặc cảm tự ti, mình trẻ hơn mẹ đến hai chục tuổi, mà lại thua kém cả về vóc dáng lẫn dung nhan. Ngay từ đầu Toshiko đã không ưa Kimura, có thể vì anh chàng có mã ngoài giống nam tài tử James Stewart mà mẹ nó hâm mộ, nên cô nàng sưng sỉa, giả vờ chán ghét, trong khi bản tâm thì ngược lại. Phải chăng nó ngấm ngầm mang ý thù địch cùng mình?...

Mặc dù mình đã quyết càng ít ra khỏi cửa càng tốt, nhưng khó tránh khỏi có những lúc phải đi ra ngoài. Chồng mình lại có thể trở về nhà những khi tưởng chừng anh phải lên lớp, mình phát khổ với suy nghĩ phải làm sao với cuốn nhật ký này đây. Nếu cất giấu nó là vô ích, chí ít mình cũng phải biết xem anh ấy có đọc lén nó hay không. Mình nghĩ đến việc tạo ra một dấu hiệu mật. Rồi nhìn

vào đó là biết chồng mình có lén lút đọc hay không. Dấu này chỉ một mình mình biết, còn anh ấy không nhận ra... ồ không, cứ để anh nhận ra thì hay hơn, chồng mình sẽ tự hiểu rằng hành động lén lút của anh đã bị bắt quả tang và dừng trò ấy lại (mặc dù mình ngờ là anh sẽ chẳng dừng đâu)...

Tuy nhiên nghĩ ra một dấu hiệu dùng được lâu dài cũng chẳng dễ dàng gì. Một lần thì có thể thành công, chứ dùng đi dùng lại sẽ dễ bị hóa giải. Tỷ như mình kẹp một cây tăm ở trang nào đó, nếu quyển sổ bị mở ra, cây tăm sẽ rơi mất. Nhưng lần sau chồng mình sẽ cẩn thận không để nó rơi ra, hoặc sẽ nhớ số trang, rồi sau khi đọc xong sẽ nhét lại như cũ (mấy trò này chồng mình quá thông thạo đi). Mình không thể mỗi làn lại nghĩ ra một kiểu dấu hiệu mới. Sau một hôi lâu suy tính, mình quyết định lấy một đoạn băng dính trong hiệu Scotch 600 (đo và cắt đúng 5,3 centimét), rồi chọn một vị trí nhất định ở hai mặt bìa trước, sau của quyển sổ mà dán chúng lại (vị trí ấy cách mép trên 8,2 centimét và cách mép dưới 7,5 centimét, chiều dài băng dính và vị trí dán sẽ được thay đổi mỗi lần), như vậy mỗi lần mở cuốn sổ, chồng mình sẽ phải bóc miếng băng dính đó. Nếu xé bỏ nó, rồi sau cắt một miếng khác cùng độ dài, và dán đúng vào vị trí cũ, về lý thuyết thì vẫn có thể làm được. Nhưng thực tế công việc ấy rất phức tạp, nếu không muốn nói là bất khả thi. Đồng thời khi bóc lớp băng dính, kiểu gì cũng để lại chút dấu vết trên bề mặt cuốn sổ, bất kể có cẩn thận đến mấy chăng nữa. Cũng may là bìa cuốn sổ này làm bằng giấy *hōshō* trắng trơn, nếu băng dính bị xé, sẽ để lại vết tróc chừng 2, 3 milimét. Dùng phương thức này, hẳn là chồng mình không cách nào đọc trộm mà chẳng để lại dấu tích...

Ngày 24 tháng Hai...

Toshiko đã dọn ra ngoài nên Kimura không còn cớ gì để lai vãng, nhưng vẫn cách hai, ba ngày lại tới một lần. Cũng có khi là tôi gọi điện mời cậu ta đến (Toshiko ngày nào cũng ghé về một đôi lần, nhưng rồi đi ngay). Cái máy ảnh Polaroid tôi đã sử dụng hai lần ban đêm. Chụp hình Ikuko khỏa thân cả đằng trước lẫn đằng sau, từng bộ phận trên cơ thể, uốn nắn chân tay thành các tư thế

khác biệt để tạo những góc hình hấp dẫn nhất. Tôi chụp những tấm hình này với nhiều mục đích. Trước tiên là bởi việc có thể tự do chụp hình một người đàn bà khỏa thân đang ngủ say (hoặc giả vờ thề), tùy ý nhào nặn cơ thể nàng làm tôi thích thú. Thứ hai là dán những tấm hình này vào cuốn nhật ký, thế nào vợ tôi cũng nhìn thấy. Tất nhiên nàng sẽ vừa ngạc nhiên vừa sung sướng vì phát hiện ra cơ thể mình đẹp như thế nào. Và đó cũng chính là lý do thứ ba, để cho nàng biết vì sao tôi khao khát được chiêm ngưỡng nàng trong điều kiện hoàn toàn khỏa thân. Biết đâu nàng sẽ chấp nhận hành động này - có khi rưng rưng cảm động ấy chứ. (Tôi dám khẳng định chưa từng có người đàn ông năm mươi sáu tuổi nào lại vẫn còn bị cô vợ bốn mươi lăm mê hoặc đến thế. Nàng cũng nên cân nhắc về phương diện ấy.) Mục đích thứ tư, tôi muốn dồn nàng tới cảnh thẹn thùng cùng cực, để xem nàng còn làm bộ làm tịch đến bao giờ mới thôi.

Tiếc nỗi, chiếc máy ảnh này khá tệ, không tự động chỉnh được tiêu cự, phải tự ước lượng bằng mắt, tôi lại khá non kém trong khoản ấy, nên ảnh chụp thường bị nhòe. Tôi biết Polaroid có thế hệ tấm phim mới, rất nhạy sáng, nhưng cực kỳ khó kiếm ở Nhật Bản. Phim Kimura đưa tôi là loại cũ, thường đã hết hạn sử dụng, chẳng thể mong chờ những tấm ảnh đẹp đẽ từ đó. Hơn nữa, lần nào cũng phải sử dụng với đèn flash rất cồng kềnh bất tiện. Trong bốn mục tiêu kể trên, tôi chỉ thành công ở cái đầu tiên và cuối cùng, cũng vì thế mà chưa có tấm ảnh nào được dán vào cuốn nhật ký...

Ngày 27 tháng Hai...

Ngày Chủ nhật, Kimura tới lúc chín giờ rưỡi và hỏi mình có đi xem phim *Đỏ và Đen* không? Hiện giờ đang là lúc đám học sinh chuẩn bị thi vào đại học, nên giáo viên tương đối bận rộn. Tháng Ba có lẽ sẽ rảnh rỗi hơn, chứ tháng này hàng tuần anh đều phải dạy thêm một vài buổi ở trường. Có những hôm về nhà trọ rồi, vẫn còn nhiều học sinh bên ngoài đến xin phụ đạo. Kimura có trực giác rất tốt, những chỗ anh nghĩ là trọng tâm thì thường đề thi sẽ hay ra. Mình có thể cảm nhận được cái trực giác này ở anh, về mặt

học vấn anh Kimura không bằng chồng mình, nhưng ở phương diện trực giác thì chồng mình lại thua xa... Đó cũng là lý do trong tháng này chỉ có ngày Chủ nhật là anh nhàn rỗi, nhưng Chủ nhật thì chồng mình lại ở nhà, thật bất tiện cho mình nếu ra ngoài chơi. Vừa lúc Toshiko cũng tới nói thêm vào, con bé bảo anh Kimura trên đường tới đây đã ghé chỗ nó trước và rủ đi. Toshiko nhìn mình như muốn nói: "Bản thân con cũng chẳng muốn đâu, nhưng để hai người đi riêng với nhau thì thật bất tiện, nên con rất sẵn lòng hy sinh vì mẹ."

Kimura lại giục: "Sáng Chủ nhật không đi sớm là hết chỗ đấy ạ."

Chồng mình cũng bảo: "Hôm nay tôi ở nhà cả ngày, không phải lo lắng gì đâu. Mình vẫn muốn đi xem *Đỏ và Đen* mà."

Mình hiểu vì sao anh ấy lại nói vậy, nhưng do đã lường trước tình huống này nên cả ba người cứ cùng nhau đi. Bộ phim bắt đầu lúc mười giờ rưỡi và tới quá một giờ chiều mới kết thúc. Trên đường về, mình rủ cả nhóm ghé đâu ăn trưa, nhưng hai người đều từ chối và ai về nhà nấy.

Mặc dù đã nói sẽ ở nhà cả ngày, nhưng chồng mình vẫn giữ thói quen đi tản bộ từ ba giờ chiều, vừa đúng khi mình về, cho tới tận chập tối. Ngay lúc anh vừa bước đi, mình liền chạy ngay đến chỗ cuốn nhật ký. Miếng băng dính vẫn được đính đúng chỗ ban đầu của nó. Bìa sổ cũng không thấy dấu hiệu trầy xước. Tuy nhiên khi dùng kính lúp để soi, lại thấy hai, ba vết mờ mờ không giấu nổi (hẳn anh đã rất cẩn thận khi bóc gỡ]. Nhưng mình còn có phương án dự phòng, ngoài việc dán băng dính, mình còn kẹp một que tăm, bây giờ nó đang nằm ở trang khác. Không còn nghi ngờ gì nữa, hôm nay chồng mình đã đọc trộm cuốn nhật ký.

Sau này, không biết mình có nên hay chăng viết nhật ký tiếp? Bởi không muốn ai khác mổ xẻ nội tâm, nên mình mới bắt đàu viết cuốn nhật ký này để được tự trò chuyện với chính mình, bây giờ sự tình vỡ lở bởi người ta đã lén đọc nó, thì có lẽ cũng nên dừng bút thôi. Thế nhưng người vụng trộm ấy chính là chồng mình, hai vợ chồng trước giờ thường giả vờ như chẳng biết gì về bí mật của nhau, vậy nên mình nghĩ vẫn nên tiếp tục việc viết lách. Nghĩa là

từ nay trở đi, bằng cách ấy, mình và chồng sẽ gián tiếp thổ lộ cùng nhau. Nhiều thứ nói thẳng ra thì xấu hổ, đành thông qua cuốn nhật ký này vậy. Tuy nhiên, dù chẳng thể ngăn anh ấy đọc lén, nhưng mình cũng không muốn anh đem nó ra bàn luận. Dẫu thế, anh hẳn sẽ vờ như chưa từng đọc vụng nó, nên điều mình lo lắng cũng là dư thừa. Và sau rốt, mình muốn chồng tin là mình chưa hề liếc qua cuốn nhật ký của anh ấy. Chồng mình biết rõ hon ai hết rằng mình là người được giáo dục theo nếp xưa, không phải như ai kia mà đi đọc lén nhật ký người khác. Mặc dù mình biết rõ chỗ anh ấy giấu cuốn nhật ký, đôi khi còn chạm vào nó nữa, thậm chí có lần còn mở ra, nhưng mình chẳng đọc dù chỉ một chữ, sự thật là vậy đấy...

Ngày 27 tháng Hai...

Đúng như tôi dự đoán, vợ tôi có viết nhật ký. Cho tới nay, tôi không đề cập gì tới việc này trong ghi chép của mình, kỳ thực, mấy hôm trước tôi đã có cảm giác như vậy. Buổi chiều hôm nọ, tôi xuống nhà đi vệ sinh, ngang qua phòng khách, thấy nàng đang ngồi bên bàn, thái độ hơi lúng túng mất tự nhiên. Trước đó một thoáng, tôi đã nghe thấy tiếng sột soạt đặc trưng của giấy *ganpi,* mà nào chỉ một, hai tờ, hẳn phải là một tập giấy. Có vẻ như một cuốn sổ bị cuộn lại đem nhét vội vàng dưới đệm ngồi hay chỗ nào đó tương tự nên phát ra âm thanh ấy. Ở nhà hiếm khi sử dụng loại giấy này, nên tôi dễ dàng tưởng tượng ra Ikuko dùng nó làm gì. Tuy nhiên mấy ngày này tôi chẳng có cơ hội để chứng thực. Hôm nay, nhân lúc nàng ra ngoài xem phim, tôi liền tới phòng khách và nhanh chóng tìm thấy nó.

Điều khiến tôi giật mình, là nàng đã sớm có chuẩn bị, dùng một miếng băng dính trong dán hai mặt bìa cuốn sổ. Thật ngớ ngẩn làm sao, thói đa nghi của đàn bà quả nhiên ghê gớm. Tôi chẳng phải hạng tiểu nhân ti tiện đi đọc lén nhật ký vợ mình, nhưng nỗi tò mò nổi lên khiến tôi chẳng đừng được, tự hỏi liệu mình có thể khéo léo gỡ miếng băng dính ra mà chẳng để lại dấu vết nào không. Chẳng qua tôi chỉ muốn nhắn nàng: "Trò này vô dụng thôi! Cuốn nhật ký này có bị đọc trộm thì em cũng cũng chẳng hay biết. Hãy

nghĩ cách khác tốt hơn đi." Nhưng trù liệu của nàng mười phân chặt chẽ, tôi đành chịu thua.

Mặc dù đã chú tâm cẩn thận từng li từng tí khi gỡ miếng băng dính, tôi vẫn để lại chút ít dấu vết. Và cuối cùng tôi nhận ra mình đang làm một việc bất khả thành công. Hẳn là độ dài của miếng dán cũng được nàng đo cẩn thận, nhưng tôi lại vô ý vò nó lại mất rồi. Tôi đành cắt một đoạn khác áng chừng xấp xỉ miếng cũ để dán lại đúng chỗ. Nhưng thế nào nàng cũng nhận ra thôi.

Bất quá tôi thấy cũng cần nói rõ là tuy đã mở nhật ký ra - nhìn cả vào bên trong, nhưng tôi chưa đọc lấy một chữ nào. Ikuko viết chữ rất nhỏ và mảnh, mắt tôi thì cận thị nên muốn đọc cũng rất tốn công. Hy vọng vợ tôi sẽ tin đó là sự thật. Tất nhiên với tính đa nghi của nàng, tôi càng nói không thì nàng càng tin là có. Lẽ ra đằng nào cũng bị ngờ oan, tôi cứ đọc quách hết đi. Nhưng không, tôi đã không làm vậy. Kỳ thực tôi sợ ngộ nhỡ phải đọc những dòng nàng thô lộ tâm tình với Kimura trong đó. Ikuko à, ngàn vạn lần mong em đừng viết điều đó trong nhật ký. Dầu anh đây không đọc lén đâu, nhưng em cũng đừng viết ra. Cứ việc nói dối nếu em thấy cần thiết, hãy nói rằng em chỉ lợi dụng Kimura đê kích thích anh thôi, chứ không có gì khác nữa...

Sáng hôm nay, Kimura tới mòi vợ tôi đi xem phim chính là do tôi nhờ vả khá lâu trước đó. Mấy hôm trước, tôi có bảo: "Dạo này vợ tôi ít chịu ra ngoài mỗi khi tôi ở nhà. Việc hàng ngày cô ấy giao hết cả cho bà Ya. Điều đó khiến tôi lo lắng. Phiền cậu thi thoảng tới đưa Ekuko đi chơi vài ba tiếng nhé."

Toshiko đi cùng hai người như thường lệ, tôi không thể lý giải tâm tình của con bé. Toshiko giống mẹ, nhưng phức tạp hơn nhiều. Hay nó cho rằng tôi không giống như các ông bố khác trên đời, lại yêu vợ hơn là thương con, nên với tôi có chút phẫn hận. Nếu quả vậy thì con bé nhầm to rồi. Tôi đối với hai mẹ con nó đều thương yêu như nhau, chẳng qua cung cách thể hiện khác biệt mà thôi. Làm gì có người cha nào lại đi mê đắm con gái mình chứ. Một lúc nào đó, tôi sẽ giải thích cho Toshiko hiểu điều này...

Tối nay, lần đầu tiên kể từ khi Toshiko dọn ra ở riêng, bốn

chúng tôi lại quây quần bên bàn ăn. Như mọi khi, Toshiko sớm ra về, vợ tôi lại diễn màn cũ giống mỗi lân uống brandy. Tối khuya, khi Kimura từ giã, tôi liền đem chiếc máy ảnh Polaroid trả cho cậu ấy và bảo: "Không cần tráng phim quả là tiện thật, nhưng mỗi lần chụp lại cần đèn flash thì rắc rối quá, thà cứ dùng máy bình thường còn hơn. Tôi nghĩ mình sẽ dùng lại cái máy Zeiss Ikon."

"Thầy sẽ in tráng phim bên ngoài sao?"

Tôi đã nghĩ về việc đó nên đáp: "Cậu có thể giúp tôi việc ấy chứ?"

Kimura có vẻ ngập ngừng hỏi: "Làm ở đây không được ạ?"

"Cậu có biết tôi chụp ảnh gì không?"

"Dạ, không ạ."

"Đây là loại ảnh tôi không muốn bất kỳ người ngoài nào thấy. Nhưng rửa ảnh tại nhà tôi cũng bất tiện. Thêm nữa tôi muốn phóng to chúng lên, mà nhà thì lại không có chỗ nào để làm buồng tối. Không thê giúp tôi làm tại nhà trọ của cậu được sao? Tôi không dám để người lạ lo việc này."

"Vậy em sẽ thu xếp xem sao. Nhưng phải xin phép chủ nhà trước đã ạ."...

Ngày 28 tháng Hai...

Tám giờ sáng, vợ tôi còn đang mê man thì Kimura tới. Cậu ta bảo tiện đường tới trường nên ghé qua. Tôi còn đang trên giường, nghe thấy tiếng cậu liền ra phòng khách. "Thưa thầy, mọi việc ổn rồi."

Tôi ngơ ngác một lúc mới hiếu là cậu ta nói về việc làm buồng tối. Phòng tắm tại ngôi nhà cậu trọ hiện bỏ không nên chủ nhà cho phép cậu ta tùy nghi sử dụng. Nơi đó làm buồng tối rất hợp vì có sẵn điện nước. Tôi liền bảo Kimura sắp sửa mọi thứ sẵn sàng.

Ngày mùng ba tháng Ba...

Tuy Kimura nói rằng đang bận rộn vì việc thi cử, nhưng so với tôi còn hăng hái hơn... Đêm qua, tôi lôi chiếc máy ảnh Zeiss Ikon đã lâu không dùng tới, chụp nguyên một cuộn phim ba mươi sáu kiểu. Hôm nay, Kimura lại tới, có vẻ rất tình cờ. "Em gặp thầy một lát được không ạ?" Anh ta nói rồi bước vào thư phòng nhìn tôi

chầm chặp.

Thành thực mà nói, tôi chưa hạ quyết tâm đưa cuộn phim này cho Kimura. Nhưng anh ta đã nhiều lần nhìn thấy Ikuko khỏa thân, nên nếu có phải giao cuộn phim cho ai đó, thì Kimura là người thích hợp nhất. Thế nhưng trước giờ cậu ta chỉ nhìn được một vài bộ phận trong co thể vợ tôi, và chỉ là thoáng qua thôi, chứ chưa từng thấy nàng trong những điệu bộ đầy vẻ gợi dục, từ nhiều góc nhìn thế này. Sở dĩ giao cuốn phim cho Kimura, chính là muốn kích thích xem cậu ta chịu đựng được đến đâu? Giả như biết gò cuông bên bờ vực thì tốt, chứ bằng ngược lại, thì tôi chính là người khởi xướng, chỉ còn biết tự trách mình thôi chứ Kimura không liên quan.

Bên cạnh đó, tôi cũng phải cân nhắc khả năng Kimura đưa cho vợ tôi xem những tấm hình này. Nàng hẳn thoạt tiên sẽ nổi cơn tam bành lục tặc - hoặc giả bộ thế - không chỉ vì tôi đã dối gạt nàng mà chụp những thước phim ấy, mà còn bởi dám đưa nó cho người ngoài. Sau đó, nàng có thế còn viện lẽ đã bị Kimura nhìn thấy trong tình hạng đáng xấu hổ - hơn thế lại bởi chính tay người chồng đưa cho, vậy nàng có thể suy diễn là việc gần gũi của nàng với Kimura đã được tôi chấp thuận. Tôi thả hồn mình bay bổng viễn vông cùng những ý tưởng ấy, khiến cơn cuồng ghen bùng lên. Cảm giác thật sục sôi, kích thích khiến tôi chấp nhận mạo hiểm. Tôi bèn đưa ngay phim cho Kimura, nói: "Cậu về tráng giúp tôi cuộn phim này, chỉ một mình cậu thôi đấy, chớ có để ai khác nhìn thấy. Khi nào xong thì đưa tôi xem một lượt, rồi tôi sẽ chọn một tấm ưng ý nhất để phóng lớn."

Trong thâm tâm, chắc anh chàng phấn chấn lắm, nhưng làm bộ làm tịch bình thản, đáp một tiếng "Vâng", rồi cáo từ ra về...

Ngày mùng bảy tháng Ba...

Hôm nay, chiếc chìa khóa lại rơi trước giá sách trong thư phòng. Đầu năm tới giờ đã là lần thứ hai. Lần trước là ngày mùng bốn tháng Giêng. Mình nhân lúc chồng đi vắng đã vào dọn dẹp và thấy nó rơi trước bình hoa thủy tiên. Sáng nay, thấy những đóa mai vàng đã chớm tàn, mình liền tới định thay bằng mấy nhành sơn

trà, thì thấy chiếc chìa khóa ở đúng chỗ lần trước. Mình tự hỏi điều này nghĩa là sao nhỉ, rồi khi mở ngăn kéo lấy cuốn nhật ký ra thì bất ngờ thấy cuốn nhật ký cũng được dán băng dính hệt như cuốn của mình. Đây là chồng mình muốn thách ngược lại: "Nào, em có dám mở không?"

Nhật ký chồng mình là một cuốn sổ, loại sinh viên hay dùng, với bìa kiểu Tây dày và nhẵn, không dễ trầy như của mình. Loại băng dính này mình biết, liền muốn thử xem có thể hay không gỡ miếng băng dính ra một cách khéo léo mà không gây ra chút tì vết gì... chỉ hoàn toàn vì tính hiếu kỳ thôi, mình liền bóc nó ra... Tuy nhiên, vẫn có chút dấu vết mờ mờ khó tránh khỏi để lại, dù bìa cứng và nhẵn. Nếu chỉ có chỗ băng dính dán lên bị trầy thì còn đỡ, đằng này còn lan cả ra xung quanh chỗ bóc, thế là không thể giấu được việc đã có người mở ra xem rồi. Dẫu mình đã cắt một đoạn băng dính mới dán lại, nhưng chắc chồng mình sẽ đánh hơi thấy ngay, và chẳng còn nghi ngờ gì về việc mình đã đọc lén nhật ký của anh. Tuy vậy, mình dám thề với trời đất cả trăm lần, rằng mình chưa hề đọc một chữ nào hết

Chồng biết tính mình không thích nghe chuyện thiếu đứng đắn, nên định dùng cách này để đàm luận những chuyện hạ lưu đây mà, thế nên mình càng không đọc, quá bẩn thỉu đi. Mình chỉ mở thoáng một lượt, để áng chừng độ dày những trang viết. Tất nhiên cũng vì cả tò mò thôi. Những trang ấy đầy những dòng chữ nhỏ li ti, loằng ngoằng như một đàn kiến đang bò, được viết bằng bút máy, run rẩy và vội vàng. Nhưng rồi mình lại bất ngờ trông thấy một tấm hình tục tĩu dán vào trang viết ngày hôm nay. Mình vội vàng nhắm tịt mắt, lật ngay sang trang khác. Cái quái gì thế nhỉ? Anh ấy lấy đâu ra tấm hình này, và dán nó vào nhật ký với mục đích gì?... Nếu không phải cố tình để cho mình nhìn thấy thì người đàn bà này là ai? Đột nhiên trong mình dấy lên một cơn chán ghét khó tả.

Dạo gần đây, mình thường nửa đêm mơ thấy trong phòng có ánh chớp lóe lên một, hai lần. Khi ấy mình tưởng rằng ai đó khiến mình gặp phải ảo ảnh, nhưng giờ ngẫm lại hẳn là đèn flash chớp

nháy. Nhưng "ai đó" là ai kia, mình vừa có cảm giác là chồng mình, lại vừa cảm thấy như là Kimura. Có lẽ không phải là mơ hay ảo ảnh rồi. Chắc chắn là chồng mình - chứ không đời nào có thể là Kimura - đã chụp hình mình. Mình nhớ lại hồi trước, có lần chồng bảo: "Mình biết không, mình sở hữu một thân hình tuyệt mỹ. Ước gì tôi được chụp cho mình một tấm ảnh." Thế thì chắc chắn người trong ảnh là mình rời...

Đôi khi trong lúc hôn mê, mình có cảm giác mơ hồ là đang lõa thể. Cho tới giờ mình vẫn tin đó là ảo giác, nhưng nếu người trong tấm hình kia đúng là mình, thì cảm giác ấy hẳn là thực rồi. Khi mình tỉnh táo, dĩ nhiên không cho phép ai làm thế, nhưng khi hôn mê thì làm sao ngăn người ta chụp hình được. Mặc dù đó là một sở thích bẩn thỉu, nhưng nếu anh ấy khao khát được ngắm mình khỏa thân, thì với tư cách một người vợ tiết hạnh, mình chắc sẽ nhẫn nhịn mà cởi quần áo chiều anh. Cái đức hạnh phong kiến bắt người vợ phải xuất giá tòng phu, dẫu ghê tởm việc ấy đến đâu, mình cũng phải thuận theo. Huống chi chồng mình bày những thứ điên rồ hoa dạng kiểu này để tự kích thích, nếu không như vậy thì chẳng cách nào làm mình thỏa mãn xác thịt cả. Nên mình có chiều theo thì cũng không chỉ vì bổn phận. Một mặt, mình có thể vừa làm người vợ đoan trang hiền thục, mặt khác lại vừa được thỏa thuê cái ham muốn nhục dục bất tận của mình. Mặc dù vậy, tại sao anh ấy chưa đủ hài lòng với việc nhìn ngắm mình lõa thể, mà còn chụp thành ảnh, phóng to rồi dán vào nhật ký, mục đích là để cho mình thấy sao? Anh hẳn phải biết rõ mình là người bên trong tột cùng hiếu dâm mà bề ngoài cực kỳ nhút nhát chứ. Và còn nữa, không biết chồng mình đã đưa cho ai rửa ảnh nhỉ? Để những tấm hình hạ lưu này tiếp xúc với con mắt người khác có phải là điều nên làm chăng? Hay chỉ là một trò đùa nghịch tai ác với mình, hoặc nó còn ẩn ý nào khác nhỉ? Chẳng nhẽ người chồng luôn cười nhạo những "thú vui thanh cao tao nhã” của mình, lại muốn chữa cái bệnh nhút nhát thái quá cho mình chăng?...

Ngày mùng mười tháng Ba...

Chẳng biết viết những điều này ra có thích hợp không, vợ tôi

đọc được thì sẽ thế nào. Thành thật mà nói, gần đây thể xác và tính thần tôi có chút bất thường - tôi cảm nhận được điều ấy. Gọi là "cảm nhận" bởi nó không có gì ghê gớm cả, chi là triệu chứng suy nhược thần kinh thôi. Không phải tinh lực của tôi kém hcm người bình thường, nhưng khi đã quá trung tuần, thể trạng bị bào mòn bởi đòi hỏi thái quá của vợ tôi, bây giờ quả có chút tâm hữu dư mà lực bất túc. Thế nên tôi mới phải dùng những biện pháp phi tự nhiên, kích thích các giác quan để cố kích sự ham muốn mà đối phó với cái cô nàng khỏe mạnh tuyệt luân trong lĩnh vực giường chiếu. Tôi khiếp hãi tự hỏi không biết mình có thể kéo dài như vậy được bao lâu. Mười năm nay, tôi là anh chồng vô dụng, bất lực trước nhu cầu của vợ, nhưng giờ mọi việc đã thay đổi. Từ đầu năm, nhờ liều thuốc kích dục nhãn hiệu Kimura cùng với thần dược mang tên brandy, giờ tôi hài lòng thấy mình thật đàn ông, thật cường tráng.

Thêm nữa, tôi có tham khảo ý kiến bác sĩ Sõma nên hàng tháng lại tiêm một mũi hoocmôn nam tính, nhưng thấy chưa đủ, tôi bèn tiêm thêm một mũi hoocmôn tuyến yên năm trăm đơn vị cứ cách ba hoặc bốn ngày (đây là tôi lén bác sĩ Sõma mà tự tiêm cho mình). Dẫu vậy, tôi không nghĩ mình tinh lực tràn đầy là do dùng thuốc mà hẳn bởi tinh thần được kích thích. Cơn cuồng ghen với Kimura làm tôi hứng tình, rồi việc thưởng thức thân thể trần truồng của vợ mình khiến tôi hưng phấn, thế là tôi hoàn toàn mất kiểm soát, trở nên phát rồ phát dại, còn hiếu dâm hơn so với Ikuko. Đêm này qua đêm khác, tôi đắm chìm trong giấc mộng hoan lạc tột đỉnh, tôi vừa tạ ơn đời đã cho mình cái vận hạnh ấy, vừa có những dự cảm bất tường rằng hạnh phúc ấy khó mà dài lâu, chẳng chóng thì chầy, tôi sẽ phải trả giá. Tôi cảm nhận được từng thời, từng khắc, sinh mệnh mình đang hao mòn cả tinh thân lẫn thể xác.

Trong khoảng thời gian này, thứ Hai tuần trước, lúc Kimura ghé qua lúc tiện đường tới trường, thì một việc bất thường xảy ra. Tôi rời khỏi giường định đến phòng khách, nhung vừa ngồi dậy thì thấy mọi vật xung quanh tôi, ống khói bếp lò, bình phong, cửa trượt, lan can, cột nhà... đều nhòe nhòe một biến thành hai. Ngỡ

mình tuổi tác nên thị lực giảm, tôi dụi mắt vài cái, nhung mọi việc vẫn vậy, rõ ràng thị giác tôi có gì đó bất ổn. Trước đây vào mùa hè, tôi thường hay bị chóng mặt do thiếu máu lên não, nhung không giống như bấy giờ. Mọi khi chỉ sau hai, ba phút là phục hồi, lần này không như vậy. Bình phong, kèo cột, nhà vệ sinh, buồng tắm... đều nhân đôi và méo mó, mặc dù không đến mức cản trở hoạt động hay khiến mọi người để ý, tôi cũng để mặc nó cho tới ngày nay. Nhưng lần này, tình trạng kéo dài mãi không dứt. Tuy không gây khó chịu hay đau đớn, nhưng nó khiên tôi sinh ra cảm giác bất ổn. Tôi vốn muốn đi khám nhãn khoa, nhưng lại cảm thấy đây không chỉ đơn thuần là bệnh về mắt, nhất định có nguyên nhân chí tử nào đó, nên chẳng dám đi. Tôi đồ rằng có vấn đề xảy ra với quá nửa đám dây thần kinh của mình nên đôi lúc tôi thấy mất thăng bằng, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Tôi chẳng biết trung khu thân kinh nó nằm ở chỗ nào, nhưng luôn thấy lain cấn đâu đó sau gáy, ngay trên đốt sống cổ, có một cái trục ở đấy và cơ thể tôi xoay qua xoay lại quanh đó. Chắc chắn là hiện tượng suy nhược thần kinh rồi.

Ngày hôm qua, lại có một hiện tượng kỳ quái nữa. Khoảng ba giờ chiều, tôi định gọi điện cho Kimura, nhưng không tài nào nhớ nổi số điện thoại ở trường của cậu ta, dù tôi vẫn gọi hàng ngày. Dấu hiệu của bệnh mất trí nhớ. Tất nhiên người ta ai chẳng có lúc nhớ nhớ quên quên, nhưng lần này không giống thế, nó tựa như mất toàn bộ trí nhớ vậy, tôi không sao nhớ nổi cả số điện thoại lẫn tên của khoa. Tôi bàng hoàng thảng thốt, thử nhớ xem Kimura dạy trường nào, rốt cuộc cũng vô ích. Rồi họ tên đầy đủ của cậu ta cũng chẳng nhớ ra. Cả tên bà người làm tôi cũng quên nốt, may mà vẫn nhó tên vợ mình là Ikuko và con gái là Toshiko, nhưng tên nhạc phụ quá cố cùng nhạc mẫu thì không. Tên gia đình đang cho Toshiko ở trọ cũng quên, tôi chỉ nhớ đó là một bà người Pháp lấy chồng Nhật Bản, dạy Pháp văn ở trường Đại học Doshisha. Tệ nhất là tôi không nhớ nổi tên con phố mình đang ở nữa - chỉ biết đâu đó trong quận Sakyo chứ không sao bật được cái tên Yoshida Utsunomiya.

Trong lòng tôi tràn đầy sợ hãi, nếu cứ cái tình trạng này, thậm chí mỗi lúc một thêm nặng, thì chẳng mấy chốc cái chức Giáo sư đại học của tôi cũng khó lòng làm nổi. Không những thế, tôi còn chẳng thể ra ngoài một mình, giao tiếp cùng người khác cũng trở nên bất khả, kết cục hoàn toàn là một phế nhân. Hiện giờ tôi mới chỉ không nhớ nổi tên người và địa danh, còn chưa quên hết mọi việc. Ví dụ tên bà người Pháp thì quên nhưng vẫn nhớ bà ấy là người Pháp và cho Toshiko thuê phòng. Thế nên có lẽ là tê liệt một dây thần kinh nào đó chuyên trách ghi nhớ tên người, tên vật chứ không phải toàn bộ trung khu thần kinh. Trạng thái tê liệt này kéo dài chừng hai mươi, ba mươi phút, rồi các dây thần kinh liền phục hồi và trí nhó của tôi trở lại bình thường.

Tôi chỉ âm thầm chịu đựng chứ không dám tiết lộ sự tình này với bất kỳ ai, và cũng không để ai nhận ra - thế nhưng kỳ thực trong lòng vẫn rất hoang mang, chẳng biết tình trạng này còn xảy ra nữa không - mà không chừng đâu chỉ là hai mươi, ba mươi phút mà cả một ngày, hai ngày, thậm chí một năm, hai năm, hay suốt đòi mãn kiếp ấy chứ.

Nếu vợ tôi phát giác ra chuyện này, nàng sẽ làm thế nào đây? Có vì lo lắng cho tính mạng của tôi mà tiết chế nhu cầu của mình chăng? Như tôi đoán thì chắc là có. Tuy nhiên lý trí bảo nàng dừng lại, nhưng xác thịt theo bản năng ham muốn không ngừng sẽ chẳng bao giờ chịu nghe theo, cho tới khi tôi suy sụp hoàn toàn. Nàng sẽ tự nhủ rằng: "Chồng mình nghĩ gì vậy nhỉ. Ân ái vừa mới mặn nồng hơn chút ít mà anh ấy đã vội đầu hàng. Mình đoán anh ấy chỉ dọa dẫm vậy thôi để mình bớt đòi hỏi." Ồ không, nói cho cùng giờ chính tôi mới là người mất kiểm soát bản thân. Tôi vốn là người rất sợ đau ốm, lúc nào cũng cẩn trọng từng li từng tí một, nhưng sống năm mươi sáu năm trởi, giờ mới cảm thụ được chút lạc thú của cuộc đời, từ góc độ nào đó mà nói, tôi so với vợ mình còn quyết liệt hơn, liều lĩnh bạt mạng hơn...

Ngày 14 tháng Ba...

Buổi sáng, Toshiko đến lúc chồng mình vắng nhà, nó bảo: "Con có chuyện muốn nói cùng mẹ."

Khuôn mặt con bé có chút nghiêm trọng. Khi mình hỏi có chuyện gì, nó nhìn thẳng vào mắt mình nói: "Hôm qua con nhìn thấy mấy tấm hình ở nhà anh Kimura."

Khi tôi bảo chẳng hiểu nó đang nói gì cả, Toshiko bèn đáp: "Mẹ à, dù trong bất cứ chuyện gì con cũng là đồng minh của mẹ mà, xin cứ nói thật cho con biết." Hóa ra hôm qua, con bé qua nhà Kimura để mượn cuốn sách Pháp văn. Anh ta không có nhà, nhưng nó vẫn vào phòng và lấy cuốn sách ở trên giá xuống, thì có mấy tấm ảnh cỡ lớn xổ ra... "Mẹ ơi, vậy là sao ạ?" Toshiko lại hỏi.

Mình bảo: "Mẹ không biết nữa."

Nó liền hỏi tiếp: "Sao mẹ cứ giấu con?"

Mình đoán chừng mấy tấm ảnh đó giống như những gì mình tìm thấy trong cuốn nhật ký của chồng, chụp những tư thế tục tĩu của mình đây. Thế nhưng nhất thời chẳng biết giải thích thế nào cho Toshiko hiểu. Hẳn con bé nghĩ còn nhiều chuyện bại hoại hơn, nghiêm trọng hơn nữa trong thực tế. Chừng như những bức hình này là minh chứng cho quan hệ bất chính giữa mình và Kimura. Để thanh minh cho chồng, cho Kimura, và cho chính bản thân, mình cần phải giải thích ngay cho con bé hiểu, thậm chí kể hết sự thật cho nó nghe, nhưng liệu Toshiko có tin chăng? Mình liền ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói rằng những tấm hình đáng hổ thẹn ấy mình mới lần đầu biết tới khi nó nhắc đến. Nếu quả thật là có chuyện đó, thì là do cha nó đã chụp trong lúc mình hôn mê, và Kimura chỉ được ông ấy nhờ rửa ảnh thôi. Kimura và mình tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào cả. Còn tại sao cha nó khiến mình hôn mê, tại sao lại chụp hình, tại sao lại nhờ Kimura rửa ảnh... thì Toshiko nên tự suy đoán. Trước mặt con gái, mình không tiện đề cập đến những điều này, đừng cố hỏi nữa. Nhưng xin Toshiko hãy tin rằng mẹ nó làm hết thảy mọi việc đều theo ý của cha. Đàn bà xuất giá tòng phu, nên dẫu không muốn thì mình vẫn phải tuân theo. Có lẽ Toshiko sẽ thấy khó hiểu, nhưng mình được nuôi dạy trong một nền giáo dục đạo đức xưa cũ, chỉ biết như vậy thôi. Nếu ảnh khỏa thân của mẹ nó làm cha vui lòng, thì mẹ nó cam lòng gạt bỏ nỗi thẹn thùng mà đứng trước máy ảnh, nếu người chụp hình

là cha nó chứ không phải ai khác.

"Mẹ ơi, mẹ thật lòng nói vậy sao?" Toshiko ngỡ ngàng hỏi.

"Thật đấy," mình trả lời.

"Mẹ thật đáng khinh!" Con bé nói với giọng đầy phẫn nộ.

Mình thấy khá thích thú với việc chọc tức Toshiko, và cảm xúc của mình cũng hơi cường điệu thái quá.

"Mẹ rõ là mẫu người đức hạnh nhỉ." Gương mặt Toshỉko thoáng một nét cười mỉa mai. Con bé không thể lý giải được trạng thái tâm lý kỳ quái của người cha khi giao phó những tấm ảnh này vào tay Kimura. Như vậy là vô duyên vô cớ sỉ nhục mình mà cũng làm khó dễ Kimura.

Mình bèn bảo: "Con không nên tham gia vào chuyện này. Con cho rằng cha đã làm nhục mẹ, thật vậy sao? Mẹ lại không có cảm giác ấy. Cha con yêu thương mẹ vô cùng. Cha nghĩ rằng cơ thể mẹ trẻ đẹp hơn nhiều so với tuổi thực, mẹ đồ rằng cha cũng muốn thử xem những người đàn ông khác có cùng cảm tưởng ấy không. Mặc dù như vậy có chút bệnh hoạn, nhưng mẹ cũng thông cảm được."

Mình nghĩ nhất thiết phải bênh vực chồng, nhưng không ngờ những chỗ khó nói lại được diễn đạt khéo léo nhường ấy. Chồng mình nếu quả đọc được những dòng này, ắt sẽ hiểu mình đã phải dụng công biết bao nhiêu.

"Con tự hỏi tất cả chỉ có vậy thôi sao?" Toshiko nóng nảy nói. "Cha biết rõ anh Kimura có tình ý với mẹ mà. Làm như thế có quá độc ác không?"

Mình không biết nói gì hơn. Toshiko lại hăng tiết lên tiếp tục bảo rằng những bức ảnh được kẹp trong cuốn sách không phải là tình cờ, "là anh Kimura cố ý làm *vậy",* chắc hẳn anh ta có tính toán và muốn Toshiko biết điều gì đó. Rồi con bé thuật lại vài quan sát của nó về Kimura, mình nghĩ chẳng nên viết ra thì tốt hơn...

Ngày 18 tháng Ba...

Nhân tham dự buổi tiệc mừng ông Sasaki nên mười giờ tối tôi mới về tới nhà. Vợ tôi ra ngoài từ chập tối chưa về. Nghĩ nàng đi xem phim, tôi liền vào thư phòng viết nhật ký. Mười một giờ vẫn chưa thấy nàng về. Đến mười một rưỡi thì Toshiko gọi điện nói:

"Cha đến đây ngay nhé." Tôi hỏi "Ở đâu?" thì nó đáp là "Sekiden-chõ."

"Mẹ con đâu?" Tôi hỏi tiếp.

"Ở đây ạ."

"Muộn thế này rồi, con nói mẹ về thôi, bà Ya cũng về rồi."

Con bé thấp giọng thì thào qua điện thoại: "Mẹ lại ngất trong phòng tắm. Có phải mời bác sĩ Kođama tới không ạ?"

"Ở chỗ con có những ai?"

"Ba người ạ. Có gì con giải thích sau ạ. Con nghĩ là mẹ cần sớm được tiêm thuốc. Nếu cha không đến được thì con sẽ gọi cho bác sĩ Kođama."

"Đừng làm phiền bác sĩ, tự cha sẽ tới tiêm cho mẹ ngay. Con qua đây trông nhà nhé." - gần đây tôi thường trữ sẵn vài liều long não, chẳng chờ Toshiko đến, tôi liền đi luôn. (Đột nhiên một thoáng lo sợ lướt qua trong đầu tôi, nhỡ chẳng may chứng mất trí nhớ tái phát đúng lúc này thì sao.) Tôi biết ngôi nhà ở Sekiden- chõ, nhưng chưa tới đó bao giờ. Lúc vừa đến, Toshiko ra đón tôi ở cửa, đưa tôi qua khu vườn dẫn đến phòng nó ở rồi nói: "Con về trông nhà đây ạ," đoạn đi luôn.

Kimura thấy tôi liền nói: "Xin lỗi đã làm thầy phải lo lắng." Tôi cũng không cật vấn gì cậu.

Kimura chẳng giải thích chi hết, cả hai đều có một khoảnh khắc ngại ngùng khó xử, rồi tôi vội vội vàng vàng chuẩn bị để tiêm cho vợ. Một tấm đệm trải trên sàn nhà trước cây đàn piano, Ikuko mê man nằm đó. Chiếc bàn ở bên bừa bộn chén bát. Tấm kimono của nàng đang treo trên tường, cạnh chiếc áo hoa kiểu Tây đính ruy băng của Toshiko, vợ tôi chỉ khoác chiếc áo lót dài. Gu trang phục của nàng thường trẻ hơn lứa tuổi, nhưng tấm áo lót này cũng quá ư là rực rỡ. Cũng có lẽ do bởi thời gian dị thường, địa điểm khác lạ đã ảnh hưởng tới cảm giác của tôi. Nhịp tim của nàng cũng tương tự như những lần ngất trước đó.

"Em và Toshiko đã đưa cô về đây." Kimura nói vậy.

Cơ thể vợ tôi vẫn còn hơi ẩm ướt, mặc dù chiếc áo lót dài vẫn khoác trên người, nhưng dây lưng vẫn thả lỏng. Tôi ngạc nhiên

thấy mái tóc nàng rũ rượi xòa xuống vai áo ướt. Những lần bị ngất ở nhà trước kia, tóc nàng luôn vấn cao chỉnh tề chứ không tán loạn như vậy. Hay đây là sở thích của Kimura chăng? Kimura có vẻ thông thạo ngôi nhà này, chẳng mấy chốc đã đem tới những thứ tôi cần: chậu rửa tay từ phòng tắm, nước sôi để khử trùng ống tiêm...

"Không nên để cô ấy ngủ ở đây," khoảng một giờ sau tôi bảo vậy.

"Họ đã đi ngủ cả rồi ạ. Bà Okada sẽ không biết gì đâu." Kimura nói.

Mạch của nàng đã trở lại bình ổn. Tôi quyết định đưa vợ mình về nhà, liền kêu Kimura gọi xe.

"Em sẽ cõng cô ra xe," Kimura sốt sắng nói và khom người xuống. Tôi liền đỡ vợ mình lên lung cậu ta, rồi đắp thêm tấm áo kimono lên nữa. Chúng tôi đi ngang qua vườn rồi ra tới cổng, xe đã chờ sẵn, bèn đưa Ikuko lên băng sau. Đó là một chiếc xe nhỏ, loại sáu mươi yên, Kimura ngồi ở ghế trước. Y phục vợ tôi nồng đậm mùi brandy khiến không khí trong xe đặc quánh. Tôi ôm nàng trong lòng, vùi đầu vào mớ tóc ẩm lạnh, rồi khom mình vuốt ve, hôn hít bàn chân nàng. (Kimura chắc chẳng nhìn thấy đâu, nhưng tôi ngờ là anh ta có thể đoán được.)

Kimura giúp tôi đưa Ikuko về phòng ngủ rồi nói: "Thưa Giáo sư, việc xảy ra đêm nay xin hãy tin tưởng nơi em. Tất cả mọi sự, tiểu thư đều biết cả. Bây giờ em xin phép cáo từ ạ."

Tôi chỉ đáp một tiếng "ừ". Kimura về rồi, tôi chợt nhớ Toshiko đã đến nhà lúc trước, liền dạo quanh tìm kiếm, nhưng không thấy con bé cả ở phòng khách lẫn phòng cũ của nó. Có lẽ lúc hai chúng tôi loay hoay đỡ Ikuko từ xe xuống ở lối ra vào, Toshiko đã lẳng lặng trở về Sekiden-chõ. Tôi liền trở về ngay thư phòng, mau chóng ghi lại những sự tình xảy ra đêm nay. Vừa viết, tôi vừa hân hoan mơ tưởng đến những lạc thú sắp được tận hưởng...

Ngày 19 tháng Ba...

Tôi không tài nào chợp mắt nổi cho tới tận bình minh. Cứ thao thức suy tư về ý nghĩa các sự việc đêm trước, tôi vừa thấy hoảng

hốt lại vừa chìm trong khoái lạc. Cả Kimura, Toshiko và vợ tôi, chẳng ai giải thích lấy một lời, đương nhiên là chưa có cơ hội, mà tôi cũng chẳng muốn biết tới. Tôi thích an nhiên tự tại nghiền ngẫm một mình trước khi nghe bất cứ lời nào từ ai khác. Thả trí tưởng tượng bay bổng, tôi mơ màng nghĩ về mọi khả năng có thể xảy ra... nó như thế này... ồ không, phải thế kia mới đúng... Cứ như vậy, mọi ý tưởng hòa trộn vào nhau rối tinh lên giữa cơn ghen tuông và cuồng nộ, rồi nỗi thèm khát xác thịt bùng lên từ sâu thẳm. Cho tới khi nước cạn đá bày, sự thật lộ ra thì cũng là lúc khoái cảm tàn lụi.

Tờ mờ sáng, vợ tôi bắt đầu mê sảng. Lại là "anh Kimura" được nhắc đi nhắc lại. Nhưng lần này, giọng nàng lúc thì thầm, khi rành rọt... Lúc nàng vừa dứt lời, tôi chợt bàng hoàng. Trong một sát na, mọi ghen tuông và cuồng nộ chợt biến mất. Tôi chẳng thèm quan tâm vợ mình đang tỉnh thức hay đang hôn mê, có giả bộ hay là không, tôi cũng chẳng thèm phân biệt là đây là mình hay là Kimura nữa. Khoảnh khắc đó, tôi thấy mình tiến nhập vào chiều không gian thứ tư, cứ thế bay bổng lên cao, cao mãi tới tận tầng hời Đao Lợi. Quá khứ chi còn là ảo ảnh, và hiện thực chi còn mình tôi cùng nàng quâh quít bên nhau... Tôi đang chết chăng, nhưng sát na này xin hãy dài lâu mãi mãi...

Ngày 19 tháng Ba...

Mình hồi tưởng lại những gì đã xảy ra đêm qua và cố ghi chép thật chi tiết. Biết chồng sẽ về muộn nên mình bảo anh ấy: "Mẹ con em có thể sẽ đi xem phim với Kimura ạ."

Kimura tới lúc bốn rưỡi chiều, Toshiko thì hơn năm giờ mới đến. Mình bảo: "Con đến muộn quá!"

Con bé đáp rằng: "vẫn còn thời gian mà, hay chúng ta đi ăn cái gì đã. Mẹ à, hay con mời mọi người cùng đến Sekiden-chõ. Mẹ cũng chưa ghé chỗ con lần nào lâu lâu cả."

"Con đã mua một *hyakume* [6*] thịt gà rồi," vừa nói, con bé vừa giục mình và Kimura theo, trên tay nó xách theo đủ rau cỏ, đậu phụ.

**Hyakume: đơn vị đo trọng lượng của Nhật, 1 hyakume = 375g.*

"Còn đây sẽ là phần mẹ góp cỗ nhé," tiện lúc bước ra, con bé với luôn chai *Courvoisier* trên giá còn hơn một nửa.

Mình liền bảo: "Tốt hơn là cứ để đó đi, hôm nay làm gì có cha đâu."

Toshiko đáp: "Không có rượu thì sao thành tiệc được ạ."

"Tiệc tùng làm gì, ăn đơn giản một chút còn đi xem phim." Mình gạt đi."Lẩu sukiyaki là đơn giản nhất ạ." Toshiko kết luận.

Chúng mình ghép hai chiếc bàn phía trước cây đàn piano, đặt bếp ga và nồi lẩu lên (bếp và nồi mượn của chủ nhà) rồi bữa tối liền bắt đầu. Mình ngạc nhiên vì đồ ăn thật quá phong phú, có đầy đủ gia vị kèm như hành, rau câu sợi, đậu phụ, miến, bánh bột, cải bắp, tỏi tây, cải trắng... Toshiko cố ý không bày ra một lượt mà mỗi khi gần hết mới lấy thêm ra. Gà cũng không chỉ có một *hyakume*. Tất nhiên sau khi ăn xong, chúng tôi lại tiếp tục uống brandy.

"Thật hiếm khi được Toshiko mời rượu đấy," Kimura nhận xét, có vẻ anh đã uống nhiều hơn bình thường.

Chờ đến khi tối hẳn, Toshiko mới khẽ nhắc: "Hình như chúng ta trễ giờ phim mất rồi."

Mình thì đã uống nhiều, chẳng thể xem phim nổi nữa. Thú thực là mình cảm thấy quá ngưỡng rồi. Bình thường khi uống tới một mức nào đó, mình càng uống càng tỉnh, nhưng vượt qua ngưỡng đó thì gay go. Thoạt tiên, mình tự cảnh tỉnh rằng Toshiko muốn chuốc say đây. Tuy vậy, trong thâm tâm mình nửa phần cẩn trọng, lại thêm nửa phần chờ mong - cũng có thể nói là hy vọng. Mình chẳng biết Kimura và Toshiko có sắp đặt trước với nhau không nữa. Việc ấy chẳng nên hỏi làm gì, bởi có hỏi cũng chẳng ai nói đâu. Thế rồi anh Kimura nói: "Giáo sư không có ở đây, có nên uống nhiều thế không ạ?"

Thời gian gàn đây, tửu lượng Kimura khá lên rất nhiều nên chúng mình cứ chén thù chén tạc. Kimura chắc cũng nghĩ như mình, rằng việc này cũng không có gì ngoài ý muốn của chồng mình cả, bởi ghen tuông là lý do khiến anh ấy cảm thấy thêm hạnh phúc. Mình không nói mục đích duy nhất là làm hài lòng chồng

mình, nhưng ý nghĩ ấy khiến mình yên tâm, nên chẳng ngại ngàn gì cạn ly liên tục. Cũng cần nói thêm là mình không hề yêu Kimura, chúng mình chỉ là những người bạn tốt, nhưng để biến nó thành tình yêu cũng chẳng phải là bất khả. Để khiến cho chồng mình nổi cơn ghen nên tình cảm mới phát triển đến độ này, thế nhưng nếu ban đầu mình hoàn toàn không có cảm tình với anh Kimura thì cũng khó mà tiến xa được. Cho đến bây giờ, mình vẫn đặt ra một giới hạn nghiêm ngặt, và cố gắng không bước qua lằn ranh ấy. Nhưng mình có dự cảm rằng mọi việc đã thay đổi, chưa biết chừng mình sẽ vượt rào mất. Hy vọng chồng mình đừng quá ỷ y vào tiết hạnh của mình, mặc dù để làm thỏa lòng anh ấy, mình sẽ nỗ lực giữ gìn đến tận những thời khắc cuối, nhưng mình cũng không dám quá tin vào bản thân nữa...

Mặt khác, mình mong có một lần được tận mắt chứ không phải trong mơ, thấy anh Kimura khỏa thân mà không có chồng mình xen vào... bởi cứ ngỡ là anh Kimura thì lại xuất hiện hình ảnh chồng mình, rồi khi nghĩ đến chồng thì lại hiện ra hình ảnh anh Kimura hoàn toàn khỏa thân...

Thế rồi mình thấy hơi ngà ngà say, bèn lánh vào nhà vệ sinh. Toshiko ở bên ngoài nói vọng vào: "Mẹ à, phòng tắm đã sẵn sàng. Bà chủ nhà đã xong, mẹ có thể sang tắm ạ."

Thâm tâm mách bảo rằng mình mà qua đó, thế nào cũng bị hôn mê, và người sẽ bế mình vào không phải là Toshiko mà chắc chắn là anh Kimura, rồi mình bắt đầu thấy mất đi một phần tỉnh táo. Mình mơ hồ nghe tiếng Toshiko gọi một, hai lần "Mẹ à, sang tắm nhé". Thế là tự mình loạng choạng lần mò sang phòng tắm, mở cửa kính, cởi áo kimono, rồi hoàn toàn không biết gì nữa...

Ngày 24 tháng Ba...

Tối hôm qua, vợ tôi lại ngất ở Sekiden-chõ. Sau bữa tối, nàng cùng Toshiko và Kimura ra ngoài, dự tính cùng nhau xem phim. Mười một giờ chưa thấy nàng về, tôi liền linh tính thấy sự chẳng lành. Tôi định gọi điện cho Toshiko để hỏi, nhưng thấy cũng kỳ nên lại cố chờ. (Ngóng đợi mà lòng lo lắng, bồn chồn, tím lại đập thình thịch vì hưng khởi.) Hơn mười hai giờ một chút, Toshiko một

mình đến. Con bé để taxi chờ bên ngoài, chạy lên nói rằng: "Mẹ lại bị như lần trước."

Toshiko cho hay sau khi xem phim xong (ai biết thật hay là giả?) Kimura hộ tống hai mẹ con trở về. Trước tiên cả ba về Sekiden-chõ rồi ngồi dùng trà. Nhận thấy chai *Courvoisier* hôm trước vẫn còn, Toshiko bèn rót vào mỗi tách trà một thìa brandy. Sau đó Ikuko cùng Kimura lại uống thêm cho tới khi cái chai cạn sạch. Rồi nhà tắm được sửa soạn sẵn sàng, và mọi việc lại tuần tự diễn ra như lần trước - đó là những gì Toshiko thuật lại.

"Con để hai người ở lại với nhau mà tới đây à?" Tôi gặng hỏi.

"Vâng ạ, điện thoại chưa kéo lên phòng, con cũng không tiện gọi nhờ ở chỗ bà chủ nhà." Toshiko đáp. "Đằng nào cha cũng cần xe đón nên con gọi luôn một cái và đến."

Con bé ném cho tôi một cái nhìn thiếu thiện cảm đặc trưng của nó. "Hôm trước mình may lắm đấy ạ, chứ giờ đó rất hiếm taxi. Con chờ trước cửa mãi không thấy cái nào, đành phải cuốc bộ tới ga Kamogawa Takashi mới thấy một bác tài đang ngủ. Con liền đánh thức bác ta dậy để đưa con tới đây." Rồi nó buông thêm một câu, như tự nói với chính mình: "Chắc khoảng hai mươi phút kể từ lúc con đi ạ."

Tôi biết nó định ám chỉ điều gì, nhưng cố tỏ ra hồ đồ nói: "Con vất vả rồi, ở lại đây trông nhà giúp cha nhé." Tôi thu xếp ống tiêm, thuốc men rồi ra xe đi luôn. Chưa biết ba người bàn mưu tính kế thế nào, nhưng tôi đoán Toshiko là đầu sỏ. Không nghi ngờ gì nữa, con bé cố tình để hai người lại với nhau, rồi lại tìm cách kéo dài thời gian đến hai mươi phút trên đường tới nhà tôi (nhất định không chỉ hai mươi, ba mươi phút mà phải là cả giờ ấy chứ). Suốt quãng đường đến Sekiden-chõ, tôi không dám suy nghĩ linh tính sự tình gì có thế xảy đến với hai người trong khoảng thời gian đó nữa.

Đêm nay cũng giống đêm trước, khi tôi tới thì Ikuko chỉ mặc độc một cái áo lót dài. Chiếc kimono cũng được mắc trên tường. Kimura bưng tới một chậu nước nóng. Vợ tôi vẫn nằm bất tỉnh, trông có vẻ còn say hơn lần trước. Nhưng thâm tâm tôi biết rõ

nàng đang đóng kịch chứ thực ra nàng hoàn toàn thanh tỉnh.

Mạch đập cũng bình thường nên tôi chỉ tiêm một mũi vitamin, bởi thế này mà dùng thuốc mạnh như long não thì ngốc quá. Kimura nhận ra nên thì thầm hỏi: "Thưa thầy, như vậy có đủ không ạ?"

"Thế thôi, tôi nghĩ tối nay cô ấy không có gì nghiêm trọng đâu." Tôi đáp và cất thuốc men vào túi...

Một lát sau, vợ tôi lại liên tục gọi: "Anh Kimura, anh Kimura." Âm điệu lần này không giống như trước. Không phải nàng rên rỉ nói mớ mà đang phấn khích, mạnh mẽ thốt lên. Rồi khi đạt tuyệt đỉnh khoái cảm, giọng nàng trở nên cao vút. Đột nhiên, tôi cảm thấy như đầu lưỡi bị cắn mạnh, rồi tiếp ở dái tai. Nàng chưa từng như vậy...

Cứ nghĩ đến việc chỉ sau một đêm, Kimura đã biến vợ tôi thành người đàn bà nồng nhiệt, cơn ghen trong tôi bùng lên dữ dội, lại vừa có cảm giác hàm ơn. Có lẽ tôi phải cảm ơn cả Toshiko nữa. Thật trớ trêu, trong khi muốn chọc tôi nổi điên, con bé lại làm tôi sướng khoái... Loại tâm lý biến thái này... nhất định Toshiko không thế tưởng tượng ra nổi...

Sáng sớm nay, sau khi ân ái, tôi thấy váng đầu chóng mặt vô cùng. Tôi nhìn gương mặt Ikuko, cổ, vai, cánh tay, tất cả đường nét đều nhân thành hai, tựa như có hai cơ thể đặt chồng lên nhau vậy. Rồi tôi lại ngủ thiếp đi, trong giấc mơ vẫn thấy hình ảnh nàng nhân hai, từng bộ phận thân thể nàng bồng bềnh, phiêu lãng, lơ lửng trong không trung với bốn con mắt, hai cái mũi, cao hơn một, hai thước là hai cặp môi, tất cả đều mang màu sắc chói lọi... Không gian đậm sắc thiên thanh, mái tóc đen nhánh, cái mũi trắng toát, đôi môi đỏ thắm, những màu đen, đỏ, trắng ấy đều đậm hơn hẳn bình thường, trông nàng tựa như được vẽ trên những tấm áp phích phim ảnh sặc sỡ. Mơ mà cũng thấy màu sắc rực rỡ thái quá thế này thì chứng tỏ căn bệnh suy nhược thần kinh cũng nặng đây, tôi vừa suy nghĩ vừa tiếp tục quan sát trong mơ. Chân nàng trắng toát đến khó tả, hai cái chân phải, hai cái chân trái như phiêu phù bập bềnh trong làn nước. Nhưng hình dáng thì đúng là chân nàng.

Bên cạnh những đôi chân là những bàn chân cũng nổi bập bềnh. Rồi đột nhiên một mảng lớn trắng như mây ụp xuống chắn trước mắt tôi, đó là cặp mông của nàng, giống như trong những bức hình mà tôi chụp trộm...

Không biết mấy tiếng sau, tôi lại mơ một giấc mộng khác. Kimura khỏa thân đứng trước mặt tôi. Cái đầu trên cổ khi thì biến thành Kimura, khi lại biến ra tôi, rồi có khi cả hai cái đầu chúng tôi đồng thời xuất hiện, tất cả đều bị nhân đôi...

Ngày 26 tháng Ba...

Đây là làn thứ ba mình gặp gỡ Kimura khi chồng vắng mặt. Tối hôm qua, trên giá mình thấy một chai *Courvoisier* mới nguyên chưa mở. Mình mới hỏi “Con mua đấy à?" thì Toshiko nói: "Không phải đâu ạ. Tối hôm qua con về đã thấy nó ở đó rồi, chắc là anh Kimura mang tới.”

Nhưng anh Kimura cũng bảo: "Em không biết. Nhưng chắc là Giáo sư đã mua, thật là một trò đùa đày ý vị."

"Nếu là cha mua thì buồn cười quá nhỉ."

Hai người cứ lời qua tiếng lại bàn bạc mãi. Chồng mình bí mật mua về ư, khả năng ấy là lớn nhất, nhưng mình nào dám khẳng định. Bởi cũng có thể là Toshiko hoặc anh Kimura đã mua nó.

Thứ Tư và thứ Sáu, bà Okada có tiết dạy ở trường Đại học Osaka, phải mười một giờ mới về. Làn trước, đang uống thì Toshiko nhân lúc thích hợp bèn lẻn đi ngủ nhờ ở phòng bà chủ nhà. (Đây là lần đầu tiên mình viết ra điều này, dẫu sao mình cũng ngại chuyện điều tiếng với chồng, nhưng từ giờ trở đi không cần phải e ngại nữa.) Tối hôm qua, Toshiko lẻn đi rất sớm, tới khi bà chủ nhà về, nó vẫn nán lại trò chuyện hồi lâu. Mình không biết đã ngất đi lúc nào nữa, thế nhưng dù say đến đâu thì mình vẫn chưa đi quá giới hạn cuối cùng. Mình không có cái can đảm vượt rào ấy, tin rằng cả anh Kimura cũng vậy.

Anh ấy tâm sự cùng mình rằng: "Cái máy ảnh Polaroid là em đem cho Giáo sư mượn. Em biết thầy có sở thích chụp lại hình chị khỏa thân khi say rượu. Tuy nhiên thầy không hài lòng với cái máy đó, nên chuyển sang dùng máy ảnh Zeiss Ikon. Chắc hẳn là ông ấy

muốn chụp chi tiết từng bộ phận nhỏ trên cơ thể của chị, và hơn nữa, còn cả mục đích là hành hạ em. Thầy giao cho em nhiệm vụ rửa ảnh, để em phải chịu thật nhiều kích thích, và xem giới hạn chịu đựng của em tới đâu, em nghĩ rằng ông ấy tìm thấy khoái cảm trong việc ấy. Rồi thầy lại muốn em thổ lộ ra cùng chị, khiến chị cũng phải chịu thống khổ như em đây, và ông lại càng thích thú hơn. Mặc dù em rất hận thầy, nhưng em sẽ không phản bội ông ấy. Khi em nhìn nỗi đau khổ của chị, em muốn được cùng chia sẻ nó, cho đau khổ trong em càng thêm cùng tột.

Mình bèn bảo: "Toshiko có mượn cậu một cuốn sách Pháp văn, và thấy hình tôi trong đó, dường như đây không phải một sự tình cờ, nhất định phải có động cơ nằm sau nó, mong cậu giải thích giúp."

Anh đáp: "Là em cố tình để con gái chị trông thấy, như vậy Toshiko nhất định sẽ làm một điều gì đó. Trong tất cả mọi việc, em không gợi ý chút nào cho cô ấy cả, bởi em biết tính tình Toshiko cũng giống như Iago[7*] . Em hy vọng mọi việc sẽ diễn ra giống như cái hôm ngày mười tám. Ngoài ra, sự việc hôm hai mươi ba và cả hôm nay nữa, đều là chủ ý của Toshiko, em chỉ lẳng lặng làm theo thôi ạ.”

[*] *Iago là nhân vật nữ chính trong vở kịch Othello của Shakespeare.*

Mình nói: "Đây là làn đàu tiên tôi và cậu nói về chuyện này. Tôi chưa từng bàn luận với ai, kể cả chồng mình. Quan hệ của tôi và cậu, nhà tôi chưa từng hỏi đến. Có lẽ vì sợ không dám nghe. Cũng có thể là ông ấy tin vào tiết hạnh của tôi. Nhưng bản thân tôi có thể tin chính mình không, chỉ có cậu, Kimura ạ, mới có thể trả lời câu hỏi đó.”

Kimura đáp: "Xin chị hãy vững tin" - tin ở mình ư, hay tin ở Kimura - "mọi nơi trên cơ thể chị, em đều đã chạm qua, chỉ trừ một nơi tối khẩn yếu. Thầy muốn ép chúng ta tiến sát lại nhau, chỉ chừa lại một khoảng cách mong manh, em hiểu ý định của ông ấy và đã gần gũi với chị hết mức có thể, nhưng vẫn chưa vượt quá ranh giới cho phép”...

"Ôi, nghe cậu nói mà tôi nhẹ nhõm cả người. Rất cảm ơn cậu đã

giữ gìn lòng thanh bạch cho tôi."

Ban nãy Kimura có nói rằng mình hận chồng mình, sự thực là mình vừa yêu lại vừa hận chồng, hận càng sâu yêu càng đầy. Chồng mình đặt Kimura xen vào giữa hai vợ chồng, là bởi nếu anh Kimura không phải chịu thống khổ thì ham muốn trong chồng mình không bừng lên nổi. Vả chăng kết quả cuối cùng là để mình được thỏa mãn nhục dục, nên sẽ không bao giờ mình phản bội lại chồng đâu.

Kimura, liệu anh có thể suy nghĩ giống như mình chăng, để anh và chồng mình hòa nhập làm một. Bên trong chồng mình có một phần của anh, bên trong anh có một phần của chồng mình, hai người tuy hai mà một vậy...

Ngày 28 tháng Ba...

Tôi đi khám mắt tại Nhãn khoa bệnh viện trường Đại học. Tôi vốn không muốn như vậy, nhưng bác sĩ Sõma đã một mực yêu cầu nên miễn cưỡng phải theo. Họ kết luận là chứng váng đầu là do xo cứng động mạch não. Huyết áp do đó tăng, dẫn tới choáng váng, nhìn một thành hai, thậm chí có thể gây mất ý thức hoặc hôn mê. Họ còn hỏi tôi có phải hiện tượng đó thường xảy ra khi đi tiểu ban đêm, hay lúc cử động đột ngột, hoặc thay đổi tư thế bất ngờ chẳng hạn không; tôi trả lời rằng đúng vậy. Bác sĩ lại bảo cảm giác mất thăng bằng, tưởng như mình sắp ngã hoặc đang rơi là do rối loạn tiền đình. Sang bên Nội khoa, bác sĩ Sõma lại khám cho tôi. Hôm nay là lần đầu tiên tôi đo huyết áp, ngoài ra còn làm cả điện tâm đồ và khám thận. Bác sĩ Sõma lấy làm ngạc nhiên vì huyết áp tôi cao đến vậy, sau này cần gia tâm lưu ý. Tôi hỏi cụ thể hơn thì ông không chịu nói, chỉ bảo rằng: "Cận trên hơn 200, cận dưới hơn 156, và tệ nhất là mức chênh lệch trên dưới khá nhỏ. Thay vì bổ sung hoocmôn, ông nên dùng thuốc hạ huyết áp và thuốc bổ thận. Và tôi e rằng ông phải tiết chế cả việc phòng the, kiêng rượu và ăn bớt đồ ăn có chất kích thích hoặc cay." Rồi bác sĩ Sõma kê cho tôi một vài loại thuốc như Rutin C, Serpasil, Kallikrein để uống thường xuyên, ngoài ra phải đo huyết áp hàng ngày nữa. Tôi có ý viết những điều này ra, để xem phản ứng của vợ mình thế nào.

Tạm thời, tôi không theo lời khuyên của bác sĩ vội. Mọi việc sẽ tiếp tục duy trì như cũ, trừ phi Ikuko hành động trước. Nhưng tôi đoán rằng nàng sẽ giả như chưa từng đọc những dòng này, và sẽ càng đam mê sắc dục hơn nữa. Đó là bản năng thân thể trời sinh của nàng, không thể kháng cự được. Thêm nữa, đã đến nước này thì tôi cũng chẳng còn đường lui.

Kể từ đêm hôm đó tới giờ, thái độ của Ikuko đã trở nên chủ động hơn hẳn, rất chịu khó vận dụng các loại kỹ xảo mới lạ và đa dạng, sức mạnh này cuốn phăng tôi đi không ngừng lại nổi.

Như mọi khi, Ikuko chẳng nói một lời trong lúc chăn gối, nhưng cử chỉ lặng lẽ lại thổ lộ những khao khát ái tình. Nàng vẫn giả bộ đắm chìm trong trạng thái nửa mê nửa tình, và tôi chẳng cần che bớt ánh đèn. Tôi bị chinh phục hoàn toàn bởi nhan sắc vừa yêu kiều vừa thẹn thùng khi nàng say túy lúy mê mệt.

Thủa ban đầu, tôi đẩy vợ mình và Kimura tới với nhau, nhưng vẫn giữ một chút khoảng cách. Dần dà, biện pháp ấy trở nên nhàm chán, không khiến tôi thỏa mãn. Vì vậy, tôi thu hẹp khoảng cách đó lại. Khoảng cách càng mong manh, ghen tuông càng dữ dội, khoái cảm lại càng mạnh mẽ, chỉ có vậy tôi mới đạt được mục đích tối hậu. Vợ tôi mong muốn điều đó, bản thân tôi cũng mong muốn điều đó, nên mọi việc cứ như vậy mà diễn ra.

Từ đầu năm tới giờ đã là ba tháng, tôi không thế không bội phục bản thân, đã chống chọi được với ham muốn nhục dục đến độ bệnh hoạn của vợ mình. Giờ chắc nàng cũng hiểu tôi yêu nàng xiết bao. Nhưng mai đây rồi sẽ ra sao? Làm thế nào để tôi khơi tiếp ngọn lửa đam mê? Tôi đã gần tới mức không còn gì kích thích nổi nữa. Vợ tôi và Kimura đã bị đẩy đến tình trạng mà thường thì người ta gọi đó là ngoại tình. Nhưng tôi chẳng ngờ vực gì, vẫn tín tưởng vào tiết hạnh của nàng. Có cách nào đưa họ lại gần nhau hơn nữa, mà không làm hoen ố sự thanh bạch của nàng không? Tôi phải nghĩ cách nào đó, nhưng cũng có thể bọn họ sẽ tìm ra biện pháp trước. Tôi nói "bọn họ", ở đây bao gồm cả Toshiko.

Vợ tôi là người đàn bà thủ đoạn, tôi so với nàng còn là gã đàn ông thủ đoạn hơn. Cha mẹ nào con nấy, nên chẳng có gì bất ngờ

khi Toshiko cũng là đứa con gái đầy thủ đoạn. Nhưng so với chúng tôi, Kimura mới là thủ đoạn nhất. Nhung kỳ lạ nhất là bốn con người thủ đoạn này chung sống hòa thuận cùng nhau. Bốn kẻ mỗi người một ý này, lừa lọc nhau, phản bội nhau, lại cùng chung sức vì một mục tiêu duy nhất, đó làm cho vợ tôi ngày càng trở nên đồi bại, trụy lạc hết mức có thể...

Ngày 30 tháng Ba...

Buổi chiều, Toshiko qua rủ mình đi Arashiyama, Kimura đã chờ sẵn ở ga ōmiya, rồi cả ba cùng đi chơi núi. Đây là ý tưởng của Toshiko và mình thấy nó rất tuyệt. Trường học đang trong kỳ nghỉ nên Kimura khá rảnh rỗi. Cả bọn đi bách bộ dọc bờ sông, bơi thuyền tới quán trọ Rankyō, nghỉ ngơi một lát bên cầu Togetsu rồi đến chơi vườn chùa Tenryuji. Đã lâu lắm rồi mình mới được hít thở bàu không khí trong lành đến thế. Mình muốn sau này được đi chơi như vậy nhiều hơn. Chồng mình từ khi còn trẻ chỉ ham đọc sách, hiếm khi đưa mình đến những nơi thế này. Chập tối, cả ba mới quay trở về, đến ga Hyakumanben thì chia tay nhau mỗi người một ngả. Hôm nay được đi chơi đã đời nên buổi tối không có nhu cầu ngồi vào bàn uống rượu nữa.Ngày 31 tháng Ba...

Tối qua, vợ chồng mình đi ngủ mà không đụng tới một giọt rượu nào. Nửa đêm, mình cố tình cho anh ấy nhìn thấy mấy ngón trên bàn chân trái của mình bằng cách thò ra khỏi chăn dưới ánh sáng của đèn huỳnh quang. Ngay lập tức, anh nhận thấy và mò sang giường mình. Không men rượu trợ hửng, vợ chồng ân ái dưới ánh sáng chói lòa và đạt được thành công mĩ mãn. Kỳ tích xảy ra làm chồng mình phấn khích ra mặt..

Bà chủ nhà bên Sekiden-chō, giống như anh ấy, đều trong kỳ nghỉ nên ở nhà cả ngày. Nhưng chồng mình bảy ngày một tuần, mỗi ngày đều bỏ một, hai giờ ra ngoài tản bộ loanh quanh. Tiếng là đi dạo, nhưng mục đích là lánh đi để mình có thời gian đọc trộm nhật ký của anh. Mỗi lần sửa soạn đi, anh lại nói "Tôi ra ngoài một chút", mình lại thấy như muốn nói rằng "Mình tranh thủ đọc nhật ký của tôi đi nhé." Chồng mình càng ngụ ý như vậy thì mình lại càng không đọc, bất quá ngược lại, mình có nên tạo cơ hội cho anh

ấy đọc lén nhật ký của mình không nhỉ?...

Ngày 31 tháng Ba...

Đêm qua, nàng thực sự khiến tôi kinh hỷ. Thậm chí vợ tôi còn không giả bộ say rượu, cũng chẳng đòi phải tắt đèn. Nàng còn chủ động khêu gợi, kích thích tôi bằng đủ cách, thiên hình vạn trạng. Thật không ngờ vợ tôi lại am hiểu nghệ thuật phòng the đến thế... Ý nghĩa của sự thay đổi tâm tính đột ngột này, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tìm ra...

Bởi chứng váng đầu chóng mặt ngày càng trầm trọng, tôi lại phải tới chỗ bác sĩ Kođama để kiếm tra huyết áp. Ông giật mình tái mặt, sợ huyết áp kế nổ tung vì chỉ số quá cao của tôi. Ông khẩn thiết yêu cầu tôi ngừng mọi công việc lại, nghỉ ngơi hoàn toàn...

Ngày mùng một tháng Tư...

Toshiko dẫn bà thự may Kavvai tới. Bà vừa là người dạy cắt may, đồng thời cũng nhận may y phục nữ giới. Do không phải đóng thuế nên được rẻ hơn so với thị trường hai, ba thành. Toshiko luôn may y phục ở chỗ bà. Mình thì ngoại trừ hồi phải mặc đồng phục học sinh, chưa từng mặc qua Âu phục. Mình vốn chuộng phong thái cổ xưa, thân hình cũng hợp với kimono hơn, thêm nữa tuổi tác dường như hơi quá để mặc đồ Tây. Nhưng Toshiko cứ nói đi nói lại mãi, nên mình cũng muốn thử may một cái xem sao. Việc này đương nhiên không giấu được chồng mình, nhưng do chưa muốn để anh ấy biết vội, nên mình bảo bà Kawai đến vào buổi chiều, nhân lúc chồng mình vắng nhà. Vải vóc và kiểu dáng do Toshiko và bà này tự quyết. Do chân mình hơi cong nên muốn chiếc váy càng dài càng tốt, qua gối khoảng năm centimet. Bà Kawai bảo như vậy cũng chưa lấy gì làm cong cả, bên phương Tây cũng nhiều người như vậy. Rồi bà giới thiệu cho mình nhiều mẫu vải. Váy áo sẽ làm bằng vải tweed màu xám lông chuột và len màu đậu đỏ, còn kiểu dáng - một mẫu trong cuốn *Modes et travaux* - mà hai người khuyên mình nên chọn. Mặc dù tất cả chưa tới mười nghìn yên, nhưng mình còn phải mua giày và vài phụ kiện thích hợp nữa...

Ngày mùng hai tháng Tư...

Buổi chiều ra ngoài. Chập tối mới về.

Ngày mùng ba tháng Tư...

Mười giờ sáng đi ra ngoài. Mua giày tại tiệm T.H ở Kawaramachi. Chập tối mới về nhà.

Ngày mùng bốn tháng Tư...

Buổi chiều ra ngoài. Chập tối mới về.

Ngày mùng năm tháng Tư...

Buổi chiều ra ngoài. Chập tối mới về.

Ngày mùng năm tháng Tư...

Vợ tôi dạo này biến đổi theo từng ngày. Hầu như buổi chiều hôm nào nàng cũng ra ngoài một mình (có hôm từ buổi sáng), qua bốn, năm tiếng sau mới trở về để dùng bữa. Cơm tối chỉ có hai người chúng tôi, không uống brandy nên đều tỉnh táo. Hiện giờ Kimura đang rảnh rỗi, việc này hẳn có liên quan tới cậu ta. Lúc hai giờ chiều, Toshiko bất ngờ ghé qua hỏi: "Mẹ đâu ạ?"

Tôi đáp: "Mẹ con gần đây thường đi vắng giờ này. Mẹ không ở chỗ con sao?"

Con bé bực bội lắc đầu nói: "Con chẳng thấy cả mẹ lẫn anh Kimura đâu cả. Không biết họ đi đâu nhỉ?"

Kỳ thực, tôi chẳng khó khăn gì để nhận ra bọn họ đều cùng hội cùng phường...

Ngày mùng sáu tháng Tư...

Buổi chiều ra ngoài. Chập tối mới về... Giờ thì ngày nào mình cũng như vậy. Mỗi bận đi, chồng mình đều đang ở nhà. Anh ấy thường tự giam mình trong thư phòng, giả như đang làm việc - quyển sách mở sẵn trên bàn, đôi mắt dán trên đó - mà thật ra đâu có chữ nào lọt vào đàu. Hẳn là trong vài giờ mình ra ngoài, đầu óc của anh ấy chìm nghỉm trong nỗi tò mò muốn biết mình đang làm gì, mình cũng có thể mường tượng ra anh chẳng còn tâm trí nào mà làm việc khác nữa. Tuy nhiên trong lúc chờ đợi, chồng mình nhất định sẽ tranh thủ tới phòng khách, lấy nhật ký của mình ra đọc trộm. Nhưng thật không may là mình chẳng ghi chép gì về mấy hôm nay cả. Mình cố tình che giấu hành vi những ngày này, chỉ viết rằng "Buổi chiều ra ngoài. Chập tối mới về”. Trước khi đi,

mình thường lên tầng hai, hé mở cánh cửa trượt và nói: "Em ra ngoài một lát nhé”, rồi lặng lẽ xuống cầu thang và lẻn ra ngoài. Cũng có khi mình chỉ nói vọng từ tàng dưới. Anh ấy không bao giờ ngước nhìn, chỉ khẽ gật đẫu bảo "ừ”, có lúc mình còn chẳng nghe thấy tiếng anh đáp. Dĩ nhiên mục đích những lãn ra ngoài này không phải để chồng mình có thời gian đọc vụng nhật ký. Là mình tới nơi đã ước hội trước cùng anh Kimura. Lý do đơn giản là mình muốn được tắm mình ở một nơi rực rỡ ánh mặt trời, không vẩn chút men rượu brandy, và vuốt ve tấm thân trần trụi của anh Kimura. Chúng mình gặp nhau ở Sekiden-chõ, khi không có sự hiện diện của Toshiko và chồng mình, ấy là thời khắc quyết định - hai đứa ôm ấp nhau, da thịt vấn vít thịt da, mê mê muội muội không rượu mà say. Câu hỏi này mình từng ghi ở ngày 30 tháng Giêng *"Không biết anh Kimura, người tình trong mộng, có khác gì chăng với con người thực",* hay như ngày 19 tháng Ba *“mình mong có một lan được tận mắt chứ không phải trong mơ, thấy anh Kimura khỏa thân mà không có chồng mình xen vào... bởi cứ ngỡ là anh Kimura thì lại xuất hiện hình ảnh chồng mình, rời khi nghĩ đến chồng thì lại hiện ra hình ảnh anh Kimura hoàn toàn khỏa thân”,* những nỗi hiếu kỳ chưa được thỏa mãn này cứ mãi đè nặng trong ngực mình. Bằng mọi cách, mình phải ôm được anh Kimura bằng xương bằng thịt trong vòng tay dưới cảnh huống không có chồng mình chen ngang, không phải trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, và ngắm cho thỏa chí tang bồng, không phải dưới ánh đèn huỳnh quang sáng trắng mà trong ánh nắng rực rỡ ban ngày...

Quả là kỳ lạ khiến người ta bất ngờ, sung sướng, con người thực của anh Kimura trước mặt mình, với ảo ảnh mình vẫn hằng mơ tưởng từ hồi đầu năm nay, lại y hệt nhau chẳng hề sai biệt. Khi ấy mình từng viết "*Mình ghì siết cánh tay trẻ trung của Kimura, vùi đàu vào lòng ngực phập phòng mạnh mẽ của anh",* và thêm nữa *"Kimura có nước da quá trắng trẻo, hiếm thấy với một người Nhật Bản",* bây giờ chính mắt trông thấy anh Kimura đúng như vậy. Lần này mình chẳng ngại ngùng nữa, ghì siết lấy cánh tay trẻ trung ấy, vùi đầu vào lồng ngực phập phồng mạnh mẽ ấy, da thịt vấn vít

vào làn da hiếm có ở người Nhật Bản ấy. Dầu như vậy, mình vẫn không dám tin là hiện thực lại trùng khớp với ảo giác trước kia đến vậy. Mình có cảm giác việc anh Kimura trong mộng hệt như với con người anh hiện thực, phải đâu là sự tình cờ. Là duyên tiền định ư, nên khi sinh ra mình đã mang sẵn hình ảnh ấy trong tâm hồn, hay anh Kimura có phép thần tiên để tiến nhập giấc mộng của mình. Dường như là thế...

Giờ thì hình ảnh của anh đã hiện rõ không nhầm đi đâu được, hoàn toàn tách rời khỏi bóng dáng chồng mình. *"Bên trong chồng mình có một phần của anh, bên trong anh có một phàn của chồng mình, hai người tuy hai mà một vậy"* những lời ấy mình từng viết ra, nay xin xóa bỏ. Chồng mình và Kimura chỉ hao hao vẻ gày guộc bên ngoài, còn thì chẳng có điểm nào tương đồng. Kimura quả trông có hơi gày, nhưng khi khỏa thân, lồng ngực anh thực cơ bắp và cơ thể cuồn cuộn sức sống, còn chồng mình thì cân cốt yếu nhược, da dẻ nhợt nhạt, nhăn nheo, thiếu sinh khí. Cùng là trắng, nhưng làn da anh Kimura trắng hồng, tươi nhuận, mềm mại, còn chồng mình lại tái xanh, thô ráp. Đến giờ mình còn sởn gai ốc khi nghĩ tới làn da nhẫn nhụi, trắng nhởn như đúc từ nhôm ấy. Mặc dù mình đối với chồng, nửa yêu thương, nửa ghê sợ trước nay vẫn cân bằng, nhưng từ giờ phần ghê sợ đã đầy thêm mỗi ngày... ôi, sao mình lại phải kết hôn với một người chẳng hề hòa hợp về mặt thể xác đến như vậy, một gã đàn ông đáng chán đến thế kia chứ, giá anh Kimura thế chỗ chồng mình thì tốt biết bao, nghĩ đến đây mình chỉ biết mấy phen thở dài ngao ngán...

Dẫu vậy, mình vẫn phải nói rõ là cả hai đều chưa đi quá giới hạn cuối cùng - chẳng biết chồng mình có tin không. Nhưng tin hay không thì sự thực vẫn là như vậy. Đương nhiên cái "giới hạn cuối cùng" đó cần hiểu theo nghĩa vô cùng hạn hẹp, bởi trừ việc "ấy" ra, hai đứa mình đã trao nhau mọi thứ, miễn sao không để vượt rào. Mình lớn lên trong một gia đình phong kiến, tính bảo thủ ăn vào đầu óc thâm căn cổ đế, thế nên bất luận trong đàu tơ tưởng ra sao, chừng nào mình còn chưa quan hệ thân xác một cách "truyền thống", như cách nói của chồng mình, thì cái thanh bạch

vẫn được bảo toàn. Vậy thì chỉ cãn bảo vệ được cái thanh bạch tượng trưng như thế, mình có thể làm bất kỳ điều gì mình mong muốn, chẳng kể chi tiết ra đây làm gì...

Ngày mùng tám tháng Tư...

Chiều nay, tôi đi bộ từ mặt nam của phố Shijõ theo đường Kawaramachi về phía tây. Đến trước cửa hiệu Fujii Daimaru, tôi nhìn thấy vợ mình. Nàng vừa bước ra từ trong ấy sau khi đã mua sắm gì đó, chúng tôi cùng tiến về hướng tây, nàng xây lưng đi trước cách năm, sáu cửa hiệu. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rưỡi. Mọi khi tầm này, vợ tôi sẽ trên đường trở về nhà, nhưng nàng lại đang theo về phía tây, có lẽ nàng đã trông thấy tôi trước, nên cố tình đi ngược hướng để tránh mặt. Tôi thường đi dạo loanh quanh khu vực Higashiyama, hiếm khi tới phố Shijõ này, hẳn là nàng bất ngờ khi thấy tôi ở đây. Tôi rảo bước tiến lại, chỉ còn cách nàng độ một gian hàng. Tôi không cất tiếng gọi mà nàng cũng chẳng ngoái đầu. Cả hai cứ duy trì khoảng cách như vậy. Đi ngang qua gian hàng nàng vừa bước ra, tôi ghé mắt nhìn xem chủng loại hàng hóa. Toàn thị là phụ kiện thời trang nữ giói, trên cửa sổ treo đầy găng tay bằng ren và ni lông, bông tai, dây chuyền các loại. Vừa nhìn tôi vừa sửng sốt, vợ tôi nào có bao giờ mặc đồ Tây thì đến cửa hiệu này làm chi? Bấy giờ tôi mới để ý thấy đôi tai nàng đang đung đưa cặp bông tai lấp lánh ngọc trai.

Từ khi nào vợ tôi có sở thích đeo những thứ này mặc cùng áo kimono nhỉ? Hay nàng vừa mua chúng nên đeo thử lần đầu, hoặc giả nàng thường vẫn đeo trang sức những lúc không có mặt tôi. Tôi nhớ khoảng một tháng nay tôi có trông thấy vợ mình mặc cái áo khoác ngắn haori màu trà, và hôm nay cũng thế. Nàng vốn là người chuộng lối cổ, chẳng bao giờ chạy theo mốt thời thượng, nhưng với tôi thì nàng ăn mặc thế nào cũng thuận mắt cả. Mà khiến tôi kinh ngạc là đôi bông tai cũng hợp vô cùng. Tôi chợt nhớ tới Ryũnosuke Akutagawa đã từng viết rằng phụ nữ Trung Hoa, phía sau thùy tai đều trắng mịn diễm lệ. Thùy tai của vợ tôi cũng tinh khiết nõn nà như vậy, tưởng như cả dòng không khí mát lành tỏa ra từ đó, hợp cùng ngọc trai lấp lánh rọi bốn phương. Phối đồ

như vậy hẳn không phải thứ vợ tôi nghĩ ra được. Trong tôi liền trào lên cảm giác vừa ghen tuông vừa biết ơn. Có được người vợ xinh đẹp như thế, mà khám phá ra lại là người khác chứ không phải đức lang quân thì thật đáng tiếc, đáng hận. Có lẽ bởi vợ chồng giáp mặt nhau hàng ngày, nên không lưu tâm để ý như người ngoài chăng...

Vợ tôi băng qua phố Karasuma rồi cứ thế đi tiếp. Tay trái nàng xách túi cùng một gói giấy nhỏ và dài, chắc là chứa mấy món mua từ cửa hiệu, chẳng rõ là những gì. Tới Nishinotõin, tôi không đi theo nàng nữa mà qua phía bên kia đường xe điện, cố tình đê nàng thấy tôi đã vượt lên phía trước. Tới Shijõ-Horikawa, tôi lên xe điện đi về hướng đông...

Vợ tôi về nhà chậm hơn độ một giờ, nàng không còn đeo bông tai ngọc trai nữa, có lẽ đã cất vào túi xách. Gói giấy kia vẫn xách trên tay, nhưng nàng không mở ra trước mặt tôi...

Ngày mùng mười tháng Tư...

Chẳng biết chồng mình có đả động gì đến tình trạng sức khỏe đáng lo ngại của anh ấy trong nhật ký hay không. Anh ấy nghĩ gì về thể chất và tinh thần bản thân nhỉ. Mình không đọc nhật ký của anh nên cũng chẳng biết chính xác, nhưng thực tế là một, hai tháng trước, mình đã nhận thấy biểu hiện khác lạ của anh ấy. Bình thường anh ấy cũng chẳng lấy gì làm hồng hào tươi tắn, nhưng gần đây sắc mặt anh u ám, xám như tro. Mỗi lần đi lên, đi xuống cầu thang có vẻ lảo đảo. Chồng mình trước kia trí nhớ rất tốt, nhưng gần đây suy giảm rõ rệt. Nói chuyện điện thoại với người khác, thường lúng túng không nhớ ra những cái tên vốn dĩ thân thuộc. Có lúc qua lại trong nhà, anh đột ngột dừng lại, nhắm mắt và vịn vào đâu đó cho khỏi ngã. Thư từ mọi khi anh vẫn dùng bút lông viết trên giấy cuộn, giờ chữ viết bỗng trở nên vụng về (về mặt thư pháp mà nói, nhẽ ra tuổi càng lớn phải càng thành thạo), nhiều chữ viết sai, thiếu nét. Mình nhìn trên phong bì thấy thường là nhầm lẫn lung tung tên tuổi, địa chỉ, ngày tháng. Mà những nhầm lẫn này cũng rất kỳ quái, tháng Ba nhầm thành tháng Mười, những số nhà không tưởng. Ngay cả tên chú của anh trên bì thư,

chữ "Chi Giới" cũng nhầm thành chữ "Tri Trợ" 8* khiến mình phát sợ. Thậm chí có lần viết tháng Tư thành tháng Sáu, rồi lại gạch đi sửa lại là tháng Tám. Với ngày tháng và địa chỉ, mình thường lén sửa rồi mới gửi đi, nhưng với lần sai tên "Chi Giới" thành "Tri Trợ", mình chẳng biết sửa thế nào đành nhắc anh ấy. Khi đó, anh ấy có vẻ lúng túng, những vẫn làm bộ điềm tĩnh mà bảo: "Có lẽ mình nói phải", nhưng cũng chẳng sửa ngay lập tức mà cứ đặt nó trên bàn viết. Với bì thư thì mình có thể lưu tâm để ý được, chứ bên trong có nhầm lẫn gì không thì ai biết. Việc chồng mình có vấn đề về đầu óc, có khi bạn bè và người quen đã biết hết mất rồi.

**Nguyên văn "ỉ.-ũ' viết thành ro Hi", chúng tôi dịch thoát đi để thấy nhân vật viết sai cả hai chữ.*

Vì chẳng biết tham vấn ai cả, nên mấy ngày trước mình có ngầm tới gặp bác sĩ Kođama nhờ khám cho chồng mình, ông ấy bảo: "Tôi cũng đang muốn bàn bạc với chị đây". Rồi ông Kođama kể lại rằng hóa ra chồng mình cũng lo lắng cho sức khỏe bản thân, nên có nhờ bác sĩ Sõma chẩn bệnh, kết quả rất tệ khiến anh ấy hoảng sợ nên lại sang hỏi chuyện bác sĩ Kođama. Do bác sĩ Kođama không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, nên ông chỉ cho biết rằng "huyết áp cao đến mức đáng ngại".

Mình bèn hỏi: "Cao thế nào cơ ạ?"

Ông đáp: "Tôi không nói cho chị biết thì hơn," rồi do dự mà nói thêm rằng, "khi tôi đo huyết áp cho ông nhà, nó vượt trên cả thước đo đến nỗi tôi sợ máy phát nổ, phải vội vàng ngừng lại, nên cũng không biết tột cùng là bao nhiêu nữa."

"Thế chồng tôi có biết không?"

"Mặc dù bác sĩ Sõma đã nhiều làn cảnh báo, nhưng ông nhà không chịu chú ý. Tôi cũng nói rằng tình trạng của ông ấy rất đáng lo ngại."

(Vì ông Kođama đã nói rõ với chồng mình, nên có viết lại ở đây cho anh ấy đọc được cũng chẳng hề gì.)

Để anh rơi vào tình trạng này, mình không thể không chịu trách nhiệm. Nếu mình không đòi hỏi vô độ, anh ấy sẽ chẳng đến nỗi ngập chìm trong cuộc sống dâm dật đến thế. (Khi trao đổi vấn đề

này với bác sĩ Kođama, mình xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cũng may ông ấy không biết rõ chân tướng sinh hoạt vợ chồng của chúng mình, ông vẫn cho rằng mình hoàn toàn thụ động, còn anh ấy mới là người chủ động dẫn dắt, do không điều độ, tiết chế nên mới dẫn đến kết quả này.) Còn về phía chồng mình, tất cả cũng vì muốn làm cho vợ được sung sướng. Mình không phủ nhận điều ấy, nhưng mình là người vợ hết lòng nhu thuận, lúc nào cũng chỉ muốn làm hài lòng trượng phu, nên phải nhẫn nhịn cả những điều tưởng chừng bất khả. Như Toshiko vẫn hãy bảo: "Mẹ quả là người phụ nữ đức hạnh", mình nghĩ nói như vậy cũng chẳng sai, vấn đề là tùy theo quan điểm mỗi người thôi...

Nhưng bây giờ đã quá muộn để chơi trò đổ lỗi cho nhau. Chúng mình đã liều mạng mà dồn ép nhau, thôi thúc nhau, bòn rút sinh mệnh của nhau, cứ như vậy, bị cuốn theo những vòng xoáy bất khả kháng tới tình trạng nghiêm trọng này.

Mình không biết có nên viết ra những điều dưới đây không, chồng mình nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Kỳ thực không phải chỉ riêng cơ thể anh ấy có vấn đề mà chính ngay bản thân mình cũng xuất hiện những triệu chứng tương tự. Từ khoảng tháng Giêng năm nay mình đã cảm thấy thế. Trước kia, hồi Toshiko lên mười, mình có hai, ba lần ho ra máu, người ta bảo rằng đó là triệu chứng ho lao giai đoạn hai. Mặc dù các bác sĩ đã cảnh báo, nhưng mình nghĩ bệnh có thể tự nhiên mà khỏi nên cũng không quá lưu tâm. Quả vậy, mình bỏ ngoài tai lời khuyên của bác sĩ, chẳng chú ý bảo dưỡng thân thể. Chẳng phải là mình không sợ chết, mà chẳng qua cái tính hiếu dâm không cho phép mình suy nghĩ đến vấn đề này. Mình nhắm mắt tảng lờ nỗi sợ chết, buông mình theo tiếng gọi của nhục dục. Chồng mình cũng phải kinh ngạc trước sự táo bạo và liều lĩnh ấy, một mặt thì lo lắng cho sức khỏe của mình, mặt khác lại bị mình lôi kéo cuốn theo. Nếu không nhờ may mắn thì mình đã mất mạng từ đời nào rồi, vậy mà bệnh không chữa lại tự khỏi bất chấp cái thói vô độ.

Từ tháng Giêng năm nay, mình có cảm giác khác lạ ở ngực, rất ngứa và hâm hấp nóng. Rồi một ngày trong tháng Hai, bệnh cũ lại

tái phát, mình thổ ra chút đờm có lẫn bọt máu đỏ tươi, số lượng tuy không nhiều, nhưng cũng bị tới hai, ba lần. Giờ thì bệnh đã tạm yên, nhưng ai mà biết lúc nào sẽ phát lại. Nhiều lúc mình thấy cơ thể bải hoải, mặt và lòng bàn tay nóng bừng, mặc dù nghĩ rằng bị sốt, nhưng mình chẳng đo nhiệt độ (trừ có một lần đo thử là 37.6°c, nhưng rồi cũng bỏ qua). Mình quyết định là sẽ không đi gặp bác sĩ. Mà ban đêm mình còn hay ra mồ hôi trộm. Theo kinh nghiệm bản thân thì chắc cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng cũng có chút lo lắng mơ hồ. Nhưng may mắn là trước kia bác sĩ có nói rằng đường tiêu hóa của mình khá tốt. Và rằng những người mắc bệnh này thường gầy trong khi mình vẫn thấy ngon miệng thì quả là hiếm thấy. Tuy nhiên đợt này có khác những lần trước, mình thấy ngực đau buốt vô cùng và cứ chiều chiều là thấy người uể oải mỏi mệt (Cũng vì vậy mà mình thường tìm gặp Kimura để quên đi mọi mệt nhọc. Anh là liều thuốc thần diệu điều trị cái căn bệnh uể oải ban chiều này.) Lần trước không thấy buốt ngực, cũng không mệt mỏi như bây giờ. Cũng có thể bệnh tình đã chuyển biến xấu, vô phương cứu chữa mất rồi. Mình luôn e sợ rằng cơn đau ngực là triệu chứng không tốt. Thêm nữa mình đã quá buông thả mà hủy hoại sức khỏe. Nghe nói rượu lại là tối kỵ với bệnh này, nếu tính lượng brandy mình liên tục uống từ đầu năm tới giờ thì quả là phép màu nếu bệnh có tiến triển. Hồi tưởng lại gần đây mình thường uống say đến quên cả trời đất, chính bởi tâm trạng không cam lòng vì biết đời mình chẳng còn được bao nhiêu thời gian...

Ngày 13 tháng Tư...

Đúng như tôi dự đoán, thời gian ra phố của vợ tôi đã thay đổi từ ngày hôm qua. Kimura bắt đầu phải lên lớp nên không thể gặp gỡ nàng ban ngày nữa. Mấy hôm trước, vợ tôi thường ra ngoài tầm đầu giờ chiều, nhưng một, hai ngày nay nàng ở nhà cả ngày. Chiều hôm qua, khoảng năm giờ Toshiko tới. Sau khi bày mưu tính kế cùng nhau một hồi, vợ tôi đứng dậy thay đồ, tôi nhận ra ngay lập tức dù đang ngồi trong thư phòng ở tầng hai. Nàng gọi với lên trên: "Em ra ngoài một chút, rồi sẽ về sớm ạ." Như mọi khi, tôi chỉ

đáp "ừ" một tiếng.

Vợ tôi bước xuống vài bậc rồi nói thêm: "Toshiko tới chơi, anh dùng cơm với con nhé."

"Thế mình thì sao?" Tôi ranh mãnh hỏi.

"Em sẽ ăn sau, nhưng nếu mọi người chờ được thì cả nhà mình cùng nhau dùng bữa."

"Thôi, tôi sẽ ăn trước vậy. Minh cũng nên ăn uống đâu đó rồi hẵng về. Muộn một chút cũng được."

Đột nhiên, tôi lại muốn xem vợ mình ăn diện diêm dúa tới mức nào, liền bước ra ngoài hành lang nhìn. Nàng đã xuống dưới cầu thang, đôi bông tai ngọc trai hôm qua đong đưa qua lại. (Hẳn là nàng sẽ không đeo chúng sớm nếu biết tôi sẽ ngó theo.) Tay trái nàng xỏ chiếc găng bằng ren trắng, chiếc bên phải đang cầm sẵn trên tay. Tôi đoán đây chính là vật trong gói giấy nàng cầm về hôm trước. Bất thình lình bị tôi trông thấy, nàng có vẻ khá xấu hổ.

"Mẹ đeo đôi găng này hợp quá." Toshiko nói...

Sáu giờ rưỡi, bà Ya thưa rằng bữa tối đã được dọn ra, tôi xuống phòng khách, nơi Toshiko đã ngồi đợi sẵn. Tôi bảo: "Con vẫn còn ở đây à, cha ăn một mình cũng được mà."

"Mẹ vẫn dặn con phải thi thoảng ăn tối cùng cha."

Tôi nghĩ con bé có chuyện muốn nói cùng tôi. Đích xác thì cha con tôi hiếm khi cùng ăn tối hai người với nhau. Vợ tôi ít khi vắng mặt trong bữa cơm. Mặc dù gần đây nàng thường xuyên ra phố các buổi chiều, nhưng chỉ đi lúc trước hoặc sau bữa cơm, còn luôn luôn dùng bữa ở nhà. Tôi chợt cảm thấy có chút cô đơn, trống vắng trong lòng. Trước giờ hiếm khi tôi có cảm giác ấy. Sự có mặt của Toshiko càng làm tăng thêm nỗi trống vắng ấy. Trên thực tế, con bé ở đây không hẳn là bởi thiện chí, bằng vào tính nết Toshiko, chắc là nó có tính toán gì đó.

"Cha có biết mẹ đi đâu không ạ?" Vừa vào bàn, con bé đã hỏi.

"Cha không biết, cũng chẳng muốn biết nhiều làm gì."

"Osaka ạ," Toshiko vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi vừa định bật ra câu "Osaka à" thì ngưng lại, chỉ ậm ừ mấy tiếng vô cảm "Ồ, ra là vậy".

Con bé cho biết từ Sanjõ ở Cố Đô [9*] đi tàu tốc hành đến Kyõbashi mất bốn mươi phút, rồi đi bộ thêm năm, sáu phút nữa là tới ngôi nhà đó.
Cố Đô ở đây tức Kyoto.
"Cha có muốn con nói rõ hơn không ạ?"
Nếu tôi cứ tiếp tục giữ im lặng thì Toshiko sẽ tiếp tục nói ra mất, tôi đành lái câu chuyện sang hướng khác: "Không cần đâu, hãy nói cha hay vì sao con lại biết chỗ này."
"Chính là con tìm chỗ thích hợp ấy cho mẹ ạ. Không dễ gì tìm được nơi như vậy, ở Kyoto dễ bị mọi người chú ý nên anh Kimura hỏi con có biết chỗ nào phù hợp, con liền nhờ một người bạn thông thạo lĩnh vực này tìm giúp."
Nói rồi, Toshiko cầm chai rượu lên hỏi: "Cha có uống một chút không ạ?"
Gần đây tôi không dám uống brandy nữa, hôm qua Toshiko lấy một chai đặt lên bàn, tôi đành uống một chút để che giấu vẻ lúng túng của mình.
"Chuyện này không biết con có nên hỏi không, nhưng cha nghĩ sao về việc này ạ?" Toshiko hỏi.
"Việc này là việc gì?"
"Nếu nói rằng mẹ không hề phản bội cha, thì cha có tin không ạ?"
"Mẹ nói với con chuyện đó à?"
"Không ạ, là con nghe từ anh Kimura. Anh bảo 'bà ấy vẫn giữ nguyên trinh tiết cùng Giáo sư'. Làm sao mà tin nổi một việc ngớ ngẩn đến thế'."
Toshiko lại rót đầy một ly nữa, tôi nhận lấy rồi uống cạn không chút đắn đo. Tôi thấy mình uống rất vào, uống đến mềm môi...
"Con muốn nghĩ thế nào thì tùy."
"Nhưng cha nghĩ thế nào cơ ạ?"
"Cha tin tưởng mẹ, con không cần phải hỏi. Dẫu chính miệng Kimura nói đã làm ô uế tấm thân Ikuko thì cha cũng chẳng tin. Mẹ không phải hạng đàn bà có thể lừa dối chồng."
"Hì hì," Toshiko mỉm cười yếu ớt. "Thế nếu giả sử không phải

kiểu quan hệ xác thịt đó, nhưng để thỏa mãn ham muốn, lại dùng phương pháp bẩn thỉu hơn thế..."

"Câm miệng!" Tôi mắng át đi. "Đừng có hỗn. Con không được phép nói bậy bạ về mẹ mình. Chính con nói thế mới là bẩn thỉu. Ở đây không có việc của con nữa, hãy về đi."

"Con xin phép về ạ." Nói rồi Toshiko đặt bát com còn lung lủng xuống bàn và đi.

Bị Toshiko đụng đến nỗi đau sâu thẳm trong lòng, tôi ngồi lặng đi hồi lâu. Con bé nói *"Osaka"* như đâm một nhát dao thẳng vào tim tôi, cảm giác đau đón mãi sau mới dứt. Kỳ thực không phải là tôi không thể biết tới, chẳng qua tận lực tránh suy nghĩ về nó thôi. Kế cả khi đã biết rồi, tôi vẫn cố lảng tránh nó, nhưng bây giờ đột nhiên có người nói thẳng ra, khiến tôi bàng hoàng thảng thốt. Tuy nhiên sự tình ở Osaka tôi hoàn toàn không biết. Ngôi nhà ở đó là dạng gì nhỉ, quán trọ tao nhã bình thường hay nơi tắm *nước* nóng trá hình thành lữ điếm... Chẳng có cách nào để tôi dừng tưởng tượng về khung cảnh ngôi nhà, không khí trong phòng, rồi hai người đó ăn mặc ra sao, ngủ nghê thế nào...

"Con liên nhờ một người bạn thông thạo lĩnh vực này tìm giúp" - tôi không khỏi liên tưởng tới những căn phòng trọ rẻ tiền, vuông vức, phân cách nhau bởi bức vách mỏng, không có giường mà chỉ trải chiếu tatami. Thật buồn cười là tôi lại muốn họ cùng ngủ trên giường chứ không phải tạm bợ trên chiếu...

"Họ quan hệ với nhau theo cách bất bình thường" - chính xác là *"dùng phương pháp bẩn thỉu hơn thế"* - là các tư thế, động tác khác nhau, dùng cả tay chân...

Tại sao đột nhiên Toshiko lại nói ra chuyện này, tôi đồ rằng đây không phải ý con bé, mà chính Ikuko muốn nó nói vậy. Chẳng biết nàng có viết việc này trong nhật ký không, hay sợ rằng dẫu viết ra thì tôi cũng chẳng đọc (hoặc giả vờ như chưa từng đọc), vậy nên mới thông qua Toshiko để cho tôi biết? Nhưng giằng xé tâm can nhất, khiến tôi trăn trở nhất, là liệu Ikuko đã hiến thân hoàn toàn cho Kimura chưa, nên mới nhờ Toshiko bày tỏ đế được tôi tha thứ...

"Làm sao mà tin nổi một việc ngớ ngẩn đến thế", phải chăng Ikuko mớm cho Toshiko nói vậy...

Hồi đầu năm, tôi đã sai lầm khi viết rằng *"nàng đang sở hữu một cái* hĩm *cực kỳ tuyệt diệu hi hữu hiếm có".* Có lẽ không viết ra thì tốt hơm. Bởi khi biết mình có một ưu điểm nhường ấy, nàng làm sao kháng cự nổi cơn tò mò, sẽ đi tìm người đàn ông khác, không phải chồng mình, để thử nghiệm...

Một trong những lý do mà cho đến giờ tôi vẫn tín tưởng vào tiết hạnh của vợ mình là trong mọi trường họp, nàng chưa bao giờ từ chối làm tình cùng tôi. Cả những hôm mà chắc chắn là vợ tôi vừa đi gặp Kimura về, nàng cũng không hề chùn bước khi tôi đòi hỏi, thậm chí còn chủ động câu dẫn nữa. Đó là bằng chứng cho thấy vợ tôi chưa từng hiến thân cho Kimura, thế nhưng tôi lại quên mất nàng khác xa những người đàn bà khác, có thể buổi chiều vừa làm việc này, đến tối lại làm tiếp... thậm chí cứ như vậy ngày qua ngày...

Vừa ân ái với người mình yêu, rồi lại gối chăn với kẻ mình ghét, người bình thường sẽ lấy làm khó chịu vô cùng, nhưng vợ tôi là ngoại lệ. Mà dẫu nàng có ý cự tuyệt tôi thì thân thể nàng lại chưa từng từ khước. Nàng có thể cự tuyệt tôi bằng lý trí, nhưng xác thịt nàng nào chống lại được ham muốn. Dâm phụ muôn đời vẫn là dâm phụ, điều ấy sao tôi lại quên nhỉ...

Vợ tôi về nhà lúc chín giờ tối. Mười một giờ tôi về phòng ngủ thì nàng đã nằm sẵn trên giường... Tôi quá sững sờ vì nàng nhiệt tình hơn hẳn ngày thường, khiến tôi cực kỳ chật vật ứng phó. Chốn phòng the, phong thái của nàng, tư thế của nàng, cử chỉ của nàng mới yêu kiều, dụ hoặc khiến người ta hưng phấn mụ mị, từ từ phiêu bồng cõi tiên, há chẳng phải bằng chứng nàng toàn tâm toàn ý hiến thân đó sao...

Ngày 15 tháng Tư...

Tôi cảm thấy đầu óc mình ngày qua ngày càng trì độn. Từ tháng Giêng năm nay, tôi gác bỏ mọi sự, chỉ chuyên tâm làm vợ mình hài lòng. Thế rồi tôi chẳng còn ham muốn gì ngoài thú vui xác thịt. Khả năng suy nghĩ của tôi giảm sút nghiêm trọng, khó có thể tập

trung vào việc gì chỉ năm phút đồng hồ. Trí não tôi chỉ ngập tràn những vọng tưởng chuyện phòng the cùng vợ. Từ nhỏ tới giờ, tôi chưa từng buông bỏ việc đọc sách, thế mà giờ đây cả ngày không xem nổi chữ nào. Tôi chỉ ngồi vào bàn làm việc theo một thói quen xưa cũ. Mắt đặt trên những trang sách mở sẵn, nhưng không chút nào nhập tâm. Kỳ thực rất khó khăn để đọc bởi chứng hoa mắt, nhìn một hóa hai, thành thử mỗi một dòng mà tôi cứ đọc hai, ba lượt. Tôi không khác gì động vật sống về đêm, và con thú ấy chẳng làm gì khác ngoài giao phối. Ban ngày tôi khóa mình trong thư phòng, cảm giác bải hoải mệt mỏi, lại vừa phấp phỏng bất an. Việc bát phố hàng ngày cũng làm tôi đôi chút khuây khỏa, nhưng tôi đi bộ ngày càng khó nhọc, cũng bởi những cơn váng đầu thường hành hạ khiến tôi chao đảo trong từng bước đi, chỉ chực ngã. Thế nên tôi không đi đâu quá xa, chọn những nơi vắng vẻ như Hyakumanben, Kurotani, Eikan-dõ mà chầm chậm chống gậy bước, chốc chốc lại ngồi nghỉ trên những băng ghế dựng sẵn (chân tôi dạo này cũng yếu lắm, đi một quãng ngắn đã thấy mỏi)...

Hôm nay vừa bát phố về thì thấy vợ tôi đang ngồi trò chuyện với bà thợ may Kawai trong phòng khách. Tôi định ghé lại ngồi dùng trà thì nàng bảo: "Anh đừng vào nhé. Lên thư phòng luôn đi ạ." Tôi liếc mắt nhìn thấy nàng đang mặc thử bộ Âu phục. Nàng đã nói vậy, tôi liền lên thư phòng ở tầng hai. Chỉ một lát sau, thấy nàng gọi với từ dưới gác: "Em ra ngoài một chút ạ", rồi rời nhà cùng bà Kavvai. Từ cửa sổ tầng hai, tôi trông theo bóng hai người. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nàng mặc Âu phục. Hóa ra những phụ kiện mặc cùng kimono hôm trước là để chuẩn bị cho bộ y phục này. Thành thực mà nói vợ tôi không hợp với Âu phục. So với thân hình thấp bé thô kệch của bà Kavvai, vợ tôi vốn trông ưu nhã hơn hẳn, thế nhưng tổng lại vẫn có gì đó không phù họp. Có lẽ bà đã quen với y phục kiểu Âu. Còn nàng, đôi găng, bông tai, chẳng hợp với bộ đồ này bằng áo kimono truyền thống. Khi mặc kimono, trông nàng gợi cảm cực kỳ, nhưng khoác Âu phục vào thì chẳng còn được như vậy nữa. Có cảm giác như người một đằng áo sống một nẻo. Đương thời phổ biến cách mặc kimono theo kiểu Âu

phục, vợ tôi thì ngược lại, mặc Âu phục theo kiểu kimono. Với bộ đồ lạ lẫm này, có thể thấy thân hình nàng trời sinh là để mặc quần áo truyền thống. Vai nhỏ nhắn và xuôi, đặc biệt là đôi chân hơi cong. Mặc dù chúng thon và gọn, nhưng từ đầu gối tới mắt cá hơi vòng kiềng. Khi đi giày Tây, phần mắt cá nối gót và Ống chân cứ như sưng vù cả lên. Cả tư thế đi đứng nữa, cách đung đưa chân tay, chuyển động của cần cổ, vai, và eo hết thảy đều phù hợp với trang phục kimono. Nhưng giờ đây trong mắt tôi, cái thân hình mềm mại, đôi chân cong cong ấy không còn vẻ quyến rũ lạ lùng như khi nàng mặc kimono nữa.

Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng vợ mình đang dần dần lìa xa, si mê ngắm đôi chân cong cong lộ ra dưới váy, vừa tưởng tượng ra những giây phút khoái lạc đêm nay...

Ngày 16 tháng Tư...

Sáng nay mình tới khu chợ Nishiki mua sắm. Mình vốn có thói quen đích thân lo việc chợ búa, nhưng cũng đã bỏ bê một thời gian dài - mọi việc đều phó thác cho bà Ya. Cảm thấy hơi có lỗi với chồng vì đã lơ là bổn phận của người vợ, hôm nay mình liền tự đi chợ. (Sự thực là mình còn nhiều chuyện quan trọng hơn là việc nội trợ, nên có quá ít thời gian để mua sắm ở tận Nishiki.]

Mình ghé vào cửa hàng quen thuộc để mua măng, đậu tằm, đậu Hà Lan. Nhìn thấy măng, mình chợt nhớ ra mùa hoa anh đào đã qua từ bao giờ. Năm ngoái, mình và Toshiko, hai người đi dọc con mương từ chùa Ginkakuji tới Hõnen- in. Khi ấy hoa anh đào cũng đã tàn tạ như bây giờ. Chỉ là sao năm nay mùa xuân chóng qua đến vậy, trong bất an, vèo một cái tháng Hai, tháng Ba đã trôi như một giấc mơ...

Mười một giờ mình mới về, đem hoa cắm trong thư phòng, đó là những cành mimosa trong vườn nhà bà Okada gửi tặng.

Chồng mình dường như mới tỉnh dậy khi mình mang hoa lên gác. Bình thường anh ấy có thói quen dậy từ sáng sớm, nhưng gần đây toàn ngủ nướng tới tầm giờ này.

Mình hỏi: "Anh bây giờ mới ngủ dậy ạ?"

"Hôm nay là thứ Bảy nhỉ?” Anh nói bằng giọng còn ngái ngủ.

"Mai mình cũng ra phố sớm à?" (Tuy vậy trông anh chẳng có vẻ ngái ngủ gì mấy, lo lắng thì đúng hơn.) Mình ậm ừ cho qua chuyện, chẳng đáp có cũng chẳng nói không...

Khoảng hai giờ chiều, mình nghe thấy có tiếng đàn ông lạ ở cửa "Xin phép ạ". Và nói ông đến từ phòng khám lshizuka, là y sư bấm huyệt. Trong khi mình đang ngơ ngác chẳng biết ai đã gọi ông ta đến thì bà Ya đã nói: "Là ông chủ bảo tôi gọi tới đấy ạ."

Việc này lạ quá chừng. Chồng mình trước giờ rất ghét chân tay người lạ đụng chạm vào, thậm chí còn chưa từng đi tẩm quất, xoa bóp. Bà Ya bảo mấy hôm nay chồng mình kêu vai nhức mỏi, làm cho cái cổ cũng cứng ngắc không quay qua, quay lại được. Bà liền mách cho một y sư rất giỏi bấm huyệt, chỉ cần trị một, hai lần là khỏi liền, nếu cần bà sẽ mời giúp. Chắc chồng mình đau nặng nên buộc phải nhờ bà gọi vị này tới.

Vị y sư trạc độ ngũ tuần, tướng mạo xấu xí, đeo một đôi kính đen, nhìn qua cứ ngỡ người mù. Mình vừa sơ ý gọi là "nhân viên xoa bóp", bà Ya vội đỡ lời: "Nhắc tới 'xoa bóp' là ngài đây sẽ nổi giận, xin hãy gọi là tiên sinh ạ".

Vào phòng ngủ, ông ta bảo chồng mình nằm xuống giường, tự bản thân cũng ngồi một bên. Tuy ông mặc một tấm áo thầy thuốc trắng muốt, nhưng mình vẫn cảm thấy có chút bẩn thỉu. Dù gì đi nữa, mình cũng không muốn một người như vậy ngồi lên chiếc giường thiêng liêng ấy. Mình đã hiểu vì sao chồng mình không hề thích mấy trò xoa bóp.

"Cơ nhục co cứng lại thật. Nhưng tôi sẽ làm nó thả lỏng được ngay thôi," y sư nói. vẻ khoa trương của ông ta nhìn thật hài hước.

Suốt từ hai giờ đến bốn giờ chiều, hai tiếng liền ông ta xoa bóp cho chồng mình.

"Một, hai lần nữa là ông sẽ ổn ngay thôi, ngày mai tôi sẽ lại tới," y sư nói rồi ra về.

Mình liền hỏi chồng: "Có tiến triển gì không ạ?"

"Khá hon rồi, nhưng toàn thân bị dần cho ê ẩm, chẳng dễ chịu chút nào."

"Mai ông ta sẽ lại tới đấy."

"ừ, thử một, hai bận xem sao." Có vẻ như vai anh ấy đã bớt co cứng.

"Sáng mai mình lại ra phố à?" Anh ấy hỏi tiếp. Mình cảm thấy hơi khó xử, nhưng cũng đành đáp: "Em định đi luôn đây ạ”.

Rồi sửa soạn quần áo một chút đến khoảng bốn giờ rưỡi, mình thò đàu vào phòng ngủ, cố tình để lộ ra đôi bông tai và nói: "Em đi nhé," rồi lại nói thêm để giấu đi vẻ lúng túng: "Hôm nay anh có đi bát phố không ạ?”

"Có, tôi đi liền đây,” anh nói vậy nhưng vẫn nằm thẳng cẳng trên giường vì cơ thể rã rời sau một phen bấm huyệt...

Ngày 17 tháng Tư...

Hôm nay xảy ra một sự kiện nghiêm trọng với chồng mình. Đương nhiên, với mình đây cũng là một ngày trọng đại. Mình viết lại chuyện này trong nhật ký để mãi mãi ghi nhớ suốt cả cuộc đời. Thực lòng mà nói, mình muốn viết thật tỉ mỉ từng li từng tí, nhưng ngẫm lại thì chẳng nên vội vàng như vậy. Tạm thời, không nên nói về những gì mình đã làm trong hôm nay, từ sáng đến tối thì tốt hơn. Dầu sao thì việc đi chơi ngày Chủ nhật mình đã lên kế hoạch từ lâu rồi.

Mình gặp gỡ Kimura tại ngôi nhà quen thuộc ở Osaka, cùng nhau tận hưởng nửa ngày trời tuyệt diệu như mọi lãn. Và có lẽ đây là ngày Chủ nhật sung sướng nhất từ trước tới nay. Hai đứa cùng nhau chơi đùa tất cả mọi trò. Bất cứ điều gì anh Kimura nghĩ ra và đòi hỏi, mình đều chiều theo. Mình vặn vẹo uốn éo thân hình đúng như anh mong muốn, kể cả những tư thế bạo liệt giống như diễn viên nhào lộn mà chồng mình chưa từng nghĩ ra. (Bản thân mình cũng kinh ngạc về độ mềm dẻo của cơ thể, cũng như độ linh hoạt của tứ chi, tất cả đều nhờ anh Kimura dạy dỗ.) Lần nào cũng vậy, từ giây đầu tiên cho đến những phút chia tay cuối cùng, hai đứa mình luôn tận hưởng từng khoảnh khắc, chẳng hề nói một lời thừa thãi. Đột nhiên hôm nay, Kimura hỏi mình: "Ikuko thân yêu, điều gì làm chị phải suy tư thế?" Anh ấy cảm nhận được từng tia biến hóa trong ánh mắt mình. (Khi chỉ có hai đứa với nhau, anh thường gọi mình là "Ikuko thân yêu".)

"Không có gì đâu," tuy mình đáp thế, nhưng khi ấy gương mặt của chồng mình vừa lướt qua trong đầu. Mình băn khoăn tự hỏi không biết có chuyện gì xảy ra với anh ấy chăng, rồi cố xua đi nỗi ám ảnh đó.

"Tôi hiểu rồi, Ikuko đang nghĩ tới Giáo sư," Kimura nói như đi guốc trong bụng mình.

"Không hiểu sao, tôi cũng đang lo lắng về ông ấy." Rồi Kimura thú nhận là kể từ hồi ấy, đã khá lâu rồi anh ngại ngùng không dám bước chân qua cửa nhà mình. Anh dự định sẽ sớm tới chơi, và thực tế là trước đó, Kimura đã viết thư về quê, nhờ gửi lên chút trứng cá muối làm quà, không biết đã tới chưa. Hai đứa chỉ nói qua loa như vậy rồi lại đắm mình vào vương quốc khoái lạc. Giờ hồi tưởng lại, có lẽ đó là một điềm báo gì chăng...

Năm giờ chiều, mình trở về nhà, chồng mình đã rời thư phòng. Bà Ya thưa rằng y sư điểm huyệt đến từ hai giờ cho tới tận bốn rưỡi, điều trị cho ông chủ lâu hơn hôm qua nửa tiếng, ông ta bảo vai co cứng là biểu hiện của chứng cao huyết áp, có uống thuốc cũng phí công vô ích, dù có tới bác sĩ giỏi cỡ nào đi nữa cũng thế mà thôi. Tốt nhất là giao phó cho ông ta chữa, đảm bảo sẽ mau hết bệnh. Ông không chỉ bấm huyệt mà còn biết châm cứu nữa. Nếu bấm huyệt không công hiệu thì chuyển sang châm cứu, sẽ thấy hiệu quả ngay trong lần đầu tiên. Thêm nữa với chứng bệnh này, càng đo huyết áp thường xuyên thì người bệnh càng thêm lo lắng, mà huyết áp lại càng cao. Khối người huyết áp 200, thậm chí 240,250 vẫn sống tốt, chẳng cần quan tâm chi đến tình hình sức khỏe cả. Rượu và thuốc cũng chẳng cần kiêng khem nhiều, nhất là chứng cao huyết áp của ông chủ cũng không phải ác tính, sẽ ổn cả thôi.

Chồng mình đâm ra khoái cái ông y sư này, kêu lão ngày nào cũng tới, thậm chí muốn nghỉ khám bác sĩ nữa.

Sáu giờ rưỡi chồng mình bát phố về. Vợ chồng cùng ăn corn lúc bảy giờ. Bữa tối có súp măng, đậu tằm kho và đậu Hà Lan nấu với đậu hũ kõya - những thứ mình đã mua ở chợ Nishiki và bà Ya nấu nướng. Ngoài ra còn sáu mươi *momme* [10*] thịt bò làm bít tết nữa.

(Đáng lý anh ấy nên ăn nhiều rau, kiêng các thứ mỡ màng, nhưng do muốn chiến đấu cùng mình nên ngày nào anh ấy cũng dùng một chút thịt bò, sukiyaki [11*] , quay, nướng các kiểu, nhưng anh ấy thích nhất là bít tết bò tái, vẫn nguyên màu đỏ. Anh ăn thịt bò thực ra vì nhu cầu hơn là do khẩu vị, chưa ăn thì chưa được an tâm.) Làm bít tết hợp ý anh ấy rất khó, nên mình thường phải tự tay nấu nướng. Lại còn trứng cá muối vừa được gửi tới đang đặt sẵn trên bàn nữa.

[*]Momme: đơn vị đo khối lượng của Nhật Bản, 1 momme = 3.75 gram. [*]Một loại lâu của Nhật Bản.

"Có món này thì em nghĩ cũng nên uống một chút.” Mình lấy chai *Courvoisier* ra rót, nhưng chỉ uống một chút thôi.

Cái hôm va chạm với Toshiko lúc mình vắng mặt, chồng mình đã uống gần cạn cái chai, chỉ còn đủ mỗi người một ly. Uống xong, anh ấy liền lên tầng trên. Tầm mười giờ rưỡi, mình gọi lên báo anh nước nóng đã sẵn sàng. Anh ấy tắm xong rồi đến lượt mình. (Đây là lần thứ hai trong ngày, trước đó mình đã tắm ở Osaka, lần này là không cần thiết, nhưng vẫn nên diễn bộ trước mặt chồng. Vả lại mình cũng đã nhiều lần làm vậy.) Khi về tới phòng ngủ, chồng mình đã nằm sẵn trên giường. Thấy mình bước vào, anh ấy liền bật ngọn đèn đang đặt dưới sàn. (Dạo gần đây, trừ những dịp thế này, chồng mình không thích phòng ngủ quá sáng. Chứng xơ vữa động mạch ảnh hưởng đến mắt của anh ấy, ánh sáng gắt khiến anh gặp chứng nhân đôi, thậm chí nhân ba hình ảnh, có lẽ là thị giác bị kích thích quá mạnh làm mắt anh không mở to được. Thế nên chồng mình thường để phòng ngủ tối tù mù, chỉ khi cần mới bật đèn huỳnh quang, số lượng đèn cũng tăng lên đáng kể khiến căn phòng sáng rực rỡ.]

Thấy mình bất chợt xuất hiện, anh ấy giật mình thảng thốt, nheo nheo đôi mắt. Nguyên lai khi vừa tắm xong, mình nảy ra ý định đeo bông tai rồi mới lên giường, lại cố tình nằm xây lưng lại, để anh nhìn rõ đôi bông tai. Chỉ một hành động nhỏ nhặt ấy, nhưng chồng mình chưa từng được chứng kiến, đã khiến anh nhanh chóng hưng phấn cao độ. (Dù anh ấy thường bảo mình là

một dâm phụ nhất trần đời, kỳ thực mình lại cho rằng chẳng có ai trên thế gian này khát tình hơn anh. Từ sớm tới khuya, đầu óc anh luôn bị ám ảnh bởi duy nhất việc ấy, chỉ cần một cử chỉ bóng gió của mình là anh ấy đã không thể kiềm chế nổi. Hở ra chỗ nào là nhảy bổ vào liền.) Ngay lập tức, mình thấy anh ấy mò vào giường và ôm lấy mình từ phía sau, vồ vập hôn lên vành tai mình, đành nhắm mắt nằm chịu trận thôi...

Thật khó mà nói mình thương yêu cái người vẫn gọi là "chồng” này, nhưng cũng không thấy khó chịu khi bị hôn tới tấp vào tai. So với anh Kimura, những nụ hôn của "chồng” mới vụng về làm sao, nhưng cảm giác được cái lưỡi trơn ướt của "chồng" mơn man cũng chẳng có gì là ghê tởm cả - cũng có thể nói rằng trong cái rờn rợn ấy có một vị ngọt ngào khó tả và mình tận hưởng nó. Trong thâm tâm, mình thực lòng chán ghét người "chồng" này, nhưng mỗi khi nhìn anh ấy phát cuồng lên vì mình, thì mình lại càng muốn nhấn chìm anh trong cơn cuồng si hơn nữa. Vì rằng mình là con người phân minh rạch ròi giữa tình ái và tình dục, một mặt vẫn lạnh lùng cùng chồng - người đâu mà đáng chán, phát buồn nôn lên được, đồng thời lại dẫn dắt anh ấy vào vương quốc khoái lạc, và bản thân mình cũng đắm chìm luôn trong đó. Thủa ban sơ, mình cực kỳ lãnh tĩnh, khiến cho anh ấy càng náo loạn con tim là lòng mình càng khoan khoái, rồi thích thú ngắm nhìn nạn nhân hổn hển cuồng si. Nhưng rồi quá lậm vào những kỹ năng, xảo thuật, chính mình cũng tự mất kiểm soát, ngụp lặn trong nguồn ái bể ân như anh ấy.

Đêm nay, mình đã vận dụng cùng chồng mình những kỹ xảo đã luyện với anh Kimura ban ngày, cố so sánh phản ứng khác biệt giữa hai người. Nhìn những động tác vụng về của chồng, lòng mình nảy sinh thương cảm, và chẳng biết vì đâu, lại thấy hưng phấn kỳ lạ giống như lúc ban ngày. Mình ghì siết lấy anh, mạnh mẽ như đang ôm anh Kimura trong vòng tay, vin cổ anh thật sát vào lòng [hẳn anh ấy sẽ bảo dâm phụ muôn đời vẫn là dâm phụ). Cứ như vậy thật nhiều, mình không nhớ nổi đã ôm anh ấy bao nhiêu lần nữa, nhưng sau vài phút triền miên khiến mình sắp mãn

nguyện, thì cơ thể chồng mình chợt run rẩy và mềm nhũn, rồi anh đổ sập xuống người mình. Ý thức ngay được sự việc bất thường đã xảy đến, mình vội lay gọi "Anh ơi”, nhưng đáp lại chỉ là những âm thanh ú ớ vô nghĩa. Một dòng chất lỏng âm ấm nhỏ xuống má mình. Miệng anh há hốc, nước dãi ứa trào...

Ngày 18 tháng Tư...

Tại thời điểm xảy ra sự việc, mình nhớ tới những căn dặn của bác sĩ Kođama về những việc cần làm nếu xảy ra tình huống ấy. Mình lặng lẽ trườn thoát ra khỏi cái sức nặng toàn thân của chồng mình đang đè áp xuống. (Cơ thể anh dường như nặng lên rất nhiều sau khi đổ sụp xuống. Mình cố gắng hết mức có thể để bất động phần đầu của anh ấy, rút dần khuôn mặt mình đang bị mặt anh ấy đè lên. Ồ không, trước tiên mình đã gỡ đôi kính của anh ra. Đôi mắt nhắm hờ, khuôn mặt da thịt nhão nhoẹt, "đó chân diện mục chồng mình khi không đeo kính", quả thật khiến người ta hãi hùng)

Mình xuống khỏi giường, cẩn thận lật ngửa anh ấy lại. Để giữ cho đầu anh cao hơn thân, mình chêm gối và đệm xuống bên dưới. Không kể cặp kính thì chồng mình hoàn toàn trần truồng (mình cũng giống y như vậy, chỉ đeo mỗi cặp bông tai). Do bệnh trạng này cần tuyệt đối an tĩnh, mình không mặc lại đồ cho anh, mà chỉ dùng áo ngủ nhẹ nhàng đắp lên... Mình cảm giác là anh đã bán thân bất toại nửa bên trái. Nghĩ rằng cần biết đích xác thời gian, mình ngước nhìn đồng hô trên giá sách. Lúc đó là một giờ ba phút. Mình với tay tắt hết mấy ngọn đèn huỳnh quang, chỉ chừa lại cây đèn trên tủ đầu giường, nó vẫn đang được che bớt sáng bằng một mảnh vải. Sau đó liền gọi điện tới Sekiden-chõ, rời gọi cho bác sĩ Kođama. Lại nhờ Toshiko ghé cửa hàng mua hai *kanme* [12*] nước đá. (Mặc dù nghĩ rằng mình khá bình tĩnh, nhưng tay mình cầm điện thoại vẫn run run.) Khoảng bốn mươi phút sau thì Toshiko đển. Mình đang loay hoay ở phòng bếp tìm túi chườm thì con bé mang nước đá vào. Toshiko đặt nước đá vào bồn rửa rời đưa mắt tìm kiếm bất kỳ biểu hiện nào lộ ra trên mặt mình, rồi thản nhiên như không, con bé tập trung vào việc đập đá. Mình kể lại vắn tắt

những sự kiện đã xảy ra. Toshiko chẳng hề động dung, ra vẻ chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, chỉ "ừm, ừm” mấy tiếng rời lại tiếp tục nhiệm vụ đập đá được giao. Thế rời hai mẹ con mình vào phòng ngủ, đặt túi chườm bên phía nửa người bị liệt của chồng mình. Cả hai đều chẳng nói với nhau nửa lời, thậm chí không nhìn nhau, né tránh ánh mắt của nhau...

**Kanme: đơn vị đo khối lượng của Nhật, 1 kanme = 3.750 gram.*

Khoảng hai giờ sáng thì ông Kođama tới. Mình để Toshiko lại bên giường người bệnh rồi chạy ra cửa đón bác sĩ, kể cho ông nghe tất cả sự tình - nhiều chỗ mình chưa dám kể cho Toshiko trước đó. Một lần nữa mặt mình lại ửng hồng vì xấu hổ.

Ông Kođama khám bệnh rất cẩn thận, tỉ mỉ. Để kiểm tra phản xạ đồng tử, ông nói: “Xin cho mượn một cây đèn pin. Và thêm một cái gì đó như chiếc đũa chẳng hạn.”

Toshiko vội chạy tới nhà bếp mang lên một đôi đũa.

"Xin mở hết đèn trong phòng lên.” ông yêu cầu và mình bật tất cả các ngọn đèn huỳnh quang. Ông di đầu đũa hết chân phải rồi chân trái, từ gót tới đầu ngón chân, thật chậm rãi di đi di lại vài lần. (Về sau, ông Kođama giải thích cho mình rằng đó là phương pháp thử phản xạ Babinski. Bằng cách di đầu đũa đó, nếu một trong hai bên chân, các ngón xòe ra thì có thể kết luận là bán cầu não bên đối ngược bị tổn thương. Ở trường hợp chồng mình, bán cầu não phải bị chẩn đoán là đã tê liệt.) Sau đó, ông Kođama vén tấm chăn, kéo chiếc áo ngủ đang đắp trên nửa thân dưới người bệnh. (Bấy giờ ông bác sĩ và Toshiko mới để ý thấy chồng mình hoàn toàn lõa thể. Nửa thân dưới của anh phơi bày dưới ánh đèn huỳnh quang, cả hai dường như chết sững, khiến mình càng lúng túng. Đến giờ mình vẫn chẳng thể tin rằng tấm thân ấy vừa đè lên người mình khoảng một tiếng trước đây. Anh ấy đã bao lần ngắm nghía thân thể trần truồng của mình, thậm chí còn chụp hàng chục tấm ảnh, nhưng mình ngược lại chưa từng thấy anh lõa thể với góc nhìn trọn vẹn đến thế. Tất nhiên nếu muốn thì mình vẫn có thể thôi, nhưng trước giờ mình vẫn tận lực né tránh. Những lúc anh ấy lõa thể, mình thường ôm ghì lấy anh, càng chặt càng tốt, để

khỏi phải trông thấy gì hết. Chồng mình thuộc lòng cơ thể mình tới tận chân tơ kẽ tóc. Còn mình thì không biết gì về cơ thể của anh ấy, thua xa những gì mình biết về anh Kimura, và cũng chẳng muốn biết nữa, bởi càng biết càng khiến mình khó chịu thêm thôi. Thật khó mà hình dung nổi mình đã lên giường cùng một tấm thân thảm hại đến thế. Anh vẫn nói mình có đôi chân vòng kiềng, nhưng giờ mình thấy đôi chân kia còn cong hơn nhiều, rõ rành rành vậy.)

Sau đó, bác sĩ dang rộng hai chân chồng mình ra độ năm, sáu tấc, khiến hạ bộ của anh lộ rõ hơn. Rồi ông lại dùng đũa di trên đó từ gốc tới ngọn, hai lần, rồi ba lần, luân phiên cả hai bên (ông giải thích thuật ngữ chuyên môn gọi là thử phản xạ cơ treo bìu.) Tinh hoàn bên phải của chồng mình có biểu hiện phập phồng như con bào ngư, trong khi bên trái hầu như không động tĩnh gì. (Khi ấy, mình và Toshiko cố đưa mắt nhìn đi hướng khác. Rốt cuộc, Toshiko đành rời khỏi phòng.) Bác sĩ lại kiểm tra thân nhiệt và đo huyết áp, nhiệt độ cơ thể bình thường, huyết áp trên 190. Thân nhiệt giảm chút ít là kết quả của hiện tượng xuất huyết.

Rồi ông Kođama ngồi bên giường bệnh theo dõi hơn một tiếng rưỡi. Trong khoảng thời gian ấy, ông trích từ tĩnh mạnh chồng mình khoảng 100 gram máu. Và tiêm một mũi Glucose 50, Neofrin, Vitamin Bl, Vitamin K và vài thứ tương tự. Khi sắp sửa ra về, ông bảo: "Chiều tôi lại tới thăm bệnh. Nhưng tốt nhất bà nên mời bác sĩ Sõma tới nữa.”

Không càn ông nhắc thì mình cũng nghĩ đến việc ấy. Mình liền hỏi thêm: "Có nên thông báo cho họ hàng biết không ạ?”

Ông đáp: "Có lẽ nên đợi thêm chút ít thì hơn.”

Lúc bác sĩ Kođama về đã là bốn giờ sáng. Mình liền nhờ ông kiếm giúp một y tá tới chăm nom.

Bảy giờ sáng, bà Ya tới, Toshiko liền về Sekiden-chõ và hẹn chiều sẽ quay lại.

Chờ Toshiko đi rồi, mình liền gọi điện tới nhà trọ của anh Kimura và kể lại tỉ mỉ tình hình. Rồi bảo anh rằng tốt hơn là chưa nên tới thăm. Anh nói anh không an tâm, muốn ghé lại một lát.

Mình bèn bảo bệnh nhân tuy bán thân bất toại và cấm khẩu, nhưng ý thức có thể chưa mất hoàn toàn, vì thế nếu chẳng may trông thấy anh Kimura, chồng mình có thể sẽ bị kích thích. Anh đáp rằng sẽ chỉ đứng ngoài cửa chứ không bước vào phòng.

Khoảng chín giờ, chồng mình bắt đầu ngáy. Bình thường anh ấy vẫn ngáy, nhưng hôm nay tiếng ngáy đặc biệt to, khiến mình cảm giác có điểm bất thường. Có nghĩa là lúc này anh vẫn còn chút ý thức, mặc dù vẫn hôn mê. Mình liền gọi điện cho anh Kimura, bảo tình hình là thế, anh có thể đến phòng người bệnh.

Mười một giờ, ông Kođama gọi điện báo đã liên hệ với bác sĩ Sõma. Hai giờ chiều nay, cả hai sẽ cùng tới thăm bệnh.

Mười hai giờ rưỡi thì anh Kimura đến, anh tranh thủ giờ nghỉ giữa hai buổi dạy. Anh vào phòng bệnh nhân và ngồi bên giường độ ba mươi phút, mình cũng ở bên cạnh. Anh ngồi trên ghế, còn mình ngồi trên giường bên [bệnh nhân vẫn đang ngủ trên giường của mình), cả hai chuyện trò dăm câu ba điều. Chồng mình ngáy vang như sấm, nghe khá bất thường. [Một ý nghĩ chợt thoáng qua, mình tự hỏi có phải anh ngáy thật không? Anh Kimura nhìn sắc diện mình cũng ngờ ngợ như vậy, nhưng chúng mình chẳng ai nói với ai điều này cả.) Đến một giờ chiều thì anh tạm biệt ra về.

Cô ý tá Koike xinh xắn đáng yêu, chạc hai tư, hai nhăm tuổi đến. Rồi Toshiko cũng tới. Mình được thư thả nghỉ ngơi một lúc, liền tranh thủ ăn tạm vài thứ. Từ đêm qua tới giờ chưa có gì bỏ bụng cả.

Hai giờ chiều, bác sĩ Sõma đến khám bệnh, theo sau là ông Kođama. Chồng mình có chút khác biệt so với buổi sáng, vẫn trong tình trạng hôn mê, nhưng sốt cao hơn, 38.2°C. Chẩn đoán của bác sĩ Sõma không khác mấy với ông Kođama. Bác sĩ cũng thử phản xạ Babinski, nhưng không thử phản xạ tinh hoàn, ông cho rằng không nên trích máu bệnh nhân quá nhiều. Rồi hướng dẫn ông Kođama một vài phương thức điều trị, toàn các thuật ngữ chuyên môn.

Hai vị bác sĩ vừa về thì y sư bấm huyệt lại đến. Toshiko chặn lão ngay ở cửa, chỉ về phía cha nó mà bảo: "Cha tôi ra nông nỗi này là kết quả do ông điều trị đấy." Vừa mới tức thì, Toshiko nghe

ông Kođama nói: "Bấm huyệt hai giờ liền cũng có thể là nguyên nhân trực tiếp dẫn tới tình trạng này.” [Ông ãy hẳn biết rằng còn nguyên nhân khác nữa, nhưng muốn an ủi mình nên đẩy trách nhiệm cho viên y sư bấm huyệt.)

"Tôi đã làm điều tệ hại gì thế này, chính tôi đã giới thiệu lão cho ông chủ.” Bà Ya cũng luôn miệng xin lỗi.

Đến ba giờ chiều, Toshiko bảo mình: "Mẹ cũng nên ngả lưng một chút đi ạ." Mình quả cũng cần ngủ một giấc thật. Nhưng trong phòng, bệnh nhân còn đang ngủ, Toshiko và cô y tá ngồi trông, phòng khách cũng nhiều người qua lại. Mặc dù phòng cũ của Toshiko bỏ không, nhưng con bé trước giờ không thích để ai sử dụng cả. Cửa kéo và ngăn bàn đều khóa kín lại, bản thân mình cũng ít khi vào đó nữa. Mình đành lên thư phòng của chồng trên tầng hai vậy, trải tạm mấy tấm đệm ra sàn làm chỗ ngủ. Có lẽ trong khoảng thời gian này, mình và cô y tá sẽ thay nhau ngủ ở đây.

Mình nằm xuống, cố gắng nhắm mắt nhưng không sao ngủ nổi. Bấy nhiêu sự kiện từ hôm qua tới giờ chưa ghi lại trong nhật ký, thế là vừa nằm vừa viết. (Trước khi lên tầng hai, nhân lúc Toshiko không để ý, mình đã len lén cầm theo cuốn nhật ký và cây bút *yatate.)* Mất một tiếng rưỡi để hoàn tất việc ghi chép lại các sự kiện từ sáng ngày mười bảy đến giờ. Xong xuôi, mình giấu cuốn nhật ký vào đằng sau giá sách, rồi làm bộ vừa tỉnh ngủ mà đi xuống. Lúc ấy đã là năm giờ chiều.

Khi mình đến phòng bệnh, anh ấy đã hơi tỉnh lại sau cơn hôn mê, hấp háy đôi mắt ngước nhìn quanh. Mọi người bảo anh ấy cứ như vậy đã gần hai mươi phút. Như vậy là anh đã ngủ từ chín giờ sáng, tới nay là hơn bảy tiếng đồng hồ. Cô Koike nói như vậy thật may mắn vì nếu bệnh nhân hôn mê hai mươi bốn tiếng liền thì sẽ rất nguy hiểm. Nhưng chồng mình vẫn bán thân bất toại, nửa bên trái không tự do cử động được.

Khoảng năm giờ rưỡi, chồng mình mấp máy môi, hình như muốn nói gì đó. (Mặc dù phát âm không rõ ràng, nhưng còn hơn lúc ban sáng, ngay khi xảy ra sự cố. Tay phải anh hơi nhúc nhích,

chỉ về phía dưới bụng. Mình đoán anh muốn đi tiểu, nhưng khi cho dùng bô tiểu thì không thấy gì. Nhìn thần sắc anh rất khó chịu, mình liền hỏi: "Anh muốn đi tiểu à?” Anh ấy gật đầu, cố gắng rặn, nhưng vẫn không ra. Một thời gian dài, nước tiểu tích tụ lại làm chướng và đau bụng dưới, bàng quang cũng bị tê liệt nên không tiểu được. Mình liền gọi điện thoại xin ý kiến bác sĩ Kođama. Cô y tá Koike nhận được chỉ thị đặt ống thông catheter. Một lượng lớn nước tiểu bèn được giải phóng ra.

Bảy giờ, người bệnh được mớm cho chút sữa và nước hoa quả.

Mười giờ rưỡi, bà Ya xin phép ra về. Do hoàn cảnh riêng nên bà không thể ở qua đêm được, hôm nay cũng là quá giờ so với ngày thường rồi. Mình liền hỏi Toshiko có ở lại được không. Con bé đáp phàn nó thì không vấn đề gì, chẳng qua mình có muốn hay không thôi. Mình liền bảo tùy ý nó, tình hình bệnh nhân đã tạm thời ổn định, không cần quá lo lắng, nếu bệnh tình chuyển biến xấu, mình sẽ gọi điện thông báo. Toshiko liền dạ một tiếng rồi trở về Sekiden-chõ, lúc ấy đã là mười một giờ đêm.

Người bệnh nằm thiêm thiếp, nhưng có vẻ như chưa ngủ say.

Ngày 19 tháng Tư...

Mười hai giờ đêm, mình và Koike, hai người ngồi lặng lẽ trong phòng bệnh. Để ánh sáng không rọi vào người ốm, chúng mình đọc báo và tạp chí dưới ánh đèn sáng lừ mờ để giết thời gian. Mình bảo Koike lên thư phòng tầng hai ngủ, nhưng cô không chịu. Mãi đến tảng sáng, khoảng năm giờ cô mới rời đi.

Ánh ban mai hắt vào trong phòng qua khe cửa chớp, nhưng bệnh nhân dường như vẫn không có một đêm ngon giấc. Chẳng biết từ bao giờ, anh hé mắt nhìn mình. Có lẽ anh đang tìm kiếm ánh mắt của mình. Chẳng hiểu anh đang nhìn mình hay chỉ giả bộ, bởi chiếc ghế tựa mình đang ngồi ở ngay sát bên giường anh. Đôi môi anh lại mấp máy. Các âm tiết rời rạc, mơ hồ, khó nghe, mình chỉ nhận ra đúng một từ - cũng có thể là mình tưởng tượng thôi, có vẻ anh đã nói "Ki... mu...ra”. Mặc dù các âm tiết khác chỉ là những tiếng ậm ừ, nhưng rõ ràng mình đã nghe được ba chữ "Ki...mu...ra". [Có lẽ những từ khác chồng mình cũng có thế nói rõ

ràng, nhưng bởi ngượng ngùng nên anh giả vờ ậm ừ chăng.) Sau khi lặp đi lặp lại hai, ba lần, anh im lặng và nhắm nghiền đôi mắt...

Bà Ya đến lúc bảy giờ, Toshiko thì muộn hơn một chút. Khoảng tám giờ, Koike cũng trở dậy.

Tám giờ rưỡi, người ốm được dùng chút điểm tâm bao gồm cháo loãng, lòng đỏ trứng gà, nước táo ép. Mình dùng thìa bón từng chút một Anh ấy muốn mình chăm sóc hơn là Koike. Mười giờ sáng, anh lại muốn tiểu tiện. Mình mang bô tiểu tới, nhưng anh không đi được. Koike định đặt ống thông, nhưng chồng mình không thích, nên xua tay làm động tác gạt đi. Bất đắc dĩ, mình lại mang bô tới. Nhưng đến hơn mười phút rồi anh vẫn không đi được. Trông anh bực bội ghê gớm.

"Mặc dù ông đang thấy rất khó chịu, nhưng tiểu được rồi sẽ thư thái hơn nhiều, ông cố gắng thử một lần nữa nhé." Cô Koike vừa cầm ống thông tới vừa nhỏ nhẹ như dỗ dành em bé. Bệnh nhân ậm ừ nói mấy câu không ai nghe được, rồi lại cố ra hiệu cả bằng tay. Koike, Toshiko và mình cố gặng hỏi vài lần, hóa ra ý anh ấy là "Mình giúp tôi dùng ống thông là được rồi, bảo Toshiko và y tá ra ngoài đi." Mình và Toshiko phải nói mãi để anh hiểu rằng đặt ống thông cần có y tá, nên chỉ Koike mới xử lý được việc này.

Giữa trưa, bệnh nhân lại được dùng bữa. Thực đơn cũng tương tự như bữa sáng. Nhìn anh ăn có vẻ ngon miệng.

Mười hai giờ rưỡi, Kimura tới. Mình đón ở cửa và nói cho anh biết rằng bệnh nhân đã qua con hôn mê, ý thức cũng đang hồi phục từng chút một. Anh ấy luôn miệng gọi tên Kimura. Anh nghe rồi liền trở về.

Một giờ trưa, bác sĩ Kođama tới. ông nói tình trạng rất khả quan, nhưng vẫn càn thận trọng. Huyết áp cận trên 165, cận dưới 110, thân nhiệt là 37.2°C. Ông cũng thử cả phản xạ Babinski lẫn phản xạ cơ treo bìu. (Trong thời gian thử phản xạ cơ treo bìu, mình hơi lo lắng phản ứng của người bệnh, nhưng gương mặt anh vô cảm, đôi mắt đờ đẫn nhìn vào hư không, chẳng màng đến chuyện gì.] Bác sĩ lại tiêm vào tĩnh mạch chồng mình đường

Glucose, Neofrin và vài loại Vitamin.

Mặc dù mình cố giữ kín chuyện anh ấy ốm đau, nhưng ở trường đại học đã có nhiều lời ra tiếng vào, chiều chiều nhiều khách khứa gọi điện thoại tới hoặc đến viếng thăm, mang theo hoa quả hoặc vài thứ tương tự. Bà chủ nhà ở Sekiden- chõ cũng tới, bày tỏ niềm cảm thông chân thành vì bệnh tình chồng mình cũng giống như chồng của bà. Bà còn đem tặng một bó tử đinh hương hái từ chính vườn nhà. Toshiko đem cắm chúng vào bình, mang tới phòng người bệnh và nói: "Cha à, đây là hoa tử đinh hương trong vườn nhà bà chủ chỗ con tặng," rồi con bé đặt bình hoa ở nơi người bệnh dễ quan sát nhất. Trong các loại hoa quả khách khứa mang tặng, có cam đường là loại chồng mình ưa thích nhất, mình liền vắt vài quả cho anh uống.

Ba giờ chiều, bảo Toshiko và Koike trông nom bệnh nhân, mình lên tầng hai viết nhật ký rồi đi ngủ. Hôm nay quả thực mình buồn ngủ quá đi mất, liền đánh một giấc no nê ba tiếng đồng hồ... Toshiko ăn tối xong rồi rời đi lúc tám giờ. Bà Ya thì ở lại đến chín rưỡi...

Ngày 20 tháng Tư...

Một giờ khuya, Koike lên tầng trên ngủ, chỉ còn lại mình chăm nom người bệnh. Lúc chập tối, chồng mình đã thiêm thiếp ngủ, nhưng chỉ mười phút sau khi Koike rời đi, mình cảm tưởng như anh ấy đã tỉnh dậy. Dưới bóng tối tù mù, mình không nhìn được rõ ràng, nhưng có vẻ như anh mấp máy môi và thì thầm gì đó. Mình liếc nhìn sang, quả nhiên anh đã mở mắt từ bao giờ. Ánh mắt anh vượt qua mình, hướng về phía xa. Đó là bình hoa tử đinh hương mà Toshiko đã mang tới - người ốm đang dán mắt vào đó. Cây đèn đã được che đi một phần ánh sáng, chỉ chiếu tỏ một góc căn phòng, vừa đủ để đọc sách báo. Lọ hoa đặt ở giao giới giữa vùng sáng và tối - thành một bóng trắng lờ mờ, anh ấy chăm chú nhìn, không hiểu đang suy nghĩ điều gì, điều ấy khiến mình bận tâm. Hôm qua, khi Toshiko mang hoa vào có nói: "Đây là hoa tử đinh hương trong vườn nhà bà chủ chỗ con tặng", câu nói ấy là không cần thiết - không hiểu con bé có ý gì - mình nhủ thầm. Lúc đó có lẽ

người bệnh đã nghe thấy những lời ấy - thậm chí nếu chẳng nghe thấy thì nhìn thấy bình hoa này, anh cũng sẽ gợi nhớ đến khu vườn ở Sekiden-chõ, nơi trồng loài hoa này. Từ đó sẽ nhớ tới căn phòng nọ, và những sự kiện phát sinh ở đó - có lẽ mình suy diễn quá nhiều, nhưng nhìn vào mắt người bệnh, mình có cảm giác thẳm sâu sau đôi mắt trống rỗng kia, lần lượt hiện ra những ảo ảnh đó. Mình vội vàng che đi quầng sáng chiếu nơi bình hoa...

...Bảy giờ sáng, mình đem bình tử đinh hương ra, thay bằng hoa hồng...

Một giờ trưa, bác sĩ Kođama đến. Thân nhiệt bệnh nhân lúc này là 36.8°c, nhưng huyết áp lại tăng, cận trên 185, cận dưới 140. ông Kođama liền tiêm một mũi Neo-hypotonin và lại kiểm tra phản xạ tinh hoàn. Khi tiễn bác sĩ ra cửa, mình thuật lại cho ông nghe tình trạng bàng quang tê liệt cũng như việc Koike định đặt ống thông sáng nay, nhưng người bệnh phản đối. Dường như bất kỳ chuyện nhỏ nhặt nào cũng có thể gây kích thích mạnh mẽ lên thần kinh của anh ấy. Cũng có thể vì khả năng cử động và nói năng bị hạn chế nên anh thường hay cáu bẳn. Bác sĩ khuyên nên dùng thuốc Luminal để an thần và để bệnh nhân dễ ngủ hơn...

Toshiko sáng nay không thấy qua, phải quá năm giờ chiều mới đến... Mười giờ tối, bệnh nhân bắt đàu cất tiếng ngáy. Khác với tiếng ngáy lạ thường hôm trước, lần này có lẽ là anh đã ngủ say. Sau bữa tối, anh đã được tiêm một mũi Luminal.

Toshiko nhìn khuôn mặt say ngủ của cha và nói: "Có vẻ cha ngủ say rồi đấy ạ." Nói xong con bé cũng ra về. Một lát sau, bà Ya cũng rời đi. Mình cũng bảo Koike lên tầng trên nghỉ ngơi. Gần mười một giờ, điện thoại đổ chuông. Mình cầm máy, thì ra là anh Kimura.

"Xin lỗi vì gọi tới muộn thế này," anh nói.

[Phải chăng Toshiko báo cho anh biết mình đang ngồi không một mình?) Anh hỏi mình tình hình ở đây thế nào. Mình thuật lại mọi chuyện, và rằng chồng mình được tiêm thuốc ngủ, hiện đã ngủ say, ngáy vang cả nhà.

"Hiện tôi có thể qua thăm một chút chứ ạ?” Anh hỏi.

Thăm ư, nhưng thăm ai mới được chứ. Mình liền thì thầm trả

lời: “Nếu anh tới thì nhớ theo lối cửa hậu và chờ tôi ở vườn. Xin đừng bấm chuông nhé. Nếu không thấy tôi ra đón thì anh hãy hiểu rằng khi ấy bất tiện và hãy về cho.”

Mười lăm phút sau, có tiếng chân khe khẽ từ khu vườn vọng lại. Người ốm vẫn đang ngáy đều đều. Mình liền dẫn anh từ cửa sau vào phòng bà giúp việc và cùng nhau trò chuyện nửa tiếng đồng hồ... Khi quay lại, bệnh nhân vẫn còn đang ngáy...

Ngày 21 tháng Tư...

Một giờ trưa, ông Kođama tới. Huyết áp người bệnh cận trên 180, cận dưới 136, giảm hơn so với hôm qua một chút, nhưng chưa thể yên tâm được. Tốt nhất là cận trên giảm còn 170, khoảng cách trên dưới độ 50 hoặc hơn. Thân nhiệt cuối cùng đã bình thường trở lại ở mức 36.5°C. Người bệnh cũng đã miễn cưỡng sử dụng được bô tiểu. Việc ăn uống thì tương đối ổn, anh ăn được hết những gì mình đem cho, tất nhiên là đồ ăn dạng lỏng thôi...

Hai giờ chiều, mình bảo Koike trông nom bệnh nhân, còn bản thân thì lên tầng hai, viết nhật ký và ngủ một giấc đến năm giờ. Mình xuống nhà thì Toshiko đã tới. Năm giờ rưỡi, trước bữa tối nửa tiếng, người bệnh được tiêm một mũi Luminal. Bác sĩ Kođama dặn thời gian để thuốc phát huy tác dụng là bốn, năm tiếng, nên muốn anh có một đêm ngon giấc thì phải tiêm thuốc tàm giờ này. Tuy nhiên mình đã dặn Koike đừng nói cho anh biết đây là thuốc an thần, để anh ấy tưởng chỉ là thuốc hạ huyết áp...

Sáu giờ, bữa tối được dọn tới bên giường bệnh. Anh mấp máy môi như muốn nói điều gì đó, thậm chí nhắc đi nhắc lại hai, ba làn, nhưng không nghe rõ được. Mình bón cho chồng một thìa cháo, anh xua tay như để nói tiếp. Mình tưởng anh không thích cho mình bón, liền kêu Toshiko, rồi Koike thay, nhưng đều không phải. Dàn dần mình nghe được câu nói của anh. Hóa ra anh luôn miệng nhắc tới *bi..ít..tê..ết bíít.tê.. ết.* Thật quá ư lạ lùng, nhưng rõ ràng là anh đã nói vậy.

Bít tết... bít tết... anh đã nói như vậy cùng ánh mắt hấp háy khẩn khoản nhìn mình. Đương nhiên mình hiểu người bệnh đang đòi hỏi điều gì, nhưng chắc hai người kia đều không biết (Họa

chăng có Toshiko đoán ra.] Tranh thủ hai người kia không để ý, mình khe khẽ lắc đầu, ý ngầm bảo anh rằng: "Đừng nghĩ tới điều này, bây giờ chưa phải lúc đâu." Không biết anh có hiểu không? Dầu sao thì anh cũng chịu im lặng, há miệng nhận từng thìa cháo...

Tám giờ tối, Toshiko rời đi. Chín giờ, bà Ya cũng ra về. Mười giờ, người bệnh bắt đầu ngủ và cất tiếng ngáy. Mình bảo Koike lên tầng hai nghỉ ngơi. Mười một giờ, ngoài vườn có tiếng bước chân. Mình tới cửa sau dẫn anh về phòng người giúp việc. Mười hai giờ đêm thì anh về. Tiếng ngáy vẫn đều đặn vang lên...

Ngày 22 tháng Tư...

Bệnh trạng không có tiến triển gì nhiều. Huyết áp hơi cao so với hôm qua một chút Buổi đêm, anh ngủ sâu hơn nhờ thuốc an thần, nhưng ban ngày đầu óc anh có vẻ lơ mơ, kích động, đâm ra cáu bẳn, bồn chồn. Bác sĩ Kođama bảo bệnh nhân cần ngủ một ngày mười hai tiếng, nhưng thực ra anh chỉ ngủ sáu, bảy tiếng thôi, thời gian còn lại là nằm thiêm thiếp, không thực sự là đang ngủ. (Sau bấy nhiêu năm chung sống, mình biết những lúc anh không ngáy thì chỉ là gà gà gật gật, cùng lắm là nửa thức nửa ngủ. Nhưng hiện giờ, kể cả những lúc anh ấy ngáy thì cũng có thể là giả vờ, không có gì là không thể cả.] Dưới sự cho phép của ông Kođama, từ ngày mai trở đi, người bệnh sẽ được tiêm hai mũi Luminal hàng ngày, một vào buổi sáng và một vào buổi chiều...

Toshiko rời đi cũng tầm giờ mọi hôm. Bà Ya cũng vậy. Mười giờ tối bệnh nhân bắt đầu ngáy. Mười một giờ, ngoài vườn có tiếng bước chân...

Ngày 23 tháng Tư...

Thế là đã một tuần kể từ ngày anh đổ bệnh. Buổi sáng, chín giờ, sau bữa điểm tâm, nhân lúc Koike dọn đồ về bếp, thấy chỉ còn lại hai người với nhau, anh mấp máy môi khẽ nói "Nhật ký, nhật ký." So với hôm qua phát âm chữ "bít tết”, lần này anh nói rõ ràng hơn nhiều. Nhật ký, nhật ký - dường như anh ấy lo lắng cho cuốn sổ ấy.

"Anh muốn viết nhật ký à? Hơi quá sức đấy ạ.”

"Khác cơ!” Anh lắc đầu.

"Khác ư? Cuốn nhật ký khác à?"

"Nhật ký của mình ấy," anh nói.

"Nhật ký của em ạ?"

Anh gật đầu nói: "Nhật ký... nhật ký của mình... thế nào rồi?"

"Từ trước đến giờ em có viết nhật ký đâu, việc ấy anh cũng biết rõ mà." Mình đành giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhẹ, anh gật đầu tỏ ý "ồ, ra vậy, tôi biết rồi." Từ khi đổ bệnh đến giờ, đây là lần đầu tiên anh mỉm cười, mặc dù chỉ thoáng quá nhưng đầy bí hiểm, mình chẳng đoán nổi ẩn ý trong đó.

Sau khỉ dọn đồ về bếp xong, Koike cũng tự mình ăn bữa sáng trong phòng khách. Mười giờ, cô quay lại phòng bệnh, lặng lẽ cầm tay người ốm định tiêm một mũi Luminal.

"Tiêm thuốc gì vậy?" Bệnh nhân hỏi. Đây là lần đầu tiêm thuốc vào buổi sáng, nên anh tỏ ý nghi ngờ.

"Huyết áp của ông vẫn hơi cao nên cần tiêm thuốc hạ huyết áp ạ," Koike đáp.

Một giờ trưa, ông Kođama tới. Khoảng hai giờ rưỡi, bệnh nhân bắt đàu ngáy. Mình liền đi lên tàng trên. Nhưng khoảng năm giờ, mình trở xuống thì tiếng ngáy đã bặt. Koike nói chồng mình chỉ ngủ say chưa tới một tiếng đòng hồ, còn lại thì chỉ thiêm thiếp mơ màng. Có lẽ anh khó mà an giấc vào ban ngày, kể cả có dùng thuốc an thần. Sau bữa chiều, anh lại được tiêm mũi thứ hai...

Mười một giờ khuya, ngoài vườn có tiếng bước chân...

Ngày 24 tháng Tư...

Kể từ ngày ấy, đây đã là Chủ nhật thứ hai. Sáng giờ có hai, ba người tới thăm hỏi rời về. Mình không để họ vào phòng bệnh...

Hôm nay, bác sĩ Kođama không tới. Bệnh nhân cũng không có tiến triển gì đặc biệt. Toshiko đến lúc hai giờ chiều. Bình thường con bé hay tới vào buổi chiều muộn và ở phòng bệnh chừng hai, ba tiếng, nhưng hôm nay nó lại qua sớm. Toshiko ngồi bên giường của cha, vừa quan sát mình vừa nói: "Hôm nay có vẻ không đông khách tới thăm nhỉ." Thấy mình im lặng, nó lại nói tiếp: "Mẹ có phải chợ búa gì không ạ... Hôm nay là Chủ nhật, hay mẹ ra ngoài

hít thở không khí một chút đi?" Đây có phải ý của Toshiko không, hay Kimura nhờ con bé nói vậy... Nếu là ý của anh ấy, sao đêm qua không nói với mình... Hay anh ấy không dám đề cập trực tiếp, nên phải mượn lời Toshiko, hoặc chính con bé tự biên tự diễn trò này... Bất chợt, trong đàu óc mình tràn ngập hình ảnh của anh đang đứng trước căn phòng ở Osaka mong ngóng mình...

Có thể lắm chứ, cũng có lẽ đây là sự thật - dẫu rằng nó giống một ảo tưởng nhiều hơn và mình cố xua đi những suy nghĩ đó. Nhưng càng cố xua đi thì mình càng bị ám ảnh bửi suy nghĩ anh đang đợi chờ nơi ấy. Nhưng mình đâu có nhiều thời gian để tới tận đó, đâu có nhiều thời gian để rời bỏ ngôi nhà này, ước gì đó là Chủ nhật tuần sau...

Dầu vậy mình cũng có chuyện khác cần quan tâm, liền bảo Toshiko: "Vậy thì mẹ tới chợ Nishiki nhé, độ một tiếng thôi."

Mình rời nhà lúc ba giờ chiều, gọi một chiếc taxi và phóng như bay tới Nishiki. Trước tiên, mình ghé hàng rau mua váng đậu và vài loại rau cỏ để chứng tỏ rằng có đi chợ. Xong xuôi, mình quá bộ tới Sanjõ Teramachi, vào hàng giấy mua một tấm bìa và mười cuộn giấy *ganpi,* rồi đóng thành sổ đúng theo kích thước cuốn nhật ký của mình. Mình cẩn thận gói ghém cho khỏi nhăn nhúm và cất nó vào dưới túi đựng rau quả. Cuối cùng, mình lên taxi ở Sanjõ Teramachi - ồ không, phải ghi lại rõ là mình có gọi điện cho anh ấy lúc từ cửa hàng rau nữa. Kimura nói: "Vâng, tôi không đi đâu ngày hôm nay cả, ở nhà cả ngày ạ." Giọng anh hơi ngập ngừng, chắc tưởng mình định rủ anh gặp gỡ, nhưng mình đã gác máy sau một, hai phút.

Quá bốn giờ một chút thì mình về đến nhà. (Mình đã ra ngoài chừng một tiếng đồng hồ.) Giấu gói giấy đằng sau giá treo dù ngoài hành lang, mình vào bếp đưa túi rau cho bà Ya... Người bệnh vẫn đang ngủ, nhưng không nghe thấy tiếng ngáy...

Mình làm những chuyện này, bởi hôm qua anh từng nói *"nhật ký của mình... thế nào rồi".* Tại sao anh lại bất chợt hỏi thế trong khi trước giờ vẫn luôn giả bộ không biết mình viết nhật ký. Chẳng lẽ anh đã lú lẫn, quên luôn cả chuyện đang giả vờ này. Hay chồng

mình muốn bảo rằng: "Chẳng có lý do gì để tôi phải vờ như không biết nữa". Rồi khi mình lúng túng chối là *"Từ trước đến giờ em có viết nhật ký đâu",* thì anh chỉ gật đầu ra vẻ *"tôi biết rồi",* kèm theo là một nụ cười bí hiểm như muốn bảo: "Đừng giả ngây nữa". Nói tóm lại là chồng mình muốn biết, kể từ sau ngày anh ốm, mình còn viết nhật ký hay không. Nếu vẫn tiếp tục viết thì bằng mọi giá anh muốn được đọc nó. Bây giờ anh chẳng thể đọc trộm được nữa rồi, nên muốn bày tỏ ý định khiến mình chính thức cho phép. Giả như anh thực sự làm như vậy, mình cũng cần có đối sách. Nhật ký của mình, phần từ đầu năm nay đến ngày 16 tháng Tư, chừng nào anh yêu cầu, mình sẵn sàng đặt trước mặt anh ngay. Nhưng từ ngày 17 trở đi thì không bao giờ anh không được phép biết tới sự tồn tại của nó. Mình có thể nói với chồng rằng: "Cuốn nhật ký này đằng nào anh cũng đã đọc rồi, giấu diếm cũng vô ích thôi. Anh muốn đọc lại lần nữa thì cứ việc làm điều vô nghĩa ấy ạ. Anh sẽ thấy như đã từng thấy rồi đấy, cuốn nhật ký này chỉ viết tới ngày 16 là kết thúc. Từ khi anh đổ bệnh, em bận bịu đầu tắt mặt tối, nào còn thời gian mà viết nhật ký nữa, mà cũng chẳng có gì đáng để viết cả." Mình sẽ giở những trang trắng từ ngày 17 trở đi cho anh ấy thấy, để anh được an tâm. Cũng vì thế mà mình mua mấy cuộn giấy *ganpi* kia về để đóng thêm và chia cuốn nhật ký thành hai quyển, một là nhật ký từ ngày 16 trở về trước, một là từ ngày 17 trở về sau...

Vì vậy, mình tranh thủ giờ ngủ trưa để đi ra ngoài. Sau năm giờ chiều trở về nhà, mình liền lên tầng hai xử lý trong khoảng một tiếng rưỡi. Đến sáu giờ rưỡi, mình xuống dưới cùng cuốn nhật ký, đem cất trong tủ ngăn kéo ở phòng khách.

Toshiko rời đi lúc tám giờ tối. Mười giờ Koike lên tầng trên. Mười một giờ, ngoài vườn vọng lại chút âm thanh...

Ngày 25 tháng Tư...

Đúng nửa đêm, mình tiễn anh ấy rồi khép cánh cửa bếp. Sau đó khoảng một giờ, mình cẩn thận lắng nghe tiếng ngáy của chồng trong phòng bệnh. Sau khi biết chắc anh đã ngủ say, mình liền tới phòng khách để xử lý chuyện nhật ký. Nó được chia thành hai,

cuốn viết từ ngày 16 trở về trước được cất trong tủ ngăn kéo, cuốn viết từ ngày 17 trở về sau được giấu sau giá sách trên tàng hai. Mình dành một tiếng đồng hồ cho việc này, khi trở lại phòng bệnh thì đã là hai giờ. Bệnh nhân vẫn đang ngon giấc...

Một giờ trưa, ông Kođama tới. Bệnh nhân không có gì đặc biệt thay đổi. Huyết áp vẫn cao, dao động trong khoảng từ 180 tới 190. Bác sĩ nghiêng nghiêng mái đàu và bảo giá mà huyết áp xuống thấp hom được một chút. Có vẻ như ban ngày chồng mình chưa được ngủ đủ giấc...

Mười một giờ, ngoài vườn vọng lại chút âm thanh...

Ngày 28 tháng Tư...

Mười một giờ, ngoài vườn...

Ngày 29 tháng Tư...

Mười một giờ, ngoài vườn...

Ngày 30 tháng Tư...

Một giờ trưa, ông Kođama tới... ông bảo tốt nhất là đàu tuần sau nên mời bác sĩ Sõma tái khám...

Mười một giờ, ngoài vườn...

Ngày mùng một tháng Năm...

Hôm nay là ngày Chủ nhật thứ ba kể từ khi chồng mình ốm.

Giống như Chủ nhật trước, Toshiko có mặt lúc hai giờ chiều. Đúng như mình đã dự liệu. Sau khi lắng nghe nhịp thở của cha, con bé thấp giọng bảo mình: "Mẹ cũng nên ra ngoài mua sắm thư giãn một chút."

"Có nên không nhỉ?” Mình do dự nói.

"Đừng lo cho cha, ông ấy vừa mới ngủ rồi... Mẹ cứ đi đi ạ. Nước nóng ở Sekiden-chõ đã sẵn sàng rồi, mẹ tiện đường cứ ghé vào mà tắm ạ.”

Mình đoán con bé nói vậy là có ẩn ý, liền đáp: "Mẹ đi một, hai tiếng rồi về.”

Khoảng ba giờ, mình xách giỏ ra ngoài, thẳng một mạch đến Sekiden-chõ. Bà chủ nhà đi vắng, chỉ có một mình Kimura ở đó. Anh bảo Toshiko trước đó gọi điện vào nói: "Bà Okada đã đi Wakayam tới tận khuya mới về, em phải qua trông cha ốm, phiền

anh tới trông nhà hộ hai, ba tiếng giùm ạ. Chiều tối em sẽ về.” Thế nên anh có mặt ở đây. Bồn tắm chưa có nước nóng, nhưng chẳng hề chi bởi đã có Kimura đây rồi...

Đã nửa tháng nay chúng mình mới có dịp trò chuyện thoải mái đến vậy. Mình chưa lấy lại được bình tĩnh nên có phần hơi bất an...

Năm giờ chiều, mình từ biệt anh và rời Sekiden-chõ, bởi thời gian chẳng nhiều nhặn gì - lo lắng người bệnh bất chọt tỉnh lại - mình quáng quàng mua tạm chút thực phẩm ở khu chợ phụ cận.

"Mẹ về rồi ạ? Sao sớm thế?” Toshiko vừa thấy đã hỏi.

"Cha thế nào rồi?”

"Hôm nay cha ngủ say bất ngờ. Tính đến giờ phải hom ba tiếng rồi ạ.”

Tiếng ngáy của anh ấy vang động khắp nhà.

"Tôi đã xin cô nhà cho phép được đi tắm ạ," Koike nói, mặt cô hồng hào, sáng bóng sau khi trở lại.

Ồ, ra là vậy, cả Koike cũng tới nhà tắm công cộng - mình có cảm giác như bị đưa vào tròng. Có lẽ Toshiko đã bày trò chứ không phải ngẫu nhiên - từ ngày chồng mình ốm liệt giường, phòng tắm tại nhà chỉ dùng đôi ba lần. Cả mình, Toshiko và Koike thường cách nhật hoặc ba ngày một lần luân phiên tới nhà tắm công cộng. Hôm nay tới lượt của Koike, nên cũng không có gì quá ngạc nhiên. Tuy vậy, có hay không việc Toshiko đã tính toán dụ mình ra ngoài để con bé và người ốm ở nhà với nhau? Mình đã quá sơ ý, hoàn toàn không nghĩ tới. (Mình hẳn phải nhớ là Koike thường tắm rất lâu, mỗi lần tới năm, sáu mươi phút.) Nhưng cái câu *“Nước nóng ở Sekiden-chõ đã sẵn sàng rồi”* của con bé làm tâm trí mình bấn loạn. Trong đầu mình xuất hiện hai chữ "hỏng bét", vội vàng mượn cớ "ngủ trưa hàng ngày", nhờ hai người trông nom bệnh nhân rồi leo tót lên tầng hai.

Lấy cuốn nhật ký giấu sau giá sách xuống, mình tỉ mỉ kiểm tra, nhưng không thấy dấu hiệu nào chứng tỏ nó bị đọc trộm, mình tự nhủ phải chi mình niêm nó lại bằng băng dính trong thì có phải tốt không. Lại ngờ thân ngờ quỷ rồi, mình tự trấn an bản thân. Làm

sao mấy người họ biết được mình đã chia đôi cuốn nhật ký, một nửa giấu sau giá sách tầng hai này. Nghĩ vậy rồi mình cũng nhẹ lòng, coi như mọi sự đã qua...

Tám giờ tối, sau khi Toshiko đã trử về Sekiden-chõ, mình mới lật lại vấn đề. Vào phòng bếp gặp bà Ya, mình bèn hỏi chiều nay có ai vào thư phòng tầng hai trong lúc mình ra ngoài không. Mình rất ngạc nhiên khi bà ta đáp: "Có cô nhà lên đấy ạ.” Rồi bà kể rằng khi mình đi độ mười lăm phút thì Koike cũng tới nhà tắm công cộng. Sau đó Toshiko vào thư phòng tàng hai, chừng hai, ba phút sau thì xuống phòng bệnh nhân. "Hình như cô nhà có nói chuyện gì đó với ông chủ", bà kết luận.

Mình bèn hỏi lúc đó không phải anh đang ngáy à, bà lại thưa: "Lúc đó tiếng ngáy ngưng bặt. Toshiko nói chuyện với cha một lúc rồi lên tầng trên nhưng lại xuống ngay. Một lát sau thì Koike từ nhà tắm công cộng trở về.”

Khi mình hỏi về tiếng ngáy của anh thì bà mách rằng: "Khi bà vừa rời nhà thì tiếng ngáy cũng ngừng, ông chủ chỉ ngáy lại trước lúc bà về một lát.”

Xem ra không phải là mình ngờ thần ngờ quỷ nữa rồi, cũng không phải là nỗi lo lắng vô căn vô cứ, nhưng mình chưa xác định chắc chắn hoàn toàn. Mình hồi tưởng lại những hành động của Toshiko hôm nay, lúc ba giờ chiều, con bé dụ mình ra khỏi nhà. Tiếp theo là Koike tới nhà tắm. Rồi Toshiko làm gì đó khiến người bệnh tỉnh giấc, và người bệnh nói cho nó biết về cuốn nhật ký ở tủ ngăn kéo phòng khách, con bé lấy và đem về bên giường bệnh. Người ốm bảo cuốn sổ này chỉ chép tới ngày 16, chắc chắn sẽ còn cuốn khác ghi từ ngày 17 trở đi giấu ở đâu đó, và ông nhờ nó kiếm vì rất muốn đọc. Thế là con bé lên lục lọi giá sách ở tầng hai. Tìm được rồi, Toshiko mang xuống cho người bệnh, hoặc đọc cho ông nghe. Xong xuôi lại đem trở về tầng hai giấu vào vị trí cũ. Khi Koike trở về, bệnh nhân lại giả vờ ngủ. Và lúc năm giờ thì mình về.

Quả thực chừng ấy hành động được thực hiện trong vòng hai, ba tiếng đồng hồ lúc mình ra ngoài, phải nói là quá giỏi, không hề

bình thường chút nào. Mình chợt nhớ Chủ nhật tuần trước [là hôm hai mươi bốn), Toshiko cũng khuyên mình ra ngoài chơi. Có lẽ con bé đã bắt tay vào việc đó từ hôm ấy. Còn người bệnh thì hôm hai mươi ba, khi chỉ có hai người chúng mình đã buột miệng thốt lên *“Nhật ký, nhật ký",* rõ ràng đã lộ rõ tâm cơ muốn đọc nhật ký của mình. Chưa biết chừng, chiều ngày hai mươi bốn, trong lúc mình vắng mặt, anh ấy cũng nói vậy trước mặt Toshiko và Koike (mà cũng có thể Koike bấy giờ cũng tới nhà tắm nốt, bà Ya bảo cũng không nhớ chính xác lắm). Như vậy là người bệnh đã nhờ Toshiko giúp đỡ sau khi thất bại trong việc năn nỉ mình. Mọi việc rất có thể đã xảy ra như vậy.

Tuy nhiên, có một điều là vì đâu Toshiko biết tới sự tồn tại của cuốn nhật ký? Có lẽ Kimura nói cho nó, hoặc không thì tự nó đoán được, thế nên khi người bệnh đề cập tới là con bé hiểu liền.

Mình hình dung ra cảnh người bệnh trỏ vào phòng khách và thì thào "Tủ ngăn kéo...". Toshiko qua tìm kiếm nhưng cuốn nhật ký không còn ở đó. "Vậy thì cha chắc rằng nó ờ thư phòng", anh ấy bảo Toshiko lên đó tìm. Và do đó, từ Chủ nhật tuần trước, hai cha con họ đã biết tới việc cuốn nhật ký vẫn được ghi chép sau ngày 17. Rồi đến Chủ nhật này, mặc dù mình đã cẩn thận phân đôi cuốn nhật ký, thì họ vẫn tìm ra một cuốn ở tầng dưới, một cuốn ở tầng trên. Có lẽ mọi chuyện đã xảy ra như vậy.

Giờ đây, mình băn khoăn không biết nên làm gì với cuốn nhật ký nữa. Mình không muốn vì một trắc trở này mà ngừng ghi chép. Thế cho nên mình phải bằng mọi cách tránh cho người ta đọc lén nó. Từ nay trở đi, mình sẽ không viết lúc nghỉ trưa ở thư phòng tầng hai nữa. Thay vào đó sẽ là đêm khuya, khi người bệnh và Koike đã say sưa giấc nòng, rời giấu vào một chỗ an toàn nào đấy...

Ngày mùng chín tháng Sáu...

Đã rất lâu rồi mình không đụng đến cuốn nhật ký. Mình đã ngừng mọi ghi chép từ ngày mùng một tháng trước, một ngày sau, chồng mình đã qua đời sau cơn đột quỵ thứ hai xảy đến, tính đến nay là ba mươi tám ngày. Một phần vì công việc quá bộn bề sau sự

ra đi đột ngột của chồng mình, nhưng phần lớn cũng bởi mình đã mất tất cả hứng thú viết lách - hay đúng hơn là đã mất động lực để viết nữa.

Cho tới hôm nay, mình vẫn trong tình trạng "mất động lực". Rất có thể không bao giờ mình còn viết nhật ký nữa. Hay chính xác hơn là mình chưa quyết định bao giờ sẽ viết trở lại. Cuốn nhật ký này được viết đều đặn hàng ngày từ đầu năm nay, tới giờ là 121 ngày, nếu bỏ dở giữa chừng thì cũng không hay cho lắm, tốt hơn nên viết một đoạn để kết thúc. Mình không nghĩ đó chỉ là một việc hình thức. Thời điểm này, ngẫm lại những ganh đua trong đời sống gối chăn của người quá cố cùng với mình, hồi tưởng về những giai đoạn đã qua, thực là việc nên làm.

Chồng mình mất đi, để lại một cuốn nhật ký - cũng được viết từ đầu năm nay, đem đối chiếu với nhật ký của mình có thể thấy rõ dấu vết của cuộc ganh đua. Ngoài ra còn một số sự kiện, lúc chồng mình còn sống, ngại không muốn ghi lại, nay mình viết thêm vào làm đoạn kết của cuốn nhật ký.

Bên trên mình viết rằng sự ra đi của anh rất đột ngột. Không ai biết chính xác là lúc nào, đại khái là khoảng ba giờ sáng, ngày mùng hai tháng Năm - mình sẽ nói rõ bên dưới. Khi ấy Koike đang ngủ trên tầng hai, Toshiko đã về bên Sekiden- chõ, chỉ còn mỗi mình trong phòng bệnh nhân. Độ hai giờ sáng, thấy anh ngáy đều đều như bình thường, mình lặng lẽ tới phòng khách, muốn ghi lại những sự tình trong đêm 30 tháng Tư và ngày mùng một tháng Năm. Nguyên nhân là trước thời điểm ấy hai ngày, tức là ngày 30 tháng Tư, mình thường tranh thủ giờ ngủ trưa, lẻn lên tầng trên viết nhật ký. Nhưng một ngày trước đó, tức là ngày Chủ nhật mùng một tháng Năm, mình vô tình phát hiện ra phần sau của cuốn nhật ký đã bị chồng mình và Toshiko lấy đọc trộm, mặc dù nó được giấu rất kỹ trên tầng hai. Thế nên mình quyết định thay đổi thời gian viết nhật ký cũng như cả chỗ cất giấu nữa. (Khi ấy mình chưa nghĩ ra ngay được nơi thích hợp, nên tạm cất vào chỗ cũ rồi đi xuống. Khuya hôm đó, chờ Toshiko và bà Ya ra về rồi, trước khi Koike lên tầng trên ngủ, mình đã giấu nó vào trong nếp

áo kimono rồi đi xuống. Tuy thế mình vẫn rất lo lắng vì chưa tìm được chỗ giấu an toàn. Tất nhiên mình còn nguyên một đêm để suy tính, cùng lắm thì gỡ một mảnh trên nóc tủ phòng khách để giấu vào đấy, hoặc những chỗ tương tự thế.)

Hai giờ sáng ngày mùng hai tháng Năm, mình vừa lặng lẽ mang cuốn nhật ký sang phòng khách chuẩn bị viết lại những sự tình ngày 30 tháng Tư thì đột nhiên phát hiện ra tiếng ngáy đều đều mấy phút trước đó đã im bặt từ bao giờ. *Phòng bệnh và phòng khách chỉ cách nhau một bức vách mỏng, mình thì lại không để ý vì đang chăm chú viết đến đoạn* “...Từ nay trở đi, mình sẽ không viết lúc nghỉ trưa ở thư phòng tầng hai nữa. Thay vào đó sẽ là đêm khuya, khi người bệnh và Koike đã say sưa giấc nồng, rồi giấu vào một chỗ an toàn nào đấy..."

Mình liền dừng bút, lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở phòng bên. Chẳng có bất kỳ tiếng động nào cả, mình bỏ cuốn nhật ký đó trên bàn, đứng lên đi tới phòng bệnh.

Chồng mình im lìm nằm ngửa trên giường, khuôn mặt dường như đang ngủ hướng lên trần nhà. (Từ ngày anh đổ bệnh, mình gỡ kính của anh ra, anh cũng không đòi lại. Đây là tư thế bình thường của anh khi ngủ, nên mình thường xuyên phải nhìn "khuôn mặt không kính” ấy.) Mình nói "dường như” bởi vì phòng bệnh khi ấy tối tù mù, cây đèn được phủ lên một tấm vải để ngăn ánh sáng không rọi vào người bệnh, khuôn mặt anh ẩn trong quầng tối nên mình không nhìn được rõ ràng. Mình ngồi xuống ghế và điều hòa hơi thở rồi cố căng mắt nhìn vào người bệnh trong bóng tối. Mình cảm thấy một sự yên ắng quá khác thường, liền giật mảnh vải trùm đèn để ánh sáng rọi thẳng vào mặt bệnh nhân. Đôi mắt anh mở hé, đăm đắm nhìn chéo vào một cõi vô định lên trần nhà, hoàn toàn bất động.

"Anh ấy chết rồi," mình tự nhủ. Tay anh lạnh ngắt khi mình chạm vào. Trên đầu giường, đồng hồ chỉ ba giờ bảy phút. Như vậy là anh đã đi trong đêm mùng hai tháng Năm, trong khoảng từ hai giờ đến ba giờ bảy phút. Có lẽ là khi đang ngủ, mình có thể hình dung anh mất mà không phải chịu chút nào đau đớn. Mình như

người yếu bóng vía sợ hãi nhìn xuống cái vực sâu không đáy, mất mấy phút định thần mà nhìn vào "khuôn mặt không kính" - ký ức về đêm đầu tiên của tuần trăng mật chợt ùa về, mình vội vàng phủ tấm vải lên ngọn đèn lần nữa.

Ngày hôm sau, bác sĩ Sõma và ông Kođama đều bày tỏ không ngờ cơn xuất huyết não thứ hai đến sớm như vậy. Khoảng mười năm trở về trước, bệnh nhân bị xuất huyết não thì thường hai, ba năm hay thậm chí bảy, tám năm sau mới bị tiếp lần thứ hai, khi ấy thì vô phương cứu chữa. Những năm gần đây, y học tiến bộ nhiều nên không còn như vậy nữa. Có người bị lần đầu xong không bao giờ tái phát, có người bị hai lần mà vẫn hồi phục được, thậm chí có người bị ba, bốn lần mà vẫn sống hết tuổi trời. Họ bảo chồng mình không giống như những học giả khác, không chú ý đến vấn đề dưỡng sinh, và hoàn toàn phớt lờ những lời khuyên của bác sĩ. Mặc dù nguy cơ tái phát không phải là không có, nhưng không ngờ lại xảy ra sớm đến vậy. Mà anh ấy còn chưa tới tuổi lục tuần, từ từ rồi sẽ phục hồi lại sức khỏe. Còn có thể công tác thêm vài năm, khéo giữ gìn thì cả chục năm ấy chứ. Ai ngờ cơ sự lại đến nước này.

Bất kể bác sĩ và ông Kođama có thực sự nghĩ như vậy không, thì số mệnh của con người không ai có thể dự đoán được, dù là bác sĩ tài ba đến mấy. Hai người bọn họ có thể không ngờ chứ thành thực mà nói khoảng thời gian ấy so với dự đoán của mình không sai biệt bao nhiêu, nên cũng không lấy gì làm quá ngạc nhiên. Tất nhiên dự đoán chỉ là dự đoán, có thể đúng, có thể sai, và mình thì thường hay dự đoán sai nhiều hơn đúng. Nhưng trong trường hợp này, dự đoán của mình hoàn toàn chính xác. Thậm chí mình còn cho rằng Toshiko cũng có dự cảm như vậy.

Sau đó mình đọc lướt qua cuốn nhật ký của anh ấy, và đem so sánh với nhật ký của mình, lần tìm theo từng chi tiết phát triển trong mối quan hệ của vợ chồng mình, cho tới lúc đi tới cái kết cục này. Kỳ thực chồng mình đã viết nhật ký hàng chục năm nay, trước cả khi cưới nhau. Để lần theo từng bước phát triển của mối quan hệ giữa anh ấy và mình, có lẽ cần phải đọc lần lượt những

cuốn nhật ký trước đó nữa. Nhưng mình không có khả năng thực hiện được một việc to tát nhường ấy. Mình biết trong thư phòng ở tầng hai, ngăn trên cùng mà phải bắc thang mới với tới được, có hàng chục cuốn nhật ký của anh nằm chồng chất lên nhau phủ đầy bụi bặm. Mình không đủ kiên nhẫn để lướt mắt qua đống tài liệu khổng lồ ấy. Người chồng quá cố của mình đã từng tâm sự rằng cho tới tận năm ngoái, anh vẫn tránh không đưa những chuyện phòng khuê vào nhật ký của mình. Đầu năm nay anh mới thoải mái viết về nó - nói cách khác, đó là mục tiêu duy nhất của anh khi viết cuốn nhật ký này. Hầu như cùng lúc, mình cũng đáp trả bằng đúng cách này. Cho nên đem đối chiếu hai cuốn nhật ký cùng thời điểm này với nhau, có thể thấy vợ chồng mình đã thương yêu nhau, say đắm nhau, gian dối nhau, mê hoặc nhau, để rồi cuối cùng đi đến cái kết quả một người ra đi vĩnh viễn, thế thì can cớ chi mà phải xem lại những cuốn nhật ký xưa cũ.

Nhật ký của anh, ngày mùng một tháng Giêng có viết về mình thế này: *"Nàng là người bẩm sinh kín đáo, đặc biệt hiếu kỳ với những bí mật. Nhưng dù có biết vẫn vờ như không, giữ kín ở trong lòng, chẳng dễ dàng nói ra miệng", bản chất tự nhiên của phụ nữ là thế, mình không thể phủ nhận được. Nói chung là nhật ký của anh ghi chép trung thực hơn của mình nhiều lần, nên nội dung rất ít những điều giả dối, nhưng cũng không phải tất cả đều là sự thật. Tỷ như anh viết "Nàng chắc chắn cũng biết cuốn nhật ký này được đặt đâu đó trong ngăn kéo tại thư phòng tôi", tuy nhiên "những chuyện như lén đọc nhật ký của chồng, chốc sẽ hiếm khi làm", nhưng lại viết thêm "dĩ nhiên chẳng có gì là không thể cả", và còn "từ đâu năm nay trở đi, tôi quyết không lo lắng nữa" rồi anh thú nhận luôn rằng "tôi đã dự tính chuyện nàng sẽ đọc, thậm chí còn mong nàng đọc ấy chứ", ấy là những lời tâm khảm, mình đã sớm nhận thấy.*

Cái buổi sáng hôm mùng bốn tháng Giêng, anh đã cố tình đánh rơi chiếc chìa khóa cạnh bình hoa thủy tiên trước giá sách - một bằng chứng không thể chối cãi rằng anh mong mình đọc cuốn nhật ký ấy. Thú thực là anh chẳng cần bày trò tiểu xảo đó thì mình đã đọc nhật ký của anh từ lâu rồi. Trong đoạn chép ngày mùng bốn

tháng Giêng, mình có viết *"...mình cũng quyết chẳng liếc mắt vào (nhật ký của chồng). Mình chưa từng nghĩ đến việc vượt qua lân ranh mong manh ấy, để đi vào thế giới nội tâm của chồng. Cũng như bản thân chẳng mong ai đó soi thâu tận sâu thẳm cõi lòng mình, mà chính mình cũng nào ưa đào xới phanh phui bí mật của người khác cơ chứ", thực ra đó là lời nói dối. Đúng là bản thân "chẳng mong ai đó soi thâu tận sâu thẳm cõi lòng mình", nhưng lại rất thích "đào xới phanh phui bí mật của người khác".*

Ngay từ hồi mới kết hôn, mình đã bắt đầu thói quen đọc trộm nhật ký của chồng. Mình biết anh ấy *"cất cuốn sổ trong ngăn kéo cái bàn kia, và chiếc chìa khóa có lúc được kẹp giữa mấy quyến sách, có lúc lại giấu dưới tấm thảm",* nên dẫu cho *"mình tự hứa với lòng sẽ chẳng bao giờ đọc trộm xem nhật ký viết cái gì"* thì cũng đừng tin đấy là thực. Cho tới khi ấy, anh chẳng bao giờ ghi chép gì về chuyện sinh hoạt vợ chồng, mình thì không hứng thú gì với những vấn đề khoa học khô khan, nên cũng chẳng lưu tâm mấy. Coi như chỉ lướt mắt lật trang để thỏa mãn cái dư vị "lén đọc nhật ký chồng” thôi.

Thế rồi cho tới khi anh ấy *"quyết không lo lắng nữa"* trong đoạn viết ngày mùng một tháng Giêng, thì cuốn nhật ký mới lôi cuốn, hấp dẫn mình. Ngay chiều ngày mùng hai tháng Giêng, trong lúc anh đi dạo, mình đã phát hiện ra sự thay đổi này. Tuy nhiên, mình giấu việc vẫn thường xem trộm nhật ký của chồng chẳng phải vì *“dù có biết vẫn vờ như không".* Mà bởi mình đoán được tâm ý của anh là vừa muốn mình đọc nhưng lại vừa hy vọng minh sẽ giả bộ chưa từng đọc.

Anh ấy gọi mình là *"Ikuko, vợ yêu của tôi ơi”* và rằng *"Thực tâm tôi yêu nàng nhất trần đời",* mình tin rằng anh ấy nói thật, không mảy may nghi ngờ chút nào. Nhưng mình cũng muốn anh thừa nhận là ban đầu mình cũng yêu thương anh nhiều như vậy. Dầu rằng *"đêm đâu tiên của tuần trăng mật... Nhìn anh ấy gỡ kính ra, mà chân tay mình run rẩy phát khiếp",* hay *"anh ấy chẳng phải người chồng phù hợp với mình về mặt tình dục"* đều là sự thực, mỗi khi nhìn vào khuôn mặt ấy là ‘Vô *duyên vô cớ thấy buồn nôn"* cũng hoàn toàn là cảm giác chân thật, nhưng không có nghĩa là mình không

yêu anh ấy. *“Vốn xuất thân từ một gia đình quyền quý ở Kyoto", “mình lấy chồng cũng bởi cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, cứ ngỡ chuyện sinh hoạt vợ chồng chỉ là như vậy"* nên dù muốn hay không, mình chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là thương yêu anh.

ít nhiều gì thì mình cũng *“coi trọng những giá trị đạo đức, lễ giáo cổ xưa, nàng đích thực là một tiểu thư con nhà gia giáo, thậm chí còn tự hào về điều ây nữa",* mỗi lần thấy buồn nôn, mình lại cảm giác có lỗi với chồng, với cả cha mẹ đã khuất núi của mình nữa, thậm chí tự ghê tởm bản thân vì để nảy ra cảm giác ấy. Càng thấy buồn nôn, mình càng ra sức áp chế nó, và càng cố dành tình cảm cho anh nhiều hơn, và rốt cuộc mình yêu anh ấy. Sở dĩ nói vậy là vì thể chất mình trời sinh đã hiếu dâm, không cách nào hơn là chung sống cùng cái nết ấy. Nếu bảo hồi ấy có điểm gì không hài lòng với chồng, thì đó là anh không cách nào thỏa mãn được nhu cầu nhục dục mạnh mẽ của mình. Thế nhưng mình xấu hổ vì bản thân ham muốn thể xác quá mạnh mẽ, nào dám đổ lỗi cho thể lực kém cỏi của anh. Đúng là có đôi khi thở dài ngao ngán vì tinh lực anh suy giảm, nhưng không vì thế mà sinh ra chán ghét, thậm chí mình càng yêu anh hơn. Thế nhưng anh suy nghĩ thế nào mà đầu năm nay lại quyết định muốn mình mở rộng tầm mắt nhỉ?

Không biết động cơ nào khiến anh viết "... *năm nay sẽ bắt đầu ghi lại tất cả những điều chưa từng dám viết vào nhật ký", “nàng cấm đoán đề cập tới chuyện phòng the khiến tôi cực kỳ bất mãn",* nào là "*con người tôn thờ bí mật chủ nghĩa",* nào là *"kiểu cách", “giả vờ giả vịt 'yểu điệu thục nữ”, “ra vẻ ta đây thanh tao cao nhã",* nghe rất phản cảm. Anh muốn đả phá nó nên mới *“quyết ghi hết lại trong nhật ký',* có phải chỉ vì lý do này chăng? Nhưng mình tin rằng vẫn còn những nguyên do quan trọng khác nữa, nhưng lạ lùng là chúng không được đề cập tới trong cuốn nhật ký. Hoặc giả ngay chính bản thân anh ấy, khi khởi tâm muốn viết cuốn nhật ký này, cũng không biết đích xác tất cả những nguyên nhân.

Đó cũng là làn đầu tiên mình được biết bản thân *"đang sở hữu một cái* hĩm *cực kỳ tuyệt diệu hi hữu hiếm có",* và nếu mình *“giả như bị bán vào xóm bình khang vùng Shimabara"* thì mình hẳn sẽ *"danh*

nổi như cồn, bắt hết ba hồn bảy vía khách làng chơi".

Anh cũng lường trước được rằng *"việc này không nói cho nàng thì hơn, nàng biết, chỉ tổ tôi chịu thiệt thòi",* thì sao lại mạo hiểm tiết lộ ra như vậy. Anh nói *"chỉ nghĩ đến cái thiên phú ấy, lòng tôi đã cuộn sóng ghen lừng"* rồi *"chẳng may ai đó biết tới... thì cơ sự gì sẽ xảy ra đây", sở* dĩ anh không hề giấu giếm những lo âu, ghi lại hết vào nhật ký, có lẽ là muốn mình đọc được những điều ấy, rồi từ đó làm nên những sự tình khiến anh nổi cơn ghen, và mọi việc đã diễn ra đúng như anh mong đợi.

Mình nhận ra điều ấy khi đọc những dòng anh viết *"tôi cũng có hân hoan mà gặm nhấm cơn ghen này", "cái cảm giác ghen tuông làm tôi thấy kích thích" "ghen cũng có thể đem lại sự hưng phấn"* (ngày 13 tháng Giêng). Nhưng phải nói là khi đọc những trang ngày mùng một tháng Giêng, mình đã có linh cảm mơ hồ rằng có một điều gì đó sắp xảy đến...

Ngày mùng mười tháng Sáu...

Hôm mùng tám tháng Giêng mình có viết *"Với anh ấy, mình nửa thì ghét cay ghét đắng, nửa thì rất mực đắm say. Vợ chồng mình tuy không hòa hợp về mặt tình dục..."* Rồi sau đó còn viết *"mình chưa từng mơ tưởng đến chuyện trăng gió. Quan niệm tiết trinh cổ hủ đã bén rễ trong đâu mình, sinh ra là để phục tùng...", "Những kiểu vuốt ve mơn trớn biến thái của anh ây khiến mình khổ sở, nhưng biết chồng cực kỳ cuồng si mình, nên nếu không đáp ứng lại ít nhiều thì lại thấy áy náy..."* Từ nhỏ, mình đã được tiếp thu nền giáo dục Nho giáo nghiêm khắc từ phụ mẫu đã khuất, mặc dù quan niệm đạo đức thủ cựu hơn hai mươi năm ràng buộc, nhưng sở dĩ có đôi chút nghĩ xấu, viết bậy về chồng mình là vì có phàn uất ức, bất mãn với anh ấy, hơn nữa mình mơ hồ nghĩ rằng khiến anh ghen tuông cũng chính là làm anh hạnh phúc, cùng là điều phụ nữ "tiết hạnh" nên theo.

Ngay từ đầu, mình viết về anh ấy là *"ghét cay ghét đắng", "không hòa hợp về mặt tình dục",* nhưng ngay sau đó đã tự nhủ rằng "*chưa từng mơ tưởng đến chuyện trăng gió",* và với chồng *"sinh ra là để phục tùng". Có* lẽ ngay từ đầu, trong tiềm thức mình đã yêu Kimura

mà không hề nhận ra. Nhưng vì muốn giữ tiết hạnh cùng chồng, lại thêm e dè sợ sệt, nên vin vào cớ muốn làm anh nổi cơn ghen.

Tuy nhiên, trong ngày 13, anh viết *"nhờ ghen cùng Kimura, tôi đã làm cho nàng được thỏa mãn", "càng kích thích tôi nhiều bao nhiêu, thì hạnh phúc nàng nhận về càng lớn bấy nhiêu", "vợ tôi có thể thoải mái cuồng khấu, thậm chí càng cuồng khấu càng tốt!', "Tôi hy vọng nhờ thế cơn ghen của tôi sẽ càng điên cuồng"* có lẽ là từ thời điểm ấy, mình đã bắt đãu xiêu lòng vì anh Kimura.

"...tiếng là đi theo giám sát bọn trẻ, kỳ thực chính bản thân lại đem lòng cảm mến Kimura..." đọc những dòng này anh viết hôm mùng bảy, mình cảm thấy anh thật "độc ác", mình những muốn cưỡng lại, tự hứa sẽ không đi quá giới hạn. Nhưng đọc mấy chữ "*thậm chí càng cuồng khấu càng tốt!'* thì tâm trí mình bất chợt thay đổi. Mình chẳng biết có phải trước khi ý thức được bản thân có tình cảm với anh Kimura thì chồng mình đã nhận thấy điều đó nên bày trò dẫn dụ. Một thời gian dài sau khi mình cảm thấy "hiếu kỳ" với Kimura, mình vẫn tự lừa mình dối người, cố "gò cương" để không làm việc "trái luân thường đạo lý" - đúng vậy, mới rồi mình viết là "hiếu kỳ", thế nhưng khi ấy mình tự trấn an rằng chính vì muốn chồng mình hài lòng nên mới tỏ ra "hiếu kỳ" với một người đàn ông khác. Ngày 28 tháng Giêng, lần đầu tiên uống rượu đến bất tỉnh nhân sự, tâm trạng của mình bấy giờ vẫn mơ mơ hồ hồ không rõ tình cảm dành cho Kimura là vì muốn tốt cho chồng mình, hay vì chính bản thân nữa. Cũng chính vì cái ranh giới mong manh mơ hồ ấy mà mình uống đến say mèm, để che giấu đi nỗi khổ tâm này.

Kể từ đêm ấy, qua ngày 29, tới sáng ngày 30, mình cứ ngủ li bì. Trong hai ngày đó, chồng mình viết rằng *"Với tính cách của nàng thì việc ngủ thật hay chỉ giả vờ ngủ khó mà biết chắc được",* mình không bao giờ *"giả vờ ngủ"* cả, nhưng cũng rất khó để nói là hoàn toàn mất ý thức, như mình đã viết trong nhật ký hôm ấy là nửa tỉnh nửa mê.

Còn chuyện *"đôi môi nàng khe khẽ bật ra cái tên 'Kimura'"* thì cũng cần bổ sung đôi điều. Anh viết *"Tôi không biết là nàng đang mê sảng hay là giả vờ mê sảng để nói cho tôi nghe*", phải nói là mình chập

chờn giữa cả hai khả năng ấy. Mình chết sững vì *"Phải chăng trong giấc mộng nàng đang ân ái cùng Kimura"* nên buột miệng thốt lên mấy chữ "Kimura" trong cơn mê sảng. Mình đã tự răn "làm ơn, đừng nói ra những thứ bậy bạ ấy", vậy mà vẫn chẳng đừng được. Một mặt mình thấy xấu hổ vì đã nói ra những từ này trước mặt chồng, nhưng một mặt lại cảm thấy thật tốt vì anh ấy đã nghe thấy.

Tuy nhiên sau đó chuyện *"miệng nàng lại thốt ra cái tên 'Kimura'. Phải chăng nàng lại mơ tới giấc mộng cũ, lại rơi vào ảo giác cũ"* xảy ra hôm 30 thì không phải như vậy. Đêm đó là mình có chủ ý, giả vờ mê man và nói mớ. Nhưng bảo rằng mình trù tính, lên kế hoạch trước thì không phải - hẳn là mình đã thiếp đi mất một lúc - và cơn ngái ngủ đó giúp lương tâm mình đỡ cắn rứt. Anh viết rằng *"Tôi có nên ngờ rằng mình đang bị nàng gạt gẫm chăng",* có thể lý giải sự việc là thế. Và những lời nói mớ đó bao gồm cả cảm giác *"em muốn được thân một với Kimura như vậy"* lẫn cảm giác *"anh hãy giới thiệu cho em con người tuyệt vời ấy nhé",* cả hai nguyện vọng ấy hòa quyện vào nhau và để chồng mình hiểu được, mình đã giả vờ nói mớ.

Hôm 14 tháng Hai, Kimura kể cho chồng mình nghe về cái máy ảnh Polaroid. Nhật ký có đoạn viết *"Nhưng tôi bân khoăn làm thế nào mà cậu ta lại đoán rằng tôi sẽ vui mừng khi nghe nói về loại máy ảnh này cơ chứ",* mình cũng băn khoăn không hiểu. Việc chồng mình muốn chụp ảnh mình khỏa thân nằm ngoài tầm hiểu biết của mình. Mà ngay cả có biết thì cũng không đời nào mình nói chuyện ấy cho Kimura. Khoảng thời gian ấy, hầu như đêm nào mình cũng say đến bất tỉnh nhân sự, tuy được Kimura bế về phòng ngủ, nhưng chưa lần nào trò chuyện riêng cùng anh, nói chi đến việc bàn luận chuyện riêng tư vợ chồng. Nói trắng ra là mình chỉ mơ cảnh ân ái cùng Kimura chứ không có cơ hội qua mặt chồng mà đàm tình thuyết ái. Mình ngờ rằng chính Toshiko đã làm việc ấy. Nếu như có một người thì thầm nhỏ to với Kimura, thì đó ắt là Toshiko.

Ngày mùng chín tháng Hai, con bé nói muốn rời nhà để tới sống

tại Sekiden-chõ, lý do là muốn có một nơi yên tĩnh để học hành. "Một nơi yên tĩnh", rõ ràng là nơi cách xa cha mẹ. Hẳn là thi thoảng nó thấy phòng ngủ của cha mẹ đèn sáng thâu đêm, ánh đèn huỳnh quang tỏa sáng bàng bạc, không quá khó để đoán chuyện gì đang xảy ra. Có lẽ con bé đêm này qua đêm khác đã quan sát những gì vợ chồng mình làm dưới ánh đèn huỳnh quang - bên lò sưởi rừng rực. Than nổ lép bép che giấu tiếng bước chân nó. Mình tưởng tượng ra cảnh Toshiko đã nhìn và biết cha nó có sở thích ngắm vợ khỏa thân trong các tư thế khác nhau. Và giả thiết là con bé kể những gì nó thấy cho Kimura. Những giả thiết đó sau này đã được chứng thực, nhưng mình đoán ra vậy ngay khi đọc nhật ký ngày 14 của chồng. Nói tóm lại, Toshiko biết về việc cha lột đồ mẹ nó trước cả mình, và đem việc ấy kể cho Kimura.

Tuy rằng là thế, nhưng động cơ nào khiến Kimura giới thiệu *"một loại máy ảnh"* cho chồng mình, để ngầm gợi ý anh ấy chụp ảnh khỏa thân mình chăng? Việc này mình quên không hỏi Kimura, nhưng cũng có thể đoán là anh làm thế để lấy lòng chồng mình. Mặt khác, anh cũng hy vọng một ngày nào đó sẽ được cầm những tấm ảnh khỏa thân ấy của mình. Chưa biết chừng đây mới là mục đích chính của Kimura. Thế rồi việc chồng mình không thỏa mãn với chất lượng ảnh chụp bằng máy Polaroid, chuyển sang dùng máy Zeiss Ikon và giao nhiệm vụ rửa tráng ảnh cho Kimura - hẳn cũng được anh dự tính trước, đã diễn ra đúng như Kimura mong đợi.

Hôm 19 tháng Hai, mình có viết "*Mình khó lòng nắm bắt được tâm lý của Toshiko",* trên thực tế mình đã nắm bắt được chừng mực nào đó. Như đã nói ở trên, mình đoán Toshiko đã đem chuyện khuê phòng của vợ chồng mình tiết lộ cho Kimura. Con bé đã thầm yêu trộm nhớ anh chàng, nên *"phải chăng nó ngấm ngầm mang ý thù địch cùng mình".* Toshiko nghĩ rằng *"thể chất mình liễu nhược, làm sao chịu nổi việc giường chiếu quá độ, rằng cha nó cứ một mực cưỡng ép",* một phần vì lo lắng cho sức khỏe của mẹ, một phần xuất phát từ tâm lý hận thù cha, nhưng rồi lại thấy cha nó bày trò quái quỷ, đẩy mẹ nó và anh Kimura lại gần nhau, mà hai người chúng mình

lại chẳng hề cự tuyệt, nên Toshiko trở nên thù ghét mình cũng ngang với hận cha nó. Điều này mình đã sớm cảm nhận thấy. Dầu vậy con bé xảo quyệt hơn mẹ nó nhiều, biết *"mình trẻ hơn mẹ đến hai chục tuổi, mà lại thua kém cả vê vóc dáng lẫn dung nhan'* và Kimura dành tình cảm nhiều hơn cho người mẹ, nên trước tiên Toshiko quyết định sẽ đứng về phe mình, rồi sau sẽ tính toán tiếp, mình biết rõ vậy. Tuy nhiên, con bé thông đồng cùng Kimura như thế nào để gài bẫy vợ chồng mình, thì mình chưa hiểu nổi. Tỷ như việc Toshiko dọn đến ở Sekiden-chõ, không chỉ bởi nó chẳng chịu nổi ánh đèn huỳnh quang hàng đêm. Ngôi nhà ấy gần với nơi Kimura ở trọ, con bé đã tính trước đến điều ấy, nên chủ ý này cũng có thể là Kimura gợi ra, nhưng cũng hoàn toàn có thể là Toshiko tự quyết định. Kimura từng thanh minh rằng tất cả đều do con bé sắp xếp, anh chỉ "ngồi mát ăn bát vàng" thôi. Sự thật có phải thế chăng, điểm này mình không quá tin vào lời nói của anh.

Toshiko ghen tị với mình, thực ra trong lòng mình cũng rất ghen tị cùng nó. Thế nhưng mình cố gắng giấu kín việc này, không ghi chép gì vào nhật ký cả. Đó là vì bản tính xảo quyệt trời sinh của mình, hơn nữa mình có chút tự tin trước con bé, vả lại lòng tự tôn cũng không cho phép mình làm tổn thương bản thân. Một lý do khiến mình ghen với Toshiko, là mình nghi ngờ Kimura cũng yêu con bé - càng sợ hơn nếu chồng mình cũng biết chuyện này. Bản thân anh ấy cũng cho rằng *"nếu tôi là Kimura thì nhất định tôi cũng có hứng thú với người mẹ đầy phong vận hơn"* tuy nhiên *“Nhưng Kimura thì không biểu hiện gì cả”,* anh từng nghi ngờ rằng *“muốn chiếm cảm tình của người mẹ trước, rồi nhờ đó mà chinh phục Toshiko”*. Mình ghét thậm tệ giả thuyết này của chồng. Mình muốn anh ấy phải luôn nghĩ rằng Kimura chỉ toàn tâm toàn ý yêu thương duy nhất một người, sẵn sàng hy sinh tất cả vì người ấy, đó là mình. Bởi vì nếu không nghĩ như vậy, thì cơn ghen của anh không cách nào bùng nổ dữ dội cả.

Ngày 11 tháng Sáu...

Nhật ký chồng mình hôm 27 tháng Hai viết *"Đúng như tôi dự đoán, vợ tôi có viết nhật ký"* và *"mấy hôm trước tôi đã có cảm giác*

như vậy". Kỳ thực anh ấy biết việc này lâu rồi, hơn nữa đã từng đọc lén. Mình cũng từng viết rằng *"Đương nhiên mình sẽ không làm việc ngu ngốc ỉà để anh ấy phát giác ra việc này"*... *"Những chuyện không biết thổ lộ cùng ai thì chỉ còn biết tự nói với chính mình"*... tất cả đều là dối trá đấy. Mình rất muốn chồng đọc lén cuốn nhật ký này. Đúng là mình cũng rất muốn "cô phương tự thưởng”, nhưng mục đích chính yếu vẫn là viết cho anh ấy đọc. Việc sử dụng giấy *ganpi* ít phát ra tiếng động, dùng băng dính trong niêm hai mặt bìa, tất cả đều không có gì khác hơn là cái tính trời sinh ưa thích sự bí hiểm như mình mà thôi. Đúng như chồng mình vẫn giễu cợt: con người tôn thờ bí mật chủ nghĩa. Vợ chồng mình, người nọ đều biết kẻ kia đọc lén nhật ký của mình, cùng dựng rào lập bẫy, đưa đẩy vòng vèo để ngăn cản nhau, chẳng quan tâm đối phương có đạt được mục đích hay không, ấy thuần túy là sở thích của vợ chồng mình. Mình chẳng nề hà phức tạp, dùng cái phương thức dán băng dính, không phải chỉ vì bản thân, mà cũng để chiều theo sở thích của chồng mình.

Trở lại ngày mùng mười tháng Tư, lần đầu tiên chồng mình viết trong nhật ký về vấn đề sức khỏe bất thường của anh. *"Chẳng biết chồng mình có đả động gì đến tình trạng sức khỏe đáng lo ngại của anh ây trong nhật ký hay không... Mình không đọc nhật ký của anh nên cũng chẳng biết chính xác, nhưng thực tế là một, hai tháng trước, mình đã nhận thấy biểu hiện khác lạ của anh ấy"*. Chồng mình thẳng thắn viết ra điều này từ ngày mùng mười tháng Ba, kỳ thực có lẽ trước cả khi anh ý thức được vấn đề thì mình đã nhận ra từ lâu rồi. Tuy nhiên vì lý do tế nhị nên mình vờ như hoàn toàn không biết gì cả. Đó là thần kinh của chồng mình bẩm sinh đã rất mẫn cảm, rất dễ bị căng thẳng mà phải tiết chế chuyện phòng the. Chẳng phải là mình không lo lắng cho sinh mệnh của anh, nhưng cái bản tính hiếu dâm, ham muốn vô độ của mình đã chiến thắng tất cả. Thế nên mình càng cố làm anh quên đi nỗi sự chết, và món *"thuốc kích thích Kimura”* được tạo từ cơn ghen mỗi ngày càng thêm mạnh mẽ...

Thế nhưng mọi việc dần dần thay đổi từ tháng Tư. Trong tháng

Ba, mình thường xuyên viết về việc *"gò cương bên bờ vực"* để thuyết phục anh tin mình vẫn giữ nguyên tiết hạnh, *"chưa đi quá giới hạn cuối cùng"*. Nhưng thú thực là cái ranh giới mong manh ấy đã bị mình và anh Kimura phá bỏ từ ngày 25 tháng Ba. Nhật ký ngày 26 tháng Ba của mình đã được bịa thêm mấy câu đối thoại đạo đức giả, cốt để lừa gạt chồng mình. Đầu tháng Tư, khoảng những ngày mùng bốn, mùng năm, mùng sáu, trong lòng mình đã có một quyết định nghiêm túc. Trước đấy, với sự dẫn dắt của chồng, càng ngày mình càng chìm sâu vào vũng lầy nhơ nhớp, nhưng vẫn lừa mình dối người, rằng việc ngoại tình này là để chiều lòng chồng mình - thậm chí xét theo quan điểm đạo đức cổ phong, mình đã thực hiện nghĩa vụ của người vợ tiết hạnh. Nhưng từ giờ, mình sẽ *xé bỏ hoàn toàn cái mặt nạ giả dối ấy*. Mình thừa nhận một lần và mãi mãi, rằng người mình yêu là Kimura chứ không phải chồng.

Ngày mùng mười tháng Tư, mình viết rằng *"Kỳ thực không phải chỉ riêng cơ thể anh ấy có vấn đề mà chính ngay bản thân mình cũng xuất hiện những triệu chứng tương tự"*, là hoàn toàn viết cho anh ấy, chứ mình chẳng đau ốm gì hết. Tuy nhiên *"hồi Toshiko lên mười, mình có hai, ba lần ho ra máu"*, *"người ta bảo rằng đó là triệu chứng ho lao giai đoạn hai"* thì là sự thực, và *"mình bỏ ngoài tai lời khuyên của bác sĩ, chẳng chú ý bảo dưỡng thân thể'*. Thật may là *"bệnh có thể tự nhiên mà khỏi nên cũng không quá lưu tâm"*, cũng không thấy tái phát nữa. Và những gì mình viết như *"rời một ngày trong tháng Hai, bệnh cũ lại tái phát, mình thổ ra chút đờm có lẫn bọt máu đỏ tươi"*, *"cứ chiêu chiều là thấy người uể oải mỏi mệt'*,*"ngực đau buốt vô cùng"*, *"bệnh tình đã chuyển biến xấu, vô phương cứu chữa mất rời"*, tất cả đều là hư cấu không phải sự thực, mục đích là dẫn dụ chồng mình đâm đầu vào vực thẳm tử thần càng sớm càng tốt. Mình muốn bảo anh ấy rằng mình đang đánh cược cả tính mạng, liệu anh có dám theo không?

Tất cả những gì mình viết trong nhật ký sau đó đều nhằm vào mục đích này. Không dừng lại ở việc viết lách, mình còn giả bộ ho ra máu thật nữa. Mình không để anh có lấy một giây ngơi nghỉ,

không từ thủ đoạn kích thích nào để huyết áp anh ấy ngày một tăng (kể cả sau lần đột quỵ đầu tiên, mình vẫn không nương tay, tiếp tục các thủ đoạn khiến chồng thêm ghen tuông). Kimura đã tiên đoán rằng thể trạng chồng mình sẽ suy sụp một ngày không xa, cả mình, và có lẽ cả Toshiko đều tin vào trực giác nhạy bén của anh, điều đã được đám hoc trò thừa nhân.

Mặc dù không thể chối bỏ cái máu hiếu dâm nó chảy trong huyết quản của mình, nhưng tại sao sâu thẳm trong lòng mình lại mong chờ cái chết của chồng? Từ khi nào, như thế nào mà cái tâm ấy lại nảy sinh? Bên một người chồng ngoan cố, lật lọng, tà ác, không ngừng bị dồn ép, dẫn dụ thì một tâm hồn thuần phác đến đâu rồi cũng đến lúc phải sa đọa. Huống hồ là như mình đây, cái tính thủ cựu, cao quý đều do giáo dục và cha mẹ áp đặt, chứ bản chất tận cùng vẫn là ác nghiệt lạnh lùng. Thế thì còn phải nói dài dòng gì nữa. Mặc dù vậy, mình có thể nói rằng trong lòng anh ấy, mình vẫn là người vợ thủy chung, và anh đã sống một cuộc đời hạnh phúc viên mãn đúng như mong ước.

Về phần Toshiko và Kimura, tới thời điểm này mình vẫn còn nhiều câu hỏi chưa được giải đáp. Hai người bảo quán trọ ử Osaka, nơi mình hẹn hò cùng Kimura là *“anh Kimura hỏi con có biết chỗ nào phù hợp, con liền nhờ một người bạn thông thạo lĩnh vực này tìm giúp”,* điều ấy có ẩn nghĩa gì, có đáng tin không? Rất có thể Toshiko đã cùng ai đó từng sử dụng qua, thậm chí ngay lúc này đây.

Theo kế hoạch của Kimura, một thời điểm thích hợp nào đó trong tương lai, anh sẽ kết hôn cùng Toshiko, chỉ là đám cưới hình thức thôi. Ba người chúng mình sẽ cùng sống dưới mái nhà này. Toshiko vì danh dự gia đình sẽ sẵn sàng hy sinh cho mẹ nó. Nhưng đấy chỉ lời chót lưỡi đầu môi...

HẾT

“Vừa ân ái với người mình yêu, rối lại gối chăn với kẻ mình ghét, người bình thường sẽ lấy làm khó chịu vô cùng, nhưng vợ tôi là ngoại lệ. Mà dẫu nàng có ỷ cự tuyệt tôi thì thân thể nàng lại chưa từng từ khước. Nàng có thể cự tuyệt tôi bằng lý trí, nhưng xác thịt nàng nào

chống lại được ham muốn. Dâm phụ muôn đời vẫn là dâm phụ, điều ấy sao tôi lại quên nhỉ...”

Sâu vào lĩnh vực cấm kỵ. Từ sự khiêu dâm tinh tế đến tình dục bệnh hoạn đều được ông đưa cả vào sách của mình. Ông lãng mạn hóa sự khổ dâm, thi vị hóa sự dày vò tình cảm, ông viết chân thực về những xúc cảm dục vọng thầm kín của đàn ông, phanh trần ẩn ức dục vọng đàn bà. Người đọc có thể phì cười vì nỗi ám ảnh khiêu dâm trong sách của ông, nhưng lại rất dễ dàng đồng cảm với sự hân hoan, háo hức, đòi hỏi cũng rất con người. Ông đưa tình dục của con người ta đi về một bến bờ nào đó xa lắc xa lơ.